
مہر چیدگ

مہر اللہ مہر

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

عدالت روڈ، کوئٹہ

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں بلوچی اکیڈمی ۽ انت۔
بید۽ اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

مہر ۽ چیدگ
(آزمانک)

مہر اللہ مہر
2019ء

ISBN # 978-969-680-068-2

نہاد: =/200

بلوچی اکیڈمی ۽ اے کتاب ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

نامدات

ولی عابدؑ

ؑ

تئی نامءء کہ منءء وانگءءئے

ل

<u>شمار</u>	<u>سرگال</u>	<u>تا کدیم</u>
6	* ... آزمانک نویسی ۽ سوگھیں سنج ... فقیر محمد عنبر ...	
9	* ... منی راج ۽ چاگرد ... مہر اللہ مہر	
12	----- پجّار -----	- 1
13	----- دم جتگیں آپ -----	- 2
19	----- چارو -----	- 3
22	----- ”یک نہ شد دوشد“ -----	- 4
27	----- لگانڈو -----	- 5
33	----- دُڑ -----	- 6
38	----- پُگل -----	- 7
40	----- بدی ۽ مُڑ -----	- 8
43	----- مہر ۽ چیدگ -----	- 9
48	----- آئی پادگانی سُر مہب -----	- 10
52	----- بہیل -----	- 11
55	----- بدگ -----	- 12

58	-----	زُوم	13-
62	-----	اے وڑہم بیت	14-
64	-----	جن چورہتی	15-
68	-----	گڑاچے بیت؟	16-
71	-----	نیم تو نیم من	17-
74	-----	نوکیں دَورِ نوکیں دُڑ	18-
77	-----	من ہم چہ ”آئی“ کم نیاں	19-
82	-----	تُرس	20-
87	-----	گنوکانی سُر وک	21-
91	-----	شُوم ۽ کشارندام بے دان انت	22-
95	-----	شہمات ۽ کلانکلو چگل دات	23-
99	-----	شیکھی	24-
110	-----	لُچ	25-

آزما نك نولسى ۽ سو گهئس سنج

راج ۽ پڄار ۽ سدڪئس لئڪ زبانا انت۔ وهدے كه زبانا ۽ گمر ۽ دئمروى ۽ دڙور
لبراناك انت پرچا كه لبراناك راج ۽ زند، دودر بئدگ، محكمئس ساچ، نمائئس بالادا،
سبئرئس جنز ۽ بئده ئئس بوء ۽ دڙوشماں دڙئانا ۽ كئت۔

بلوچ راج چه بئدر ۽ يك شاهگانئس زندے ۽ هوار يك شائئئس زبانا ۽
واهند بوت۔ بلے پهوالى ۽ بهوشى جاو ۽ لبراناك ۽ سات ۽ سئنا ۽ لجمئس موه ۽ نئمگ ۽
دگوش گورنه بوت۔ اے زانت هما وهداں مارگ بئت كه بنداتى گذر ۽ مارشت شون
كئپت۔ بنداتى گذر وانگ انت ۽ پدا لبراناك ۽ پاها ۽ مسترئس ۽ محكمئس ڏكئى
شنگكارى انت۔ شنگكارى ۽ بوءنا كئى ۽ دو بهرانت گالوارى، حالتا كئى گالوارى بزانا
دپگال، وتگش (رئڊئو) ۽ نو كئس پئنگان چو كه ٽئلى وئژن، Internet، حالتا كئى
روتاك، ماھتاك، تاك بند، اے دگه وانگئى بلوچئى لبراناك ۽ بئنگئس 1948, 1949 ۽
هما وهداں بوء، كه كراچئى ۽ لهئئس راج دڙور ۽ زبانا پروراں شه سركار ۽ لوٽ كرت كه
بلوچئى ۽ آئى شائئى ۽ شاهگانئى ۽ درگت ۽ منگ به بئت۔ شه وتگش ۽ شنگ ۽ تالان بووكئس
اے دگه زبانا ئى لڙ ۽ هوار كننگ به بئت۔ سركار ۽ لوٽ ۽ مننت شه وتگش كراچئى ۽ آولى
گشتان بلوچئى زبانا ۽ شنگكارئى پنا بوت۔ شه همودا بلوچئى لبراناك ۽ نبشته ۽ بئ هئشت
ئربوت۔ ۽ بلوچئى زبانا ۽ لبراناك ۽ دئمروى ۽ مزئئس دلبدئى ئے ودى بوء۔

مئزان مئزان ۽ هے راج دڙور ۽ زبانا پروراں يك لبراناكئى گلے بندات كرت۔
زوت شه هے گل ۽ وسئله ۽ بلوچئى لبراناك ۽ بندات ۽ سدڪئى شئرى ۽ دئم ۽ اتك۔ راجئى
مارشت پدربوت ۽ هر نئمگ ۽ تنك ۽ لبراناك ۽ جنز ۽ بالابندئى بوء۔ هے لبراناكئى گل ۽

لبزانک ۽ راکمیکمی ہندے ۽ واہند جوڑ گنگ ۽ دست دیم ۽ شانت، ”اومان“ ۽ نام ۽
 یک ماہتا کے ۽ چاپ ۽ شنگ بنا کرت۔ ”اومان“ ۽ چاپ ۽ شنگ ۽ لبزانک ۽ دوئیں
 تکان بزاں شعر ۽ ردا نک نبشتہ کارانی گیشیں سات ۽ سساودی کرت۔ شعری تک ۽
 ہمک تہر ۽ لچہ، دستونک، راجی سوت، وزبت ۽ دگہ بازیں مول ۽ دروری بوت۔
 وہدے کہ ردا نک ۽ تہر ۽ حال احوال، گیدی کسہ، گشکند، دُریں گپتار، آزمانک ۽
 کسمانک ۽ دگہ بازیں۔۔۔!

آزمانک ۽ بنگیج منی نر ۽ 1951ء ۽ بوت ہما وہاں کہ بلوچ زبان دروراں
 اولی بلوچی ماہتا ک ”اومان“ شہ کراچی ۽ چاپ ۽ شنگ کرت، اولی آزمانک کہ منی
 چماں گوست ”وسو“ ات۔ نبشتہ کار واجہ عبدالحکیم حقلو انت۔ اے ڈول ۽ واجہ حقلو
 آزمانک ۽ بُن ہشت ایر کنوک انت۔ شہ ہمے آزمانک ۽ بلوچی لبزانک ۽ را
 دیروی ۽ بودنا کی ۽ موہ دست کپت۔ شاستگیں ۽ شاہرگانی ۽ جنزے پڈر بووان گون نوکیں
 تب ۽ واہگ ۽ میلاں دروری کنان ۽ پہ یک مکیممی ہند ۽ سبیریں بُنیات ۽ مروچی اتکہ
 سرانت۔ جی پہ ہما سراں کہ آیاں اے موہ مارا ت، لبزانک ۽ را آپسرے ۽ سر کرت۔
 واجہ حقلو ۽ پدگیری ۽ آزمانک ۽ چکاس بلوچ سرزمین ۽ ہرنیمگ ۽ ہلکوواں
 گندگ بوت۔ ہر کس ۽ وتی واک ۽ وس ۽ اے پڑ ۽ جہد کرت ۽ پیشداشت۔

لبزانک شاعری تک ۽ شہ ایراد ۽ دریک تہرے زانگ بیت۔ ہمیشکانبشتہ
 کارگیشاں گیش شاعری ۽ میلان گندگ ۽ کا انت۔ ردا نک ۽ سر ۽ شرگداری ۽ ایراد ۽
 تُرس ۽ اے نیمگ ۽ باز کم دلگوش دیگ ۽ انت۔ ہاں! ہما کساں کہ اے تک ۽ سد کیں
 جہد کرتہ۔ شرگداری ۽ ایراد ۽ تُرس دل ۽ نیا ورتنگ، آیاں شر میں کرد پیش داشتنگ۔
 واجہ حقلو ۽ پدہر ردا نکا ۽ اے پڑ ۽ کم ۽ باز دست شانتہ بلے ہورت بہ چارے تہ واجہ
 صورت خان مری، ڈاکٹر نعمت اللہ گجگی، پروفیسر غنی پرواز ۽ منیر بادینی ۽ پہرہ زوری ستا

گزر ایت۔ نوں مہر اللہ مہر آزمانکی کاروان ۽ لڑ ۽ ہوار بوہگ ۽ انت، گوں ریدگیں جزم
 ۽ ہے وڑیں محکمیں جزم ردانکی لبزانک ۽ پہاز ۽ رُوم ۽ دُور اوتا ک زانگ انت۔
 مہر اللہ مہر پہ وتی آزمانکی درشان ۽ اُلسی اڑ ۽ جنجالی سر حال در چنگ۔ لس
 اُلسی دیوان ۽ گپ ۽ تران ۽ چہر دانگ، تاں کہ گیش ۽ گیوار ۽ سٹہیں مار شت دیما
 بیت، ہدوک پہ وڈ ایت، دُوت ۽ سیوت ۽ امباز ہجُمب کنت۔ وٹیں دڑ چے۔
 بلے جُہد ۽ مڑاوست ۽ مستریں مول انت۔ ہمودا کہ بنات جاہی انت سیوگیں سنج شکلین
 رُژن ۽ بڑمش انت، جژن ۽ دَراہی انت۔ راجی زند ۽ پہاز ۽ مستریں ۽ محکم تریں ڈیکی
 ابدمان ایت شالا۔

بد ۽ بدراہیانی گر ۽ دارناشری، نادودی، دُڑ ۽ ڈنگانی پہہار ۽ ہمراہی ۽
 سنیل ۽ سواد ۽ واجہ مہر ۽ وانگی ”مہر ۽ چیدگ“ ۽ دُرائیں سر حال من سر جی ۽ گوں دِجی ۽
 ونت انت، واجہ ۽ لس اُلسی اڑ ۽ جنجالانی نیمگ ۽ وِگوش گور کنگ ۽ شتریں جُہدے
 کرتگ۔ وتی نبشتا نکاں تہا ذگریں لبز کارمرز کنگ ۽ ابید واجہ ۽ نوکتریں حیاں ۽ لیکہ
 ہوار کرتگ۔ بزاں اُلس دیوانی گپ شپ، یک شتریں تہرے کہ لبزانک ۽ دیروی
 ۽ نمیرانی ۽ سنج انت۔ سات انت، محکمیں بنیات انت۔

عنبر پنجگوری

11-05-2014

منی راج ۽ چاگرد

ماں ليزانڪ ۽ آزمانڪ چي ۽؟ آزمانڪ ۽ لوٽ ۽ گذر چي آنت؟ ته
 اے وڙيس جُست ۽ پڙس ۽ هر يك نديڪارے وٽي وڙ ۽ دات کُرت کنت۔ بلے وهدے که مني
 تڙب ۽ نديڪارے ۽ ماں ليزانڪي گپ ۽ تران ۽ مناء جُست کُرت که ”آزمانڪ چوں نبشته
 کنگ به بيت که آتر اشردار ۽ وانوک آزمانڪ به من آنت۔۔۔؟ ته من آئي جُست ۽
 پڙس گوٺڙ گران ۽ آتر اگشت:

”سال 1996 ۽ بگرتاں اے وهدی من بلوچي ليزانڪ ۽ بازيں تاک ۽
 ماهتا کاں نديڪاراني لچھاني هواري ۽ وڙ وڙيس رديانکاں وانان ۽ آبانان، که چه هماروچ ۽
 بگرتاں روچ ۽ مرچي یک نديڪارے ۽ ماں وٽي رديانڪ ۽ اے گپ پڙنه کُرتگ که پلاں
 نديڪار آزمانڪ ۽ دُرانيں رپکاں سرپد انت ۽ آئي ۽ دُرانيں آزمانڪ وٽي آزمانڪي لوٽ ۽
 گذراں پيلو کنگ ۽ آنت، انا۔۔۔ اگاں سڪ لاچار بوتگ گڙاماں وٽي چمشتانڪ ۽
 گڙي ۽ نبشتگ ۽:

”پلاني اگاں جُهد به کنت ديمتر ۽ شتر ۽ آزمانڪ ليزانڪ ۽ دات کنت“
 بزاں چوش که من آزمانڪ ۽ رپکاں سرپداں ۽ شتر ۽ آزمانڪ نبشته کُرت
 کناں پلاني انگت چه اے زانت ۽ زبهر انت۔ پميشکا من گشاں که زانتيڪارے ۽
 گشتگ:

”پچل ۽ سر ۽ رگ دوست نه بيت“ يا که گش آنت ”دوري دوستي ۽“ ۽ هے
 پيم ۽ اگاں ماڏڙي زبان ۽ آزمانکاں وانيس گڙا وٽي زبان ۽ آزمانڪ نويساں هچ

مان نیاریں۔۔۔“ تہ آئی منی گپ گران ء گشت:

”راست آنت زاناں چے اللہ تعالیٰ ء (توبہ نعوذ باللہ) بلوچ ندکاران ء
چہ اے زانت ء ز بہر کُرتگ، کہ بلوچ دگہ زبان ء ندکارانی رند گیری ء بہ کن آنت“
انا ہر یک راجے ء وتی لبزانک ء حق آست کہ آوتی چا گرد ء جا ورا لاں کجام
تہراں چوں کہ نبشتہ بہ کنت آترا موکل انت۔ من گشت۔

ہے واستہ ادا اے گپ ہم گیر آرگ گرزایت کہ تو ء وانوک من ء مہر ء وانگی
”مہر ء چیدگ“ ء ہمٹک ساچشت ء چپی یے کہ سر پد بے ء وتی دل ء زنگانی شودگ ء
(بلے چہ لبزانک ء دود ء راہبنداں ڈن، انا) ہرچی کہ نبشتہ کنتے ترا موکل انت ء ادا
من چہ اے گپ ء گشگ ء ہم شمشکار نیاں کہ من وتی ساچشتاں نہ ڈنی زبان ء
ندکارانی گیگان ء رند گیری کُرتگ ء نہ کہ کنگ لوٹاں۔ چپی ء کہ منی راج ء دود ء ر بیدگ
ء منی ڈیہہ ء چا گرد چہ ڈنی راج ء دود ء ر بیدگ ء آئی ڈیہہ ء چا گرد ء شتر تر ء وش تر آنت
ء اے ہم یک تچکیں گپے کہ ہمٹک راج ء دود ء ر بیدگ ء ڈیہہ ء چا گرد ء جا ورا ل چہ
یک دومی ء تپاوت دار آنت، گڑا من پر چہ آئی آزمائگی ر پکانی رند گیری بہ
کناں۔ چوش کہ ماں اے وڑیں گپاں بلوچی زبان ء بابائے لبزانک سید ظہور شاہ
باشمی گش ایت۔

ملک؟..... من ء وت ء آست!

مردم؟..... من ء وت ء آست!

زبان؟..... من ء وت ء آست!

راہبند؟..... من ء وت ء آست!

پرچاشمئے چمدار بہ باں؟

من ہم وتی زبان ء شہزانتیں ندکارانی رند گیری کنان ء گشاں کہ من وتی چا گرد

ءچے کہ دیستگ؟ چے کہ مار اتگ؟ چے کہ سر پد بوٹگاں آڈرا ہمیش اَنت کہ وتی وانگی
 ”مہرء چیدگ“ ء باہوٹ کُرتگ اَنت۔ بلے وانگی ”مہرء چیدگ“ پے وانگ ء تپاسگ
 ء چکاسگ ء تئی دَسْت ء داتگ ء تئی دل ء شاہیم ء سنگ کُجام نیمگ ء گران ء جہل بُوت
 حاطر مہ کن کہ تئی حاطر کنگ منی لبزانکی کارانی باندا ء زریان ء دیمپان کنت ء اے گپ
 ہم راستے، کہ ابید ہاوند ء دگ کس چہ ردی ء زوری ء پہک نہ اَنت۔

شمئے نیکیں سوجانی راہچار

مہر اللہ مہر

08-08-2018

پجارج

من سر پدات آں، کہ آئی منی
 ترے تاپے داتگیں گدے چادر دڑاتگ
 ات انت بلے من اے سر پد نہ ات
 آں کہ ماں مسیت آ منی گار بوتگیں
 چوٹ ہم، ہمیشی دڑاتگ انت
 اگاں نہ مرچی منی نا کوزہگ آ منا
 اے گپ نہ گشتگ ات، کہ منی
 لاری آ پاسخجانی زرے مالانی دڑتوے
 کہ من تی گدے، چوٹ دے پونکہ آ چادر
 پجآ آورتگ انت۔

دَم جَتگیں آپ

من ہَمک موکلاں کہ وہدے چہ دبئی ءوتی ڈیہہ ءاتکاں تہ، اَلْم گوں ناجوڑی
یے ءدچار بوتان۔ برے یک ڈاکٹرے ءگورے پہ علاج ءشتان ءبرے دومی ڈاکٹرے۔
بلے پچ پہ پچ۔ وہدے واتر کہ دبئی ءشتان، تہ انچوش زرنگ ءجوڑ بوتان، گشتے زانا پچ
ناجوڑ نہ بوتگاں۔ بلے اے رندی نیں ناجوڑی چہ ساری ءناجوڑی ءگیشتر منا تورگ ء
ات۔ پمیشکا منی بڑ اس ءگہاراں منا گشت تئی ناجوڑی ڈاکٹری یے نہ انت، مُلائی یے
--- چوش مہ بیت کہ تئی لوگبانک ترا ”سحر“ کنگ ءانت۔۔۔“

آیاں اے بارہ ءدگہ بازیں گپ جت، بلے من اچ وتی لوگبانکاں دلم
اتان کہ من ء”سحر“ نہ کن انت۔ جی ءکہ آدوئیں تپاک ات انت ءپہ من ہم شتر ات
انت ءمن پہ آیاں۔۔۔!!

بلے منی گس ءاے دگہ مردماں منا بچ کرت، کہ تو اَلْم وت ءمُلائیے ءگورے
پیش دار“

من لاچار بوتان، چہ پبجاروکی، ہاسکن رازداریں سنگت ءبیلان شتریں
مُلائیے ءبارواپٹ ءپول ءسرگردان بوتان، تہ سنگتے ءمن گشت:
”چہ ناراخ ءمُلائیے اتنگ، ماں سیف آرات کور کڑ ءوتی مردمانی وتاک
ءمہلونک ءرادم ءدوت کنگ ءانت اشکنگ ءوتی کار ءتہا سوب مند انت۔۔۔“
گڑا ہپہ پیم ءمن وتی گس ءاے دگہ مردماناں گشت:

”من مرچی سیف آرات ءرواں اشکنگ ءاودا مُلائیے اَسْت۔۔۔“ منی

گپ سرجم نہ ات، تہ گہار ۽ بڑ اس ۽ گشت:

”ما کا ایں گوں۔ مارا باور نہ کنت، کہ تو ملّا ۽ گور ۽ پہ رَوے۔۔۔“

من چارات، کہ آج کنگ ۽ آنت۔ لاری ۽ سیٹ وچونا ہیگا حالی آنت۔ تہ من
آیاناں زرت۔ من جُست ۽ پد کنان ملّا ۽ وتاک در گہت۔ بلے وتاک ۽ مردماناں
جاگہ نیست ات۔ چندے مردم وتاک ۽ دیم ۽ (ماں پیتاپ ۽ کہ موسم اوں کموسارت
ات) نشتگ ات ۽ وتی وتی باری ۽ ودار ۽ ات آنت۔ من ہم ماں آیانی رد ۽ وتی باری ۽
ودار ۽ نشتاں۔ بلے آنکت مردم آیان ۽ ودار ۽ نندان ات آنت۔ من چوکہ اے مردمانی
آیک ۽ ودار کنگ ۽ رادیسٹ، تہ من دل ۽ گشت:

”تناہیر گاہ ۽ باریں منی باری کیت یا نہ بیت۔ من ہے بارہ ۽ جیڑگ ۽ اتاں،
تہ وتاک ۽ تہ ۽ مردم زوت زوت ۽ در آیان ۽ ڈن ۽ پتران۔۔۔“
وہدے من وتاک ۽ پترتاں، گوں ملّا ۽ سلام ۽ در ہباتی ۽ پد، من وتی ناجوڑی
۽ بابت ۽ ملّا ۽ راسر پد کرت، تہ آئی وتی دیم ۽ ایریں وانگی ۽ دپ پچ گرت ۽ گوئڈیں
دمانے ۽ وانگ ۽ پد ڈرائینت یے:

”ترا“ سحر“ کنگ بوتگ، تانکہ تئی“ سحر“ در کنگ مہ بنت۔ تئی آکبت
تہار دیم بیت۔ وتی مرضی ۽ واہندوت ۽، اگاں تو گشتے، من و در اش کن کناں۔ ترا
شکرانہ ہم نہ گراں۔ چچو کہ دے تئی“ کیف“ انت۔ نہ دے، من آج تو کلدارے ہم نہ
لوٹاں۔ تاہیت تراوارینگ بوتگ انت ۽“ سحر“ کنوک تئی چند ۽ مردم آنت۔ بلے نامان
اش نہ گشاں، کہ“ خد انخواستہ“ دگہ۔۔۔“

آئی ۽ اے تیوگیں گپ کیلیں گین ۽ جت آنت ۽ گشت یے:

”اگاں بوت کنت تو زوت، زوت ۽ بڑو، نر کیلیں دکانے ۽ بوتلے آپ بگر

بیارمن تناوہدے اے دگہ ”مریضاں“۔۔۔ کہ ماں ایشاں باز اُنچیں اُسْت، کہ چہ
 دُو رُو رِءِ اتلگ اُنْت۔۔۔“ آ اُنگت ہِمے وڑیں گپ جنگ اَت۔ بِلے من ہم آئی
 گپانی تہا دُو ر کرت اُنگشت:

”واچہ ماہم چہ دُو رِءِ اتلگ ایں۔ سہسی مین یے وتی باری اُو دارِءِ نشتگ
 ایں، کہ۔۔۔“ منی گپ ہم سرجم نہ ات، تہ آئی اُو رِءِ اُنیت:

”گڑا تو چوش بہ کن آپ اُو بگر بیار، منا بہ دے۔ کموڈن اُو دارِءِ بہ کن۔ من
 اے ”مریضاں“ زُو ت زوت اُو ”فارغ“ کناں۔ گوں تسلی اُو تئی بوتل اُو آپ اُو دم جنناں،
 ترادیاں۔ انشا اللہ تئی ”سحر“ ہلاس بنت اُو ترا آسنگ اُو ”سحر“ کار نہ کنت۔۔۔“

من چار ات، کہ اے و باز تھر میں مردے۔ علاج کنت، زُر ہم نہ لوٹ
 ایت۔ من ہِمے بارہ اُو جیران اُو ماں دُو کانے اُو بوتلے آپ گپت اُو رت۔ مُلّا اُو رادات اُو
 اتکاں، ماں لاری اُو نشتاں، تہ گہار اُو مناجست کُرت، لالا! حال کن باریں مُلّا اُو تئی
 بیماری اُو بارہ اُو چے گشت؟:

”تہ من ماں کم توار ی اُو کندان اُو گشت:

”دادا! مُلّا اُو گپانی رِد اُو شمنے گپت راست اُنْت۔ بِلے منا۔۔۔“

تہ گہار اُو منی گپت سرجم بوہگ اُو نہ نیشٹ اُو گشت یے:

”من زاناں تو گشتے منا باور نہ کنت، تو گڑا مُلّا اُو راجست کُرت، کہ منا کئے

”سحر“ کرتگ۔۔۔؟

تہ من آئی گپت اُو پَسہ اُو رِءِ اُنیت:

ہاں گشت یے:

”تئی چند اُو مردماں ترا ”سحر“ کرتگ۔ بِلے نامان اش نہ گشاں کہ۔۔۔“

ما گوں ہِمے وڑیں گپاں مشکول ات ایں، تہ انا گہ منی چم بہ مُلّا اُو کپت

انت، کہ آچہ وتاک ۽ پہنات ۽ مزنیں دروازگ (گیٹ) ۽ دراتک۔ بوتلے آپ دست ۽ ات لے تچک ۽ وتاک ۽ پترت۔ ہے دمان ۽ گونڈیں زہگے ۽ اتک ۽ من ۽ گشت:

”ترا واجہ لوٹگ ۽ انت۔۔۔“

من وتاک ۽ شٹناں، تہ دو جنیاد مٹلا ۽ دیم پہ دیم ۽ نشنگ ۽ گوں مٹلا ۽ گپ ۽ انت۔ من سلام دات، پہناتے ۽ نشٹناں، تہ مٹلا ۽ آیاناں موکل دیان ۽ گشت:

”ہے وڑ کہ من شمارا گشت، ہے وڑ ۽ تاہیتاں کارمرزہ کن ات، ۽ باند ۽ منا حال ہم پہ دیت۔۔۔“

وہدے آچہ وتاک ۽ دراتک انت۔ مٹلا ۽ دیم گوں من کرت ۽ گشت:

”ترا ”سحر“ وارینگ بوتگ انت۔ اے بوتل ۽ آپاں بہ زور، کہ من دم جتگ انت۔ گس ۽ کہ روئے ایشاں وتی ٹن ۽ پروشگ ۽ کچ ۽ بور، اگاں تئی دل ۽ بدگرت، ۽ ترا ”دست“ اتک، گڑا پہ پھم، کہ تئی ”سحر“ در آگ ۽ انت۔ اگاں نہ گڑا باند ۽ پدابیا من ترا۔۔۔“

من بوتل ۽ آپ دست گپت انت ۽ دست کیتو ۽ برت، کہ مٹلا ۽ شکرانہ دیاں، تہ مٹلا ۽ منی کیتو چاران ۽ درائنت:

”من چہ آملہا ہاں نیاں، کہ دم ۽ تاہیت بہا کن انت۔ ہر کس ۽ راخدا ”توفیق“ دنت وتی گنجائشت ۽ کساس ۽ منابہ دنت۔ اگاں نہ من کس ۽ رانہ گشاں کہ منا پنچو پہ دیت، جی ۽ کہ شمتے ہے داتگیں کلداراں پبتگ ۽ سر ۽ من پسے کشاں حیرات کناں۔۔۔“

وہدے من دست چہ کیتو ۽ کس ات، تہ آئی ۽ منی پنچگ ۽ کلدار دیت انت، تہ چم لے رڑناہ بوت انت۔ من پنچگ ۽ کلدار آئی کوٹ ۽ کیسگ ۽ دیان ۽ آترا موکل

کرت، تچک ۽ گس ۽ اٽکلیں۔ شام ۽ ورگ ۽ نوشگ ۽ پد ۽ چہ مٺا ۽ دم جٺنگیں بوتل ۽ آپاں
گلا سے نوش کُرت، گوٺڙیں ساعتے ۽ رند، مٺا ۽ گشگ ۽ رد ۽ منی دل بد بوت ۽ لاپ ۽
روتاں ہم زیرے بندات کرت۔ ہمینچو بوت کہ من ماں پسیل ۽ سر بوتان۔ شتریں پیچہ
۽ سُبک بوت ۽ چہ پسیل ۽ دراتکاں۔ بلے انگت گس ۽ سر نہ بوتگ اتان کہ پدا پھیل
اومان۔۔۔!! ہے پیچہ ۽ شپ ۽ گیشتری بہر من پہ پسیل ۽ روگ ۽ آگ ۽ گوازینت۔
بلے منی نادراہی ۽ تہاچ پیچہ میں پرک ۽ تپاوت نیاہتگ ات۔ ہمیشکا منی دل یکرندے پدا
چوشیں ملاہانی کردانی بابت ۽ جیڑان ۽ وتی ساری ۽ کشک ۽ رهاگ بوت ۽ بوتل ۽ آپ
اول نہ وارت آنت۔ سہب ۽ سر ۽ مہلہ منی وسرک ہم منی حال ۽ گرگ ۽ اتک۔ تہ گپ
ماں گپ ۽ آئی ۽ منابج کُرت، کہ آپاں بُور، اے مٺا، نامی نیں مٺا یے۔ ایشی ۽ تئی
وڑیں بازیں بیمارانی ”سحر“ کش اتگ آنت۔ آجوڑ ۽ وٺ بوتگ آنت، تو چو بے باورمہ
بو، کہ۔۔۔“

آنگت ہے وڑیں گپ جنگ ۽ ات، تہ من بچکندان ۽ وتی توار بُرزتر
کُرت ۽ گشت:

”تو چو آئیانی وڑ ۽ سادگ مہ بو۔ اے مٺا یے نہ انت گئے، ایشی بوتل ۽
آپان ۽ جلاب مان کُرتگ آنت۔۔۔“

تہ آزرہ ۽ زہر پادا تک ۽ چہ بوتل ۽ آپاں (کہ بوتل ٹیبل ۽ سر ۽ ایرات) گلا سے
۽ کساس ۽ نوش کُرت ۽ اتک منی دیم پہ دیم ۽ نشت، مٺا ۽ توسیپ ۽ بندات بوت۔
بلے منا یکرندے پدا لاپ ۽ پہ پسیل ۽ روگ ۽ لاچار کُرت۔ ہمیشکا من آترا گشت:
”تو بہ نند من وت ۽ کمو سُبک تر کنناں، کایاں۔۔۔“ من انگت چہ پسیل ۽
درنیا تلگ اتان، تہ کسے ۽ پسیل ۽ دروازگ ٹک ات، گڑا من گشت، تو کئے؟ کمو سبر

کن، کہ منی لاپ۔۔۔“ منی گپ سرجم نہ ات، تہ آئی ءِ درائینت:

”من پلانی آں، زوت درء کہ اے ملء ءِ وتی دست ءِ دیم سیاہ کرتگ انت۔“
 من دروازگ پچ کُرت، تہ منی وسرک انت دروازگ ءِ پہنات ءِ اوشتاگ
 ءِ گوں دوئیں دستاں وتی لاپ ءِ گجگ ءِ انت۔ من ماں بُرزتواری ءِ کندگے جت۔ تہ
 آئی ءِ چہ پشلی ءِ کمتواری ءِ کندگے جت ءِ وتی سرجہل کرت ءِ ماں پسیل ءِ پُترت،
 من دیم پہ گس ءِ نیمگ ءِ رہادگ بوتان۔ ساعتے ءِ رند آتک، نشت، مئے گپ ءِ
 کندگانی جمبراں انگت نہ بُراتگ ات، تہ آیکرندے پدا دیم پہ پسیل شت۔ بلے
 وہدیکہ واتراتک، تہ گشگ ءِ لگ ات:

”اگاں من تئی گپ باور نہ کرت ءِ پہ ملء ءِ پلہ مرزی ءِ اے بوتل ءِ جلابی آپ
 وارت انت، گُراتئی برازہگ ءِ لاپ چی ءِ روگ ءِ انت کہ من ماں پسیل ءِ اتان، تہ
 آئی ءِ پسیل ءِ دروازگ ٹک ات کہ زوت زوت درء منی لاپ حراب انت۔۔۔“
 ماہے گپ ءِ ات ایں، تہ آتک، ماں ملوریں گالوارے ءِ درائینت یے:
 ”مرچی منی لاپ ہم حراب انت۔۔۔“

تہ منی دپ ءِ دراتک: ”ما و اے بوتل ءِ آپاناں وارتگ کہ مئے لاپ
 رچگ ءِ انت، تئی لاپ چی ء۔۔۔“ منی گپ آئی آسر بوہگ ءِ نہ نیشٹ ءِ گشگ ءِ
 لگ ات:

”من ہم چہ ہے ٹیبیل ءِ سرء بوتل ءِ آپاں لہتیں گُٹ نوش کُرت کہ۔۔۔“

چارو

مرچی سے روج ات، کہ من ء کُگ ء تپ ء نیمسر ء بیڑ آورتگ ات۔
 بلوچی درمان ء بازیں کارمرز کنگ ء پد، تپ ء کُگ کم تراتگ ات انت۔ بلے
 نیمسر انگت من ء یلہ دیگ ء نہ ات۔ پمیشکا من گندلانی باہوٹ اتاں ء منی لوگبانک
 منی کڑ ء نشتگ ات، تہ ڈن ء پادبز مشے ء تواربوت۔ من پادبز مش ء نیمگ ء چارات
 تہ دیست کہ گوٹڈیں جنکے ماں لوگ ء اتک ء وتی چنپیل یے کش ات انت ء راستیں
 چنپیل ء چپیں چنپیل ء سر ء ایرکرت ء گشگ ء لگ ات:

” انا بیابچار منی چنپیل سوار انت، دیم اش دبئی ء نیمگ ء انت۔ من دبئی ء
 رواں، من دبئی ء رواں..... انکل وپنگ.....“

ما و ہبکہ ء حیران بوتیں، اے کے را انا گشگ ء انت ء منا.....“ منی
 لوگبانک ڈن ء دراتک، تہ سہرگدی زالبولے اتک ء دروازگ ء پھنات ء نشت،
 منی لوگبانک ء آترا چوناد لکشیں دزہباتی کرت، ء پہ گس ء آگ ء نادینگ ء دومی
 گس ء دپ پچ کرت، تہ جنیادم ء درائینت:

ماداد (آئی وتی دست منی کمپان ء گوٹڈیں دروازگ ء نیمگ ء ٹال کرت
 کہ اے دروازگ ء دپ زربار ء نیمگ ء پچ ات) شے ہساہگ ء اشکیانی لوگ ء
 بوتگ ایں ماٹنگ ایں.....“

منی لوگبانک ء شیشگ ء گلا سے ششت، چہ کُمب ء آپ مان کرت
 ء دات۔ چہ ہے گلاس ء آپاں گٹے گٹے ماس ء زہگ ء وارت ء سراتلگیں آپ ماسی ء

وتی پُشتی نیمگ ءِ رِہت اَنت۔

ماسی ءِ گُشت ماسک ٹنگ ایس، بلے آپ اش نہ وارت اَنت.....
 من دل ءِ ہے بارہ ءِ گُڑ منج ءِ اتاں، تہ منی لوگبا نک ءِ آیاناں بُرتنگ، کمپان ءِ گوریچان ءِ
 نیمگ ءِ دروازگ ءِ راہ داتگ اَنت ءِ واتر پیداک ات۔ وہدے آگس ءِ پُترت، تہ
 گُشگ ءِ لگ ات:

”ماسی گُشیت: ”ما اُٹوں چہ ہے دروازگ ءِ پُتر اتگ ایس، دروازگ ءِ
 پَہنات ءِ سیاہ نیس مچکے و سپوک بوتگ ما ٹرس اتگ ایس کہ چوش مہ بیت مارا
 بوارت، من دَسِت جہل کُرتنگ کہ سَنگے چَناں... تہ آجسنگ...“
 آئی ءِ اے گپانی اشکنگ ءِ من گیشتر حیرانگی ءِ زر ءِ اُوژناگ بوتان۔ کہ اے
 ماسی پرچا اے بلاہیں سدگو انز ءِ دیوال ءِ مانتر کنان ءِ منی کمپان ءِ گوریچان ءِ دروازگ
 ءِ اتنگ۔ وہدے کہ منی کمپان ءِ زر بار ءِ دروازگ گوں مئے واشکی ہمساہگ ءِ کمپان ءِ
 دروازگ ءِ ہمدپ اَنت۔ تہ آئی بارہ ءِ من وتی لوگبا نک ءِ راجسٹ کُرت تہ آئی ءِ
 گُشت من ءِ نزانان.....“

دومی روچ ءِ وہدے منی نیم سر ءِ درد کم تر بُوت، تہ من بازار ءِ شتاں۔ وہدے
 چہ بازار ءِ واتر اتکاں۔ تہ منی لوگبا نک ءِ دَر اَینت:

”ہما ماسی کہ زی گوں یک گونڈیں زہگے ءِ مئے لوگ ءِ اتنگ ات اَنت۔
 گُشت مادا واشکیانی گس ءِ بوتگ ایس۔ ہمیش ادا مئے ہمساہگ واجداد (کہ آئی
 کمپان مئے کمپان ءِ رودراتکی نیمگ ءِ اَنت) ءِ لوگ ءِ ہم ٹنگ اَنت، کہ آئی جنین
 اُٹوں تئی آگ ءِ کمو ساری پاداتک وتی گس ءِ شُت۔ آگُشیت:

”زی سبارگ ءِ وہدے یک نادرستی سہرگدی ماسی یے گوں یک
 گونڈیں جنلکے ءِ مئے لوگ ءِ اتنگ ات۔ گونڈو ءِ وتی چنپل سرماں چک کُرتنگ

انت ۽ گشتگ ۽:

”مٺي چٺٺيل سوار انت ديم اش دٺي ۽ نيمگ ۽ انت، من دٺي ۽ رواں ... ۽
 گوٺو ۽ هٺ گٺاں گشان ۽ مٺي دٺٺيچيں درستيں گساني تها پٺر اتگ ۽ در اتگ۔ ما
 هٺي په متگ كه گوٺو وگردايت گوازي كنت۔ ماسي ۽ گشتگ ما تگ ايس
 ما آپ داتگ انت۔ بله گمو گمو آپ اش وارنگ زوت پادا تگ ۽ تٺي کمپان ۽
 گوريچان ۽ نيمگ ۽ دروازگ ۽ رها دگ بوتگ انت۔ دمانه ۽ رند دو دٺونكه والا
 پٺر پٺ سوار مٺي کمپان ۽ پٺر اتگ انت، ۽ گول گر ۽ نهراں وتاس اش مٺي سر ۽ داشتگ
 ۽ مٺي گس ۽ پٺي تٺياني كليت اش اچ ما پچ گپنگ انت ۽ مٺي زر، سهر ۽ موبائل اش
 برنگ انت۔

”یک نہ شد دوشد“

میران ءِ وتی مزنیں لاری ءِ بیگو اہی ءِ FIR وتی ڈیہہ گار آباد ءِ تھانہ ءِ نبشتہ کنائینگ ات۔ بلے آتر اچہ تھانہ ءِ نیمگ ءِ کچھیں حالے نہ رست۔ پمیشکا آئی چہ وتی ہند ءِ سرکار ءِ دل اکیکم کرت ءِ وتی ڈیور یارک ءِ ہماہی ءِ خچک ءِ دیم پہ مزنیں شہر شپستان ءِ بیتگ ٹگ آباد ءِ بدلان ءِ ٹولی ءِ شت انت۔ آئی ءِ بدلان ءِ گشت:

”مرچی دہ روج انت کہ منی لاری گوں سد ءِ پنجاہ گونی پیماز ءِ بیگو اہ انت۔ اگاں تئی ٹولی ءِ مردماں در گتک من شمنے مڑ ءِ شمار ادنیاں۔۔۔“

بدلان ءِ آتر اجست کرت کہ تئی لاری ءِ نمبر ءِ نشانی چے چے انت۔۔۔؟؟

تہ آئی وتی لاری ءِ نمبر دات انت ءِ ایش ہم گشت کہ:

”منی لاری ءِ سیٹانی سر ءِ حاکی رنگ ءِ کبلے ءِ جپتے تیزی، یک چور بتی لے ماں سیٹ ءِ دراز ءِ انت ءِ لاری ءِ دیم ءِ مزنیں شیشگ کموئل انت۔۔۔“

تہ بدلان ءِ آیان ءِ گشت:

شما مرچی بروات پوشی واتر بیات، من جہد کناں تئی لاری ءِ در گیجاں!!

میران ءِ آئی ڈیور بدلان ءِ گشگ ءِ رد ءِ سیمی روج ءِ بدلان ءِ ”گینگ“ ءِ شت انت دیست اش بدلان ءِ کر ءِ یک مزن بروتیں مرد کے نشنگ ات کہ آوت ماں وت گپ ءِ انت۔ میران ءِ ڈیور ءِ آیان سلام ءِ در ہباتی کرت انت۔ تہ بدلان ءِ میران ءِ گشت:

”واجہ! منا پہ بکش، من تئی لاری در گتک نہ کرت۔ من وتی مردم بازیں ہند ءِ

دَمگاں پتئی لاری ۽ پٽ ۽ پول ۽ دیم دات اُنت۔ بلے تئی لاری ۽ بارہ ۽ مارا بچ سمر پدی نہ رست ات۔ پلور آباد ۽ پولیس ”تھانہ“ اُست۔ اشکنگ ۽ آ ”تھانہ“ ۽ S.H.O گچھل ۽ ڈڑا نگیں TRUCK لاری یے دزگیر کُرتگ من نہ زاناں تئی اُنت یاد گرنیک اُنت۔ من سمر پدیاں، چئی ۽ کہ مارا گوں S.H.O گچھل ۽ بچ پیہیں واستہ ۽ نژیکی نیست ۽ آئی ”تھانہ“ ۽ گوانکو نمبر ہم گوں من نیست اُنت۔ کہ تراہ دیاں۔۔۔“

تہ بدلان ۽ کر ۽ نشتنگیں مزن بروتیں مردک ۽ وتی دیم میران ۽ نیمگ ۽ ترینت ۽ گشت:

”منی ہم پر پٹے بیگو اہ اُنت، من دور وچ پیسر S.H.O گچھل ۽ گور ۽ شتاں وتی پر پٹ ۽ بیگو اہی ۽ F.I.R نبشتہ کنائنت۔ بلے تاں اے ویدی انگت منی پر پٹ بیگو اہ اُنت۔ پیشکا من مرچی وتی ”عرض“ واجہ بدلان ۽ گور ۽ آورتگ کہ۔۔۔!! آئی ۽ گپ سرجم نہ ات کہ میران ماں آئی گپ ۽ دور کُرت ۽ گشت: ”واجہ گراتئی گور ۽ S.H.O گچھل ۽ موبائل نمبر اُست۔۔۔؟“

مزن بروت ۽ گچھل ۽ موبائل نمبر نبشتہ کُرت ۽ آترادات۔ میران وتی ڈلیور یارک ۽ ہمر اہی ۽ تچک ۽ پلور آباد ۽ شت۔

میران S.H.O گچھل ۽ زنگ جت۔ گچھل ۽ وتی ”تھانہ“ ۽ ڈس ۽ نشان آتر اُگشت اُنت۔ آ گچھل ۽ گشگ ۽ رد ۽ ”تھانہ“ ۽ شت سربوت اُنت۔ آیاں دیست تہ گوا چنی اے ”تھانہ“ ۽ سپاہی چہ اے دگہ ”تھانہ“ ”سپاہیاں کوشتر تر ۽ تمر دگندگ ۽ کابنت۔ سلام ۽ دز ہباتی ۽ رند گچھل ۽ آیاں ۽ جُست کُرت ۽ گشت:

شما وتی حالاں بہ دئیت باریں۔۔۔؟؟

تہ میران شاکار گے جت ۽ دَر اُنینت:

”واجہ منی لاری یے لک ۽ کوہانی تہا ڈزگ بوتگ کہ لاری ۽ راسد ۽ پنجاہ

گوئی پیما زمان بوتگ ء دیم پہ ہمینگو شپستان ء آیک ء بوتگ ---

گچل آئی ء دپ ء گپ پل ات ء وتی چم آئی ملوریں دیم ء سک دات
انت ء گشگ ء لگ ات :

”مایک TRUCK لاری یے چه دڑاں تچ گپتگ، کہ آئی سیٹانی سرء
یک حاکی رنگ ء کبلے تالان انت۔ سیٹ ء درازے ء تہا جپتے تبری انت، یک
چوربتی یے ء لاری ء دیم ء شیشگ کموتل انت ---،
تہ میران ء چم رژناہ بوت انت ء گشگ ء لگ ات :

”پک ء منی لاری ہمیش انت۔ گواچنی نوں من دلجماں منی لاری منا
دست کپت ---،“

آئی وتی دست کیٹو ء بُرت ء پلاسٹکے کش ات کہ ماں پلاسٹک ء لہتیں
کا گدات انت۔ آئی کا گد چه پلاسٹک کش ات انت۔ S.H.O ء دیم ء ٹیبیل ء سرء
ایرکرت انت ء گشت یے :

”اے منی لاری ء ”کاغذات“ انت ---،“

S.H.O ء کا گداناں چاران ء گشت :

”کا گداں ہممد ء ایرکن کا گد رند ء چارگ بنت۔ بلے اداکلدار ء بستار چه
اے کا گداں دیم ء تر انت۔ اگاں توزانے کہ مارا سے لک کلداردیے گڑا باند ء بیا وتی
لاری ء چه ہمے گیٹ ء پہ براگاں نہ من لاری ء سرء ”دفعہ 9/C ء کیس“ ء ---“

میران ء آئی ء گپ آسر بوہگ ء نہ نیشٹ ء وتی نیستی ء لاچاری ء پڈرکنان ء
دولک ء پنجاہ ہزار کلدار حساب کرت ء S.H.O ء دیم ء ایرکرت انت ء گشت یے :
”مئے دُرانیں کلدار ہمے دولک ء پنجاہ ہزار انت۔ مارا دگہ کلدار نیست۔“

S.H.O ء ٹرنڈان ء کلدار ٹیبیل ء درازے تہا ایرکرت انت ء گشت یے :

”کلدار کم آنت، بلے حیرشما چہ ڈوریں ہند ڈیہے کہ اتلگ ات، ہمیشکا
 مناشمنے سمر بڑگ بیت باندہ بیات چہ ہے گیٹ ءوتی لاری ءہہ برات۔ بلے لاری
 حالی انت بزاں لاری ءراپما زمان نیست بلکیناں شماہ گش ات۔۔۔“
 میران گوں وتی ڈلیو ریا رُک بچکندان ءہممتواری ءگشت:
 ”منے لاری دست کپنگ مارا بیزار انت چہ پیمازاں۔۔۔“

اے دگہ روچ ءوہدے آ (میران ءیا رُک) پلورا آباد ءتھانہ“ اتک
 انت، دیست اش تاں ”تھانہ“ ءمزینں دروازگ ءرادو مزینں کبل جنوک انت ء
 ماں ”تھانہ“ ءمردم ءبرمش ءتوار نیست۔

آیاں ”تھانہ“ ءدروازگ تاں دیر ءٹک ات۔ بلے چہ تہ ءنیمگ ءہج کس
 ءتوار نیا تک۔ میران S.H.O گچل ءما موبائل ءزنگ ءجہد کرت۔ بلے گچل ء
 موبائل نمبر بندات۔ ہمیشکا آیاں ”تھانہ“ ءپہنات ءدروازگ ٹک ات۔ تہ یک پیر
 مردے دراتک ءآیا ناں سلام ءدر ہباتی کرت ءچہ آیاں جست کرت:

”شما زاناں باڑہ والا لوگ لوٹ ات، کہ لشکو ءحالیگیں کمپان ءمزینں
 دروازگ ءٹلگ ءات۔ پہ دروازگ ءٹلگ ءکمپان ءواہند ونہ بیت۔ جی ءکہ
 آئی لوگ اداچہ کو گستا انت۔ ہمیشکا آئی وتی موبائل نمبر ماں اے کا گد (آئی وتی
 دست ”گیٹ“ ءسمر ءچینتگیں کا گد ءنیمگ ءٹال کرت ءگشت) ءنہشتگیں دا نکانی
 گڈی ءنہشتہ کرتگ۔۔۔“

آبے توار بوت انت ءپیر مرد ءپ ءچارگ ءلگ ات انت۔ پیر مرد ء
 وتی چم لشکو ءکمپان ءمزینں دروازگ ءنیمگ ءشانک دات انت ءچار، پنج گام
 (دیم پلشکو ءکمپان ءدروازگ ءنیمگ) ءجنزان ءگشت:

”شما زاناں ”گیٹ“ ءِ سَرءِ اے لَچھینتگیں کا گد نہ ویتگ کہ۔۔۔“

تہ میراں ءِ یارک آئی پُشت ءِ رَوان بوت اُنت ءِ میران وتی سَرگ کچینان

ءِ دَر ائینت :

”واجہ! ماہر دو وانگ نہ زانیں، تہنا موبائل نمبر ءِ چارگ ءِ ڈائل کنگ

زانیں۔۔۔

پیر مرد لشکوہ ”گیٹ“ ءِ کر ءِ اوشتا ءِ آیاناں گُشتگ ءِ لگ ات :

”اے کا گد ءِ نبشتہ اُنت، کہ کمپان پہ باڑہ ءِ حالیک اُنت، کمپان ءِ

دُر ائیں کوٹی پراہ ءِ شاہگان اُنت۔ کمپان ءِ آپ، بجلی ءِ گیس ءِ آسراتی ہم اُست اُنت

ءِ واجہ لشکوہ موبائل نمبر ایش اُنت کا گد ءِ گڈی ءِ نبشتہ اُنت۔ اگاں شمارا کمپان پہ باڑہ

زورگی اُنت تہ ہے نمبر ءِ سر ءِ لشکوہ زنگ پہ جن ات۔۔۔“

آیانی دَپ پَنچ ات ءِ پیر مرد ءِ دَپ ءِ چارگ ءِ ات اُنت، کہ پیر مرد ءِ

یکرندے پد ءِ وتی دَپ پُر کُرت ءِ آیان ءِ چارات ءِ گُشت :

”دور وچ ساری لہتیں باڑہ والا مردم اتلگ ات اُنت، کہ ذی بیگاہ ءِ وا تر لڈ

ات ءِ شت اُنت ءِ پیری سہب ءِ ساعت ءِ ”آ“ اتلگ ات، کہ من ہم ہمد ءِ ساڑی

اتناں۔ آییاں لشکوہ راہز ارکلدار پیشگی دات ءِ گُشت ایش :

”اُئی ما اُشتاپ ایں باند ءِ وتی ساماناں کاریں لوگانی تہا ٹہمین ایں پوشی تئی

اے دگہ حساب ءِ کتاب ءِ کنیں۔۔۔“

لگانڈو

وہدے پِس چہ ماجتا بُوت، وتی ابدی جاہ ء شت، تہ مستریں بڑاس وتی
لوگبانکانی پنت پریکاں بُوت اُنت ء آیاں وتی نکان چتا کُرت اُنت، کہ چہ آیانی اے
کرداں مناپس ء اے گپ مدام گیر کیت، کہ

”مئے پیریناں گشتگ: ”یک پَسے ء چچوزہگ کہ بہ بنت، آ (پس ء
ماس) دُستاناں یک وڑ ء چار اُنت ء لاپ دینت، بلے پَس ء ماس وہدے پیر ء
عاجز بہ بنت، تہ آدُرتیں زہگ وتی پَس ء ماس ء حیا لداری ء (چوشکہ کنگ لوٹ
ایت) کُرت نہ کن اُنت۔۔۔“

پیشکا من ماس ء گہار ء حرج ء درچ ء ڈپہ وتی نزوریں کوچگاں زرتگ
ات۔ برے من گوں بانبندیں مستریاں گلکاری کُرت، برے کوچگاں بزگری۔
ہے داب ء وتی روچ ء شپاں پہ واری یے گوازینگ ء آتیں، تہ ماس ء ہم ذرا جکشیں
ناڈراہی یے ء پد (کہ آترا بازیں ڈاکٹر ء طبیبانی گور ء علاج کناہنت۔ بلے ہما
بُوت، کہ ہاوند ء رادوست بُوت) بڑاں ماس ء ہم مارا یلہ دات ء وتی ابدی جاہ ء
شت، کہ پہ ماہر دودیم ء نیک دُعاہی ء در بند بُوت اُنت۔ نوں زندمان ء اڑ ء جبال نہ
مَر ینگ ء ات اُنت۔ پوریات برے اُست ات، برے نیست ات۔ پیشکا منی
لہتیں ہمسر وئیں سنگتاں ماں آپی گراب ء دبئی رَوگ ء سوڑگ کُرت۔ من ہم گوں
ہمیشانی ٹولی ء رہادگ بُوتاں۔ وہدے ماگوا در ء سر بوتیں، تہ مئے سنگتاں وتی کلدار
خدا بخش ء دات اُنت ء شت اش، تو بزان ء نا خدا۔۔۔ کہ تو آج ما عمر ء مسترے، ء

ساری ء ماں زرء باز زنداں دہی ء شتہ ء اتلگ مئے راہشون توئے۔۔۔“

آئی ء ہم مئے پتتیں مرڈمانی گلدار (کہ کسے ء چار ہزار کسے ء کمتیر) دست گپت انت ء تزشت ء ناہدا ء رادات انت کہ مغرب ء نماز ء پد مئے سواری دیم پہ وتی منزل ء رہادگ بوت۔ شپ ء وتی سیاہیں چادر تالان کرت۔ گوٹڈیس ساعتے ء روگ ء پد، چوربتی ء رژناہی یے کٹی کنان ء مئے سواری ء نیمگ ء آیان بوت کہ مئے سواری ء ناہدا آستو آستو آئی کر ء شت، اوشات، آہم مئے سواری ء وڑینے ات۔ مئے سواری ء ناہدا ء مارا گشت:

”شمانوں پہ روات آتزشت ء سوار پہ بت، کہ من و اترباں۔۔۔“

ماوتی راہشون ء ناہدا ء گپانی رد ء آدگہ تزشت ء سوار بوتیں۔ بلے اے ناہدا پنجابی یے ات۔ وہدے ماپہ گیگ ماں سواری ء نشتیں، تہ اے سواری ء واہند ء تزشند تزند ء سواری ء واگ ترینت انت ء دیم پہ وتی منزل ء شول گران بوت، ماگوں یک دومی ء تزشت ء بوجیگ ء اے دگہ مزن ء کسانیں لانچانی بابت ء گپ جنان آتیں، تہ مئے راہشون خدا بخش دراہینت:

”وہدے مادہی ء پہ کار ء روزگار بوتیں، گڑاچوش مہ بیت کہ ما یک دومی ء بے حیال پہ کنیں ء اے گپ ء ہم مہ شמוש ات کہ اود ء پوریا گری ء شوہاز کنگ ء وڑ ء ڈول ء مئے ڈیہہ ء پوریا گری ء شوہاز کنگ ء وڑ ء ڈول باز تپاوت دار انت۔ من اے ہم نہ گشاں کہ اود ء دراہیں مرڈم پارسا انت، انا! اودا بلکیناں انچیں مرڈم (حاسکن ”خارجی“) آست کہ آئی کار ء کسب بے ویزانیں مرڈمانی گراہینگ ء زندان ء بند کناہینگ یا و اتر کناہینگ انت، کہ آیان ء پرے کار ء شتریں پیہے ء گلدار رسیت۔ ہمیشکا من گشاں شیوار پہ بت ء وت ء چہ اے وڑیں مردماں پہ رکین ات، اود

ء بدو! تاں مزنیں مُدّ تے ۽ وتی پیشکار ۽ ماں وڑ وڑیں چکاس ۽ دَوَر دینت کہ ماں
چوشیں ساعتاں شمارا ہوش ۽ سماکار گرگی انت ۽ سگ ۽ او پار کنگی انت ۽ جُہد ہے بہ بیت
کہ کارواہند شمنے چوشیں ردی ۽ زوری یے ۽ جبر مہ گند انت کہ آچہ شہاد لگرانی درشان بہ
کننت، جی ۽ کہ مئے اوداروگ ۽ مول ۽ مراد پوریاگری کنگ ۽ وتی حق ۽ مڑ ۽ گرگ
انت۔ کس اے وڑ نہ لوٹ ایت، کہ من وتی مردم ۽ ڈیہہ ۽ راج ۽ یل بہ کنناں ۽ دگہ ڈیہہ
۽ راج ۽ گاند گلامی ۽ بہ کنناں۔ بلے پہ لاپ ۽ جل ۽ توسگ ۽ توجیلے لوٹ ایت، چیا کہ
اے یک انجیں لاچاری یے کہ مرڈم ۽ راوڑ وڑیں کار ۽ ہند ۽ جاہاں تگ ۽ تاج
پرمایت ۽ اودا انجیں مردم (پیشکار) است انت کہ آہاروچ ۽ دبئی ۽ بازار ۽ گند انت
کہ ادبئی ۽ بالی پٹ ۽ سربنت ۽ آیانی مردم آیان ۽ پہ لہتیں کلاک ۽ ماں بازار ۽ سنیل ۽
سواد ۽ برانت ۽ سالے دو ۽ پد، و ہدے موکلاں وتی ڈیہہ ۽ روگ ۽ چن ۽ لانچ ۽ بنت، تہ
ہماروچ ۽ بازار ۽ روانت پہ وتی مرڈماں ٹیکی گرانٹ۔۔۔ اول وایش کہ بدوکار ۽ و ہدے
وتی پیشکار ۽ بازار ۽ دگہ ہند ۽ میتگاں روگ ۽ نیل انت۔ اگاں کل انت اش گڑا آیانی
کار انجش بازار انت، کہ آیان بازار ۽ دگہ جاگہ ۽ روگ ۽ موہ نہ رسیت۔ بلے ڈرا اے وڑ
نہ انت۔ بزاں اے ہمارڈم انت، کہ ماں بر ۽ جہلاں باگیان، یا شوانگ انت۔۔۔“
آہے وڑیں دگہ بازیں گپ جنگ ۽ ات، تہ ناحدا ۽ دَرانینت:

”بھئی میں راستہ بھول گیا ہوں۔ میرا دماغ کام نہیں کر رہا ہے۔ اگر آپ لوگ دریا
کے رُخ کے بارے میں کچھ جانتے ہیں، تو مجھے بتادیں ورنہ ہم گم ہو گئے ہیں۔۔۔“
آماں ہے بارہ ۽ دگہ بازیں گپ جنگ ۽ ات بلے ما بے تواری ۽ آئی
گپاں گوشدارگ ۽ آتیں۔ آئی چار ات، کہ اے نکٹ ۽ نکٹ بوت انت آئی چہ زہر ۽
سواری پہ تیز تاجپنگ ۽ زور پر دیان کرت۔ خدا بخش یک رندے پدا مئے دلگوش

گوں وت ء کُرت ء کمتواری ء گُشت:

”چوش کہ ناحدا ء گپ انت، گواچنی ما اَلْم ء گارایں، پرچا کہ من پہ دبئی ء
رُوک ء آئیگ ء وڑ وڑیں بوجیگانی سرء سہر کُرتگ، اگاں نزیک ء نہ! چہ دُور دُور ء
بوجیگ ء اے دگہ آپی سواریانی رُژناہی اَلْم ء دیستگ انت۔ بلے ماہما انت کہ وتی
سہر بندات کُرتگ ہیج پیہیں لیٹ ء رُژناہی گندگ ء نہ ایں۔۔۔“

ماہے بارہ ء گوں یک دومی ء گپ ء اتیں۔ بلے ناحدا یک حساب ء،
سواری ء ماں زرء شول دیان ات۔ تہ شتریں ساعتے ء رُوک ء پد، تڑشت ء ”انجن“
بند بُوت۔ ناحدا ء پہ آئی ء چالو کنگ ء باز جُہد کُرت۔ بلے آچالو نہ بُوت۔ تہ آئی
مُلو ریں گالوارے ء گُشت:

”بھی انکی تیل ختم ہوگئی ہے اگر کسی کو تیرنا آتا ہے، تو کُود لیں، ورنہ ہم
سب انکے ساتھ ڈوب کر مر جائیں گے۔۔۔“

خدا بخش دَر ائینت:

”بھائی صاحب ہم سب دیہات کے لوگ ہیں، ہمیں تیرنا نہیں آتا اگر
آپ کو تیرنا آتا ہے، تو کُودلو۔ ہم تو ایک بھی نہیں کُودیں گے۔۔۔“
ما دُرستاں بچئی ء گُشت:

”ہم نہیں کُودیں گے۔۔۔“

آچہ مئے گپاں سر پدات، کہ اے ماں زرء دُور نہ کن انت۔ بلے انگت
ہُج کنگ ء ات۔ ہمیشکا خدا بخش ء مئے دلگوش گوں وت ء کُرت ء گُشت:

”ایشی ء گپاں وت ء پریشان مہ کن ات۔ وتی اوست ء پہ خدا بند ات۔۔۔“
نوں بام ء ہم ساپی داتگ ات۔ بلے ما انگت گوں یک دومی ء گُرت منج ء

اتیں، تہ شتریں ساعتے ء رند دُور لیٹ ء وڑیں (بلے) زردیں رُژناہی یے ودی
بُوت۔ ماگل بُوتیں کہ ماگار نہ ایں۔ بلے رُژناہی و ہدے گیشتر بُوت، تہ ماسر پد
بُوتیں کہ اے لیٹے نہ انت۔ بلکیناں روج ء رُژناہی انت کہ شب ء گلینگ ء متاگ
گرگ ء انت۔ نوں ماوتی چم پہ ہے اُمیت ء تاں دُور دُور ء تاجینت انت کہ بلکیناں
بوجیگ، راجن، یکد ار ء گٹی یے گندگ پہ بیت۔ بلے ابید چہ زر ء مستیں چول، روج ء
نُرن دیں بز مش ء نیلیں آزمان ء دگہ بیچ چیز گندگ نہ بوہگ ء ات ء مئے سواری زر ء
چولانی باہوٹ ات۔ ما انچوش مونجا ء پریشان ایں کہ مارا بیچ سما نہ کپت اے تیر ماہی
روج کدی پہ شب ء بدل بُوتگ ء اے شب پہ دگہ روچے ء۔۔۔ ء ماہر یکے گوں ہاوند
ء وڑ وڑیں کول ء مسام کنگ ء گشگ ء بُوتیں یا حاوند! تو مارا چہ اے گز اے بہ رَکین من
گوکے کشاں تئی نام ء حیرات کناں۔ کسے ء گشت، من سی پس ء گوکے۔۔۔ ہزاں
ہر یکے ء وتی وتی گنجانشت ء کساس ء ہاوند ء نام ء حیراتی گشت انت۔ نوں مئے ورگی
آپ ء دگہ چندے وردن کہ مارا گون ات انت، مرچی سیمی روج ء کٹ اتگ ات
انت ء دگہ دور روج ما پہ نُن ء گز ن گوازینت۔ بلے تاں ششمی روج ء گور بام ء من
ہوش ء اتاں۔ چد ء پد من و ہدے سما کرت، تہ من ء منی اے دگہ ہمراہ یک پراہ ء
شاہگانیں کوٹی یے ء تختانی سر ء وپنگ ایں ء مارا دُورستان ”ڈرپ“ چاڑینگ بوہگ ء
انت۔ و ہدے من چہ خدا بخش جُست کرت (کہ آمنی پہنات ء تحت ء سر ء وپنگ
ات) ”مارا اداکے آورتگ، کہ ما۔۔۔؟“

تہ آئی منی گپ ء سرجم بوہگ ء ساری دُراہینت:

”شما و ششمی روج ء گور بام ء وتی آپ جنگ ء چہ سر ء پُری تڑاں کپت
ات۔ من تاں ہپتھی روج ء دُراہیک ء انگت چہ وتی گونڈیں بیگ ء بوتل ء آپاں گئے“

گئے ورنہ کُرت کہ من شے وڑا بے ہوش مہاں۔ بلے ہپتیمی روچہ کموڈر آگے پد
من دیست، تہ گونڈیں آپی گرا بے منے نیمگے پیداک ات۔ بلے من ماں دل
گشت، بوت کنت منے گورہ مہ داریت ء پہ گوزیت۔ من ہے خیال کنان ء چادر
نُرت مزنیں جخالے ء پد، پاداتک ء اوشناتاں آسراوتی نیمگے آگے پہ گتی کنگے
چادر چکر بینت، تہ آاتک منے سواری ء کڑے اوشناتاں، کہ آدو مردم ات انت۔
آیاں وہدے شمار الکلونڈی ء دیست چہ آیاں یکے ء ماں موبائل ء گوں کسے ء گپ ء
تزان کُرت۔ ساعتے ء رند آپی گرا بے اتک۔ آیاں مارا ماں وتی آپی گراب ء کُرت
اے زندان ء ناڈرہ جاہ ء آورت۔۔۔“

دُڑ

مرچی من مہلہ چہ و اب ۽ پادا تکاں ۽ وت ۽ زوت سا جو کُرت کہ منا پنچگور ۽
 رُوگی ات۔ پمیشکا من جوڑ ہے گد ماں پلاسٹک ۽ کُرت ۽ دیم پہ بازار ۽ رها دگ
 بوتان۔ و ہدے من بس ”اڈہ“ ۽ سر بوتان تہ دیست کہ لیاقت ۽ گونڈیں بیگے دست ۽
 انت ۽ ”بس اڈہ“ ۽ اوشتا تگ۔ من سلام دات ۽ جوڑ ۽ ڈر ہباتی ۽ رند پہ چکند آترا
 جسٹ کُرت ترا مرچی بیگے دست ۽ انت ۽ ”بس اڈہ“ ۽ اوشتا تگ ۽ تو زاناں پہ
 سپرے ۽ رُوگ ۽...؟ منی گپ سر جم نہ بُوت تہ آئی ۽ پہ چکند در اینت:
 ”ہاں من مرچی ارادہ کُرتگ کہ پہ سلامت ۽ حیر پنچگور ۽ پہ رواں، بلے
 VAN ۽ دیر کُرت...“

زانا دُور شتگ۔ من جسٹ کُرت؟

”اینگو بیدی مردے ۽ رند ۽ شت۔ ڈلیور ۽ مارا گشت شہا ہمد ۽ پہ نند ات
 منی سواری یے ادا بیدی ۽ انت، رواں کاران یے گڑا رواں۔ مانوں ہمانی و دار ۽
 نشتگ ایں...“

گڑا من گشت شریں من اوں ارادہ کُرتگ کہ پنچگور ۽ رواں، ما ۽ شہا
 ہمسپر بنیں شتر تر انت۔ تہ آئی گشت:

”چونا ہیگا مردم و سکت باز انت باریں حالی نیں سیٹ بیت یا نہ بیت...؟“
 سیٹ بیت کہ من زی سلیم ۽ گشتگ کہ پہ من سیٹے بل... چہ ۽ کہ من وتی باڑہ زی آترا

دا تگ انت، پمیشکا من دلجما من گشت۔

ماہے گپء آتیں، تہ سلیم گوں لاریء اتک منے کرء اوشتات ء گشت یے:

”زوت، زوت سوار بہ ات کہ مرچی بے وہد انت۔ مارا شپ مہ کپ
ایت مارا گیشتر ہے دُزء دُنگاں پریشان کرتگ کہ خد آیانان گرک بہ کنت، کہ۔۔۔

سلیم باریں دگہ چے دُزانی بابت ء گپ جنگ ء آیانان ء بد ء جبر
گشگ ء ات۔ چہ ہے پاسخراں دو مردم یکے دومی ء گشگ ء ات:

”منی واماں بہ دئے۔۔۔“

دومی ء گشت:

”اٹوں من ترا زرنہ دیناں۔۔۔“

ما وہدے دُرائیں مردم سوار بُوتیں تہ ڈلیور ء ہارن یے جت ء مدان مدان ء
لاری راہ گپت تہ کلینڈر ء چلو گشت۔ آئی لاری ء رازور پر دیان کرت۔ وہدے ماچہ
ہلک ء میتگاں دَراتکیں۔ لاری دیم پہ وتی منزل ء شول گران بُوت۔ بلے ہے دوئیں
مردمانی لبجگ یک رندے پدا بندات بُوت، کہ یکے گش ایت:

”منی واماں اَلْم ء اٹوں بہ دئے، کہ اٹوں ترا زرنہ بازگون انت کہ تو پہ وتی
دُکان ء ایرانی سامان ء گرگ ء رَوگ ء ءے۔۔۔“

دومی گش ایت:

”من پہ دُکان ء سامان ء گرگ ء رَوگ ء آں تو کہ پدی ء کائے من تئی
پنجیں ہزاراں اَلْم ء دیناں، تو منا اینچوتنگ مہ کن...، بلے ایدگہ مردم ہُج کرتگ ات
ء گشگ ء ات:

”منی کلداراں اٹوں بہ دئے، تو من ء باز رنداں رپینتگ بلے مرچی ترا

من ترا یلہ نہ دیاں...،،،

ہے پیم ء ما، لاری ء ایدگہ ڈرائیں مردم چہ اے دوینانی بازیں لبجگ ء
کوکاراں گوشاں کڑات ایں ء منے پنت پہ آیاں بیچ نہ ات اُنت۔ یکروچے ساری ہور
ہم بوتگ ات، چہ ہور ء کورانی سبب ء راہ ء سر ء بلاہ بلاہ نیں ڈوک ایرات اُنت ڈلیور
لاری ء چہ مزن مزنیں سنگاں گیشینان مدان مدان ء رَوان ات کہ لاری ء پشت ء
ٹائیرے پنجر بُوت۔ ڈلیور ء لاری چہ دگ ء ڈن ریکانی تہا اوشتارینت ء چند ء چہ لاری
ء ایرکپت ء دیم یے گوں ہے دوینیں لہجوکیں مردکاں کرت ء گشت یے:

”شمئے بازیں کوکار ء جگا ہاں منے حیاں گوں شمات کہ شاپہ بیچ ہزار کلدار ء
یکے دومی ء پہ کارچ مہ جن ات، ایش ات منے لاری ء ٹائیر سنگے ء لگ ات پنجر
بوت۔۔۔۔“

آزادگہ زیاتی نیں ٹائیر (اسٹپنی) اوں گون نہ ات، ماڈراچہ لاری ء ایر
تکیں۔ کلینڈر ء ٹائیر بیچ کُرت۔ گوں ٹوپ ء پنجر ء گرگ ء مشکول ات۔ لہتیں مردم دیگر
ء نماز ء وانگ ء لگ ات اُنت۔ لہتیں مردم ہملسون ء سارتیں سکانی سر ء نشت
اُنت۔ وہدے آئی ء ٹوپ ء پنجر جت ء ٹائیر پہ فٹ کنگ ء ساجو کُرت۔ تہ کلینڈر وتی
اے دیم ء آدمی ء ریکاں پشکانڈگ ء لگ ات گشت ایت:

”بنت گار اُنت۔۔۔۔“

ماڈرائیں مردماں ہے جاہ ء ریکاناں پشکانڈ ات، بلے نٹ گندگ نہ بوت
اُنت۔ گڈی ء ماڈل ایکیم کُرت کہ نوں نٹ گندگ نہ بنت۔ بزاں منے ہرہاں یک
کسے ء راگوںڈیں زہکے ہم گون ات کہ تیوگیں نٹ ہے زہگ ء زرتگ اُنت ء دازے ء
بُن ء نشتگ ء گوں نٹاں گوازی کنگ ء اُنت۔ وہدے نٹان چہ گوںڈو ء بیچ گپت اُنت ء
ٹائیر ء رافٹ کُرت۔ اے وہداں مغرب ء نماز ہم نژ یک ات، پمیشکا ساعتے ء رند
مغرب ء نماز وانگ بوت چہ نماز ء رند، مالاری ء سوار بُوتیں ء لاری کوہ ء کنڈگانی تہا

گوں وتی مر مر انکیں لیٹیاں دیم پہ منزل ۽ رہادگ ات۔

وہدے ماگر ۽ کوہانی تنگی ۽ اٹکیں دیست راہ ۽ سر ۽ بلاہ بلاہیں ڈوک ایر انت ۽
 راہ بند انت۔ بزاں ہے وہداں وام گروکیں مردم واب انت۔ بلے وامدار آگاہ
 ات۔ ایشی وپہم ات کہ راہ دُزاں بستگ۔ آلم ۽ منے کلداراں اچ ما پچ گرانٹ۔
 آئی زوت زوت ۽ چہ کیسگ ۽ پچ ہز ار کلدار دَر کُرت ۽ آتراچہ واب ۽ ٹوہینت ۽ منے
 حیاں ۽ دلگوش ہم گوں وت ۽ گور کنا نینت ۽ گشت یے:

”واجہ شما گندگ ۽ ات ناں من واجہ بنگل ۽ پچ ہز ار کلداراں دَیگ ۽ آل
 شامنی شاہد ات۔ بانداروچ ۽ پہ گشیت کہ منی وام تو نہ دانگ انت۔۔۔“

بزاں بنگل ۽ ہما دمان ۽ کلدار کیسگ ۽ جت انت ۽ گشگ ۽ لگ ات کہ:
 ”گر ایشا پہ منی زرانی دَیگ ۽ واستہ لاری ۽ راومہ داشت ایریں۔۔۔“

چی ۽ کہ آئی واب سرجم نہ ات ۽ آبوشاروات۔ پمیشکا آئی نہ پہم ات کہ
 لاری پرچہ اوشتا تگ؟

ماہے گڑ منج ۽ آتیں تہ چار دپونکہ والا مردم گوں دوسی تیری (کلاشکوف) ۽
 لاری ۽ دیکی نیمگ ۽ چہ کوہ ۽ جُز ۽ دَر اتک انت ۽ ماں ہمیشاں دوکس گوں سی تیری
 ٹوپک ۽ چہ لاری ۽ دُوراوشتاں انت ۽ دوکس منے نیمگ ۽ اتک انت کہ یک کسے ۽ را
 وتا سے اوں گون ات۔ یک کسے حالی دست ۽ منے لاری ۽ دروازگ ۽ نیمگ ۽ اتک
 کہ (من وتی زندگی ۽ تہا اے وٹیں زنڈیں مردم پچ نہ دیستگ ات) گوں بُرزتواری ۽
 گشت یے:

”شباباش جلدی جلدی گاڑی سے اتریں۔۔۔ اپنے پیسے اور جو کچھ
 تمہارے پاس ہیں ہمارے حوالے کر دیں۔ وگرنہ۔۔۔“

وتاس والاچہ لاری ۽ کموگستاوشتاں۔ آوچہ ایشی گیشتر وتی بیم ۽ مارا پشدارگ
 ۽ ات ۽ مارا وٹیں بد ۽ جبرگشگ ۽ ات۔ ماہتیں مردم وت چہ لاری ۽ ایر اتک ایریں ۽

چنچو کھلدار کہ مارا گون ات۔ آئی پُل ات انت۔ لہتیں مردم کہ چہ لاری ء ایرنیا تک
 انت، آیان ء آئی ء پے زور ژپ ات ء چہ لاری ء بُن ء چکل دات انت۔ مُشت ء لگت
 کرت ء کھلدار اناں پُل ات انت ء مئے دپ پنچ ات ء آیان چارگ ء آتیں، کہ آچہ وتی
 اول ء آیک ء راہ ء بزاں جَر ء بالاشت انت۔

ماگوں ناکامیں دے پدالاری ء سوار بُوتیں۔ لاری دیم پہ وتی منزل ء
 ربادگ بُوت۔ وہدے ما پنجلور ء سَر بُوتیں تہ ایدگہ روج ء لیاقت گوں دگہ سنگتے ء
 ”سونارگلی“ ء گوں من ڈیک وارت۔ سلام ء دژ ہباتی ء رند آ کنگدگ کنگدگ ء تہا
 گشگ ء لگ ات:

”اگاں دُزاں مئے زَر اناں پُل ات انت، بلے شَر بُوت کہ منی ہشت ء گہہ
 اش نہ پُل ات کہ من حاصل پہ ہمے گہہ ء بہا کنگ ء پنجلور ء اناگاں۔۔۔“
 من پہ حیرانی ء جُست کرت کہ تئی ہشت ء گہہ زانا کجا بوتگ کہ دُزاں نہ
 دیستگ۔۔۔؟ دُزاں و مئے پاد ء بوٹ کش ات ء پٹ ات انت۔ گڑ اتئی ہشت ء
 گہہ چونی ء پشتکپت؟ تہ آئی من ء دست ء گپت ء ما ”سونار“ ء دکان ء تہا شتیں
 گوں ”سونار“ ء سلام ء دژ ہباتی ء رند ما کرسیانی سَر ء پہ گیگ نشتیں، تہ لیاقت وتی
 گٹ ء تائیت دَر کرت ء پہ کارچ یے تائیت ء بندیک یے بُرات انت ء چہ تائیت
 ء پوش ء تہا گہہ ء ہشت کش ات ء گشت یے:

”گہہ ء ہشت ایش انت کہ زمی منی ماس ء تائیت کرت ء منی گٹ ء
 دات ء گشت ء:

”اگاں بے بلا دُزے گوں توڈ یک بوارت بلکیناں تئی زَر اں پہ بارت
 بلے تئی گٹ ء تائیت ء نہ بارت۔۔۔“

پُگل

چہ امروزہ بازیں دَسْت گٹیاں روجہء مناپہ وانگہ ء نَبشتہ کنگہ ء ہچ موہ
 نہ رست۔ ہمیشکا وہدے من شپہ ء گپ گپ کنوکیں لالین چراگہ ء دیمہ پہ وانگہ
 ء نَبشتہ کنگہ ء نشتاں، تہ آسٹک جنانہ ء المہ ء چراگہ ء کڑہ اتک، زہر کانی ء منہ
 چارگہ ء لگت ات۔ گڑامن ہم آترا گوں روپگہ ء رُپتہ ء چہ گسہ ء ڈن چگل
 دات۔ وہدے من آئی ہمک شپہ ء آیک دیست انت، تہ منہ گوں آئی سکت بد
 اتکہ ء پرائی ء بڑگ ہم بُوت۔ بد اتک اے واستہ کہ آمنی وانگی ء تالانیں کا گدانی
 کڑہ اتک وتی زونکہ ء چیرہء گجہ انچوش گوات دات کہ من ہے سر پید بُوتاں ایشی
 دپ چہ آپہ ء پُرانت۔ نون اے دیم نہ آدمی اے وتی دپہ آپاں منی وانگی ء کا گدانی
 سرہ ہپ کنت۔ ہمیشکا من رُوت رُوت آترا گوں روپگہ ء رُپتہ ء ڈن چگل
 دات... ء بڑگ مناپہ آئی اے واستہ بُوت کہ برے برے من آئی بارواہے سسا
 ء پکر گرت، کہ اے پراہہ ء ذرا جیں گسہ ء تہا آدگہ نیمگے ء نہ رُوت تچکہ ء تچکہ چراگہ
 منی وانگی ء کا گدانی کڑہ ء کیت، سُنڈہ ء ڈرنگ کنت، مناروک روکہ ء چارایتہ
 برے برے منا انچوش گمان بُوت کہ ایشرا المہ ء گوں من ”عرض“ ء دستبندی یے
 است یانکہ پہ چراگہ ء... بٹہر، اگاں آترا پہ من کارے بہ کپ ایت من آئی ء
 دستبندی ء ”عرض“ ء سر پید نہ باں ء آمنی گپاں سر پید نہ بیت۔ گڑامن چوں آئی اڑہ
 بوج ات کناں۔ من ہے حیا لاں لونجان اتاں، تہ منہ گیر اتک۔ گوا چنی من ہمک
 سہبہ ء کہ دیم پہ وتی کار جاہ ء رواں گڑا کشک ء سرہ المہ ء یک، دو مڑگیں پُگل
 گند آں کہ بدیں زورا کاں لگت داتگ انت... بازیں اٹکل جنگہ ء جیڑگہ ء پید
 من ہے آسرہ سر بُوتاں کہ بُوت کنت ایشی ہمک شپہ ایوکہ ء منی کڑہ آیکہ ء

مول ء مراد ایش انت، کہ توء مہر منی گلوہاں ہمانا سر پدیں بنی آدمائ سر بکن کہ سُنٹ
اش ماں نودان انت۔ جہل ء نہ چار انت۔ ماراوتی لگتانی چیر ء شیر تینان ء رَو انت۔
آیاناں بہ گش ماہم چہ اللہ تعالیٰ ء ہر ذہ ہزار ”مخلوقات“ ء تہا یک ”مخلوقے“ ایں
ماراہم امر وز ء وژد لیں زند گواز ینگ ء حق است۔۔۔“

من دل ء ہے جیڑگ ء اتاں تہ گھڑ یال ء شپ ء دواز دہ نج ء جار جت۔
مناہم گڈگ ء کپتگ ات۔ ہمیشکا من وتی وانگی ء تالانیں کا گد نژا آورت انت
چراگ ء وٹ جہل کُرت وتی نیادانی سر ء دراج بُوت ء واب کپتاں۔ بلے من واب ء
دیست کہ من چو وتی مدامی نیں وڑ ء بتی ء دیم ء نشتگ ء وانگ ء آں تہ ہما پُگل
اتک۔ بلے من ہم روپگ ء را چست کُرت کہ ساری ء وڑ ء گر کنان ء ڈن ء چکل
ء یے دنیاں، تہ آئی وتی سُنٹ چست کُرت ء گشگ ء لگت ات:

”من مدام تئی کڑ ء کایاں کہ وتی ”عرض“ ء پریات ء گوں تو در شان کنان
بلے تو ہم ہما بدیں زورا کانی وڑ ء من ء بے دردی تیلانک دیان ء واتر گلین ے۔۔۔“
گوں آئی اے کپانی اشکنگ ء من دست ء وانگی ایر کرت ء آترا گشت:
”پہ گش باریں تو چے گشگ لوٹ ے“؟ تہ آئی وتی زنوک ء چیر ء گج
گوات دات ء گشگ ء لگت ات:

”من ء دیر انت کہ وتی بیل ء ہمبلا ناں سر پد کنگ ء گشگ ء آں کہ شمنے
باندات ء را پہ شتا وژد لی ء مستا گے گون ء پیداک انت بلے آمنی گپاں پہ دلگوش
گوشدارگ ء نہ انت، نون تو اش پہ گش کہ چہ اے پوچھکلیں ہوز ء گند ء گسڑ میں آپ
ء ڈن در بیات پہ تپا کی ء ہواری آپ ء چنگ ء ہنزہ ء رویں کہ اود ء وردن ء اداء
وردن زمین ء آزمان ء تپاوت دار انت۔۔۔“

بدیء مژ

مئے ہنگام ء آپ پتنگ ء سرء بزاں ہپت روج ء پد مئے بہرء کپتنگ
 ات۔ یک ہپتگے ماں روج ء بوتگ ء دومی پتنگ ء ماں شپ ء۔ ہے پیم ء منی پیریں
 پس ء روج ء آپ ء راماں سبزیاں تالینتگ۔ وہدیکہ شپ ء آپ ء باری بوتگ گرامنی
 پس ء پیش ء وڑ ء مچانی جوتل ء گورگ ء دپ پتچ کرتگ ء گس ء واتر بوتگ چی ء کہ آپ
 ایچومزن نہ بوتگ کہ چیرء بنگو ء ہنگام ء کشاراں تاوانے بہ داتین ات۔ ہے پیم ء
 بزاں دورندات پس ء شپ ء آپ ء راماں مچانی جوتل ء یلہ کرتگ وہدے کہ سہب ء
 شتگ ء چار اتگ تہ مچانی بُن حشک انت آحیران بیت کہ من شپ ء آپ ء مچانی جوتل
 ء تہاراه دنیاء ء وت گس ء رواں، بلے روج ء کایاں چاراں تہ مچانی بُن حشک انت ء
 آپ بنگو ء مچاں شتگ۔ آبنگو ء جُست کنت :

”تومنی شپ ء آپ ء پرچہ گرے ء وتی مچان کن ئے۔۔۔؟“

تہ بنگو نہ من ایت ء گش ایت :

”من تی آپ نہ کپتنگ ء تی گورگ ء آپ ء وت بُرتگ ء منی ڈگار ء اتلگ
 کہ منی ڈگار ء گورگ ء دپ ہر وہد ء پتچ انت...!!“

ہے پیم ء دومی پتنگ ء شپ ء آپ ء منی پس مغرب ء وہد ء گپت ء مچان
 کنت وت گورگ ء پہنات ء مچے ء بُن ء اندیم ء تند ایت ء ہے بارو ء دل ء جیر
 ایت اے چونیں کسے کہ کیت گورگ ء حاک ء سزگاں جوتل ء تہا تالان کنت ء

آپ ء منی مچاں رَوَگ ء نیل ایت... ء منی مچ ٹن ء مرگ ء انت... بزاں بنگو چاریت تہ اے پیریں مرد اے رندی وتی گورگ ء کر ء بے توار ء نشنگ۔ ساعتے ء رند و ہدیکہ شپ ء تہاری مانشان ایت گڑا بنگو گونی بے زوریت ء وتی بڈ ء ایر کنت ء گوکلو کنان ء منی پس ء نیمگ ء روت۔ و ہدیکہ منی پس ء چم پہ آئی کپ انت تہ آہے بہم ایت کہ ناہارے پہ منی جنگ ء پیدا ک انت۔ آبیوس وتی برد ء چکل دنت ء تچک ء ماں گس ء کیت۔

بزاں پد ء اے دومی پتگ ء شپ ء منے آپ ء باری ات، گڑامن وتی پس ء راگشت کہ انشپی من وت رواں ء مچاں آپ بنداں۔۔۔
آئی دَر ائینت کہ:

”دگ سنگتے وت ء بہ برگوں بلکیناں شومر وچیں ناہارے ترابے بلا۔۔۔“
ہے پیم ء من سے سنگت وتی ہمراہ کرت ء دیم پہ ڈگار ء رہادگ بوتیں۔
جمبراں ہم بستگ ات و ہدے ماڈگار ء سر بوتیں تہ ہور ء شنزگ پنا بوت ء شپ ء ہم وتی سیاہیں چادر دنیا ء سر ء تالان کرتگ ات۔ چوناہیگا منے ہنگام ء گورگ ء کر ء بگر تاں گور ء، کاش، کل ء گز ات انت ء او ہدے ناہار ہم سک باز ات ء آج ماہر یک مردے ء رالٹے، پترے ء کولاڈے گون ات کہ بلکیناں ناہارے گوں ماڈچار بہ کپ ایت، تہ ما آترا پہ سلامت ء رَوَگ ء نیل ایں۔ و ہدے ما گورگ ء نیمگ ء شت ایں تہ دیست کہ یک سیاہ نیں چیزے گورگ ء کر ء سہرا بوہگ ء انت من جت کوکارے کہ ہمیش انت ڈئے ناہار۔۔۔ بزاں آئی ء جت گڑگے ء ماں کل ء کاشانی تہا تچک ء لگ ات، چہ آئی ء تچک ء رند کاش ء کلانی شہر شہر گیشتر بوت۔
ساعتے ء رند یک کوکارے منے گوشاں کیت کہ گشگ ء ات:

”زُوت بیا ات من ءناہارء کُشت۔۔۔“

وہدیکہ من وتی سنگتان ء چارات تہ ماڈراہمد ء ساڑی ایس، بلے آدگہ
توارے کہ چہ کاش ء کلائی نیمگ ء آگ ء انت۔ دمانے ء رند کہ ماؤداسر بوتیں
چاریں تہ ہے نہ انت بنگو کپتنگ ء خون ء میچیل انت۔

مہر ۽ چیدگ

مغرب ۽ نماز ۽ رند ما لہتیں مر دم مسیت ۽ دیم ۽ نشنگ ۽ گپ ۽ آتیں تہ
 مستری لیلو اتک سلام ۽ دز ہباتی ۽ رند کمتواری ۽ گشگ ۽ لگ ات:
 مولوی صاحب کجا انت؟

تہ ملّا ہم چہ مسیت ۽ در اتک لیلو ۽ دیم گوں ملّا ۽ کُرت ۽ گشت:
 واجہ! منی لوگبانک زہگ ۽ سر ۽ بیران بوتگ، شما گوں من مدت ۽ مکہ بہ کن
 ات۔ بزاں قبر ۽ کسارت ۽ تیاری ۽ بہ کن ات، چی ۽ کہ منی پجّار وکیں مردم شہات منارا
 ادا بزاں شہہ ڈیہہ ۽ دگہ سیاد ۽ وارثے نیست کہ منی مدت ۽ مکہ ۽ بہ کنت۔ بلے زوت
 توکل بہ کن ات کہ اودا مردگ ۽ گور ۽ ابید ۽ چہ منی پیشکار ماسی زر گل ۽ دگہ کس نیست
 ۽ آئی ۽ گپ ہلاس نہ ات کہ اچ ما یکے ۽ در اینت ۽ گشت:

”ننگ زندگ انت یا کہ؟؟“

ننگ زندگ انت، ۽ ننگ بچکے ... لیلو ۽ گپ انگت سر جم نہ ات تہ دگہ
 کسے ۽ گشت:

”شما گراں گجے۔۔۔“ ایشی ۽ گپ ہم سر جم نہ بوت، کہ لیلو ۽ در اینت:
 ”من یک و ہد ۽ زمانگے افغانستان ۽ یک کار جاہے ۽ کار ۽ اتاں کہ ماں
 اے کار جاہ ۽ جنک ۽ بچک ہواری ۽ کار کنگ ۽ ات انت، تہ اے در گت ۽ (کہ ہے
 منی لوگبانک ات) منے گوں یک دومی ۽ دوستی بندات بوت، من ۽ اہم زبان آتیں۔
 و ہدے ما پے سور ۽ سا جو بوتیں، تہ آئی پس ۽ ماس ۽ نہ من ات۔ چی ۽ کہ آکسانی ۽ پے وتی

ٹُر و زہگ ء نامینگ بوتگ ات۔ گڑاما چارات دگہ دُرچ نیست، مالاچار بوتیں، کہ
 گوں یک دومی ء شور ء بناء پدما کراچی ء اتک ”کورت“ ء ”زکاح“ کُرت۔۔۔۔۔
 ہے پیم ء آئی وتی گپ گونڈ گران ء آسر کُرت، بلے عشاء نماز ء رندا ما آئی ء
 مُردگ قبر ء کسارات کُرت ء ہر کس وتی وتی گساں شتیں۔ و ہدے اے دگہ روج ء ما
 بہتیں مردم لیلو ء گس ء شتیں کہ بلکیناں پُرس بہ دارایت، گڑاما آئی مدت ء گمک ء۔ بلے
 لیلو ء مارا اے بابت ء مہ کن کُرت ء گشت کہ من پُرس نہ داراں۔۔۔۔۔
 ہے پیم ء ما و اتر بوتیں۔

لیلو ء چارات تہ اے ننگ گوں من اے و ہدی سیل ات نہ کنت۔ ہمیشکا
 آئی ننگ ء راچست کُرت، ماسی زرگل ء دات ء اے دگہ روج ء کلک کُرت دیم پہ
 وتی ڈیہہ پنجاب ء شت۔

ماسی زرگل ہے ننگ ء راوتی گس ء بُرت۔ وتی اے دگہ زہگ ء نماسگانی
 پیم ء وتی گور ء ء داشت ء آئی نام بابل ایر کُرت۔

روج ماں ماہ ء، ماہ ماں سال ء بدل بووان ات انت۔ بابل ہم رست ء
 ٹیبر بوت۔ و ہدے آئی گوں وتی ہمسر یں بچکاں گوازی کُرت، تہ آیاں بابل ء گشت
 منے گس ء مرد ماں مارا گشتک تئی ودی بوہگ ء پد تئی ماس مُرتگ۔ تئی پس ء ترا ماسی
 زرگل ء داتگ ء چندے بار یں کجا شتگ۔۔۔ ء آیاں بابل ء دگہ وڑ وڑ یں گپ
 گشت۔ بابل ء بچکانی اے وڑ یں گپاں تورینت، ہمیشکا آئی یک روچے ماسی زرگل
 ء جُست کُرت کہ بچک من ء مدام اے وڑ اے وڑ یں گپ گش انت۔ ”تاں ہدے ء
 ماسی زرگل آزاراستی نہ گشت۔ بلے چہ ہر روچیں بابل ء جُست ء باوستاں ماسی زرگل
 لاچار بوت ء آئی گوست ء تیوگیں گپ گوں آئی جت انت۔ بلے زوت پشومان بوت

ءِ دِلْ ءِ گُشْتِ یَے چَوشِ مَہِ بَیتِ کَہِ بَابلِ جُستِ ءِ پَدا کَنانِ ءِ وِتی مَاسِ ءِ مَرْدُ مَانیِ یَایِسِ ءِ
 پَٹِ ءِ پَولِ ءِ سَرا گَردانِ پَہِ بَیتِ۔ پَمِیشْکَا آئیِ بَابلِ چَہِ وِتیِ زَہْگِ ءِ نَما سَگاں گِیشِ دَوستِ
 داشتِ۔ آئیِ زَہْگِ ءِ نَما سَگاں دَیستِ، تَہِ بَلْکِ چَوشِ کَہِ بَابلِ ءِ دَوستِ دَاریتِ ءِ گَولِ
 آئیِ مَہر کَنتِ، تَہِ مَارا اِنچَود دَوستِ نَہِ دَاریتِ پَمِیشْکَا آیانانِ گَولِ بَابلِ بَداتکِ ءِ ہر وِہدِ ءِ
 آءِ رَا بَدِ ءِ رَدِ اِشِ گُشْتِ ءِ بَرِے بَرِے آئیِ ہَمسَرو گِ گَولِ آئیِ مِطِراتِ اَنتِ آتِراجَتِ
 اِشِ، ماں وِڑ وِڑ یں جِخالِ ءِ گِچَپَلِ ءِ دَور اِشِ داتِ۔ بَلْکِ ءِ باز جَہدِ کَرتِ، کَہِ آئیِ زَہْگِ ءِ
 نَما سَگِ بَابلِ ءِ تَنگِ ءِ پَرِیشانِ مَہِ کَن اَنتِ۔ بَلِے آپَہِ دَرو گِ ءِ لُچْکَا ئیِ ءِ چَہِ بَلْکِ ءِ گِیشِ
 ات اَنتِ۔

ہَے پَیمِ ءِ ماہِ ءِ سَالِ گَوزانِ ات اَنتِ۔ بَابلِ گَولِ بانبندِ یں مَستَریاں
 بَرِے بَرِے گِکَا رِیِ ءِ شُتِ، مَاسِیِ زَر گُلِ پَیرِ ءِ عَاجِزاتِ۔ بَلِے آوِتیِ وِسِ ءِ کِسا سِ ءِ
 شَترِ یں پَیمِے ءِ مَاسِیِ زَر گُلِ ءِ حَدمتِ ءِ کَنگِ ءِ اَتِ۔ یَکِرو چَے انا گَہِ ءِ زَر گُلِ ءِ نَاسِگَوا کِیں
 نا جَوڑیِ یَے ءِ مانِ رُپتِ۔ آئیِ زَہْگِ ءِ نَما سَگاں آتِرا پَہِ عَلاجِ ءِ مَزنِ مَزنِ یں ہَسپِتا لااں
 بُرتِ۔ بَلِے ڈاکِٹِراں گُشْتِ کَہِ ایشِرا پَیلِ ءِ جَلِ بَکنِ اتِ، کَہِ اے۔۔۔

ہَے پَیمِ ءِ لَہتِیں رَوجِ ءِ پَدا مَاسِیِ زَر گُلِ بَیرانِ بُوْتِ۔ بَابلِ چَاراتِ، تَہِ آسا ہَگِ
 ءِ چَیرِے کَہِ مَن زَندِگَوا زِیَنگِ ءِ اتاں، آچَہِ مَن جِتابُوْتِ۔ کَپانِ ءِ اے دِگَہِ مَرْدُ مَ گَولِ مَن
 جِنِ ءِ گَندا کَوا نَتِ۔ پَمِیشْکَا آماں بَے تَوا رِیِ ءِ چَہِ مِیَنگِ ءِ دَراتکِ، دُورِ ءِ دِگَہِ مِیَنگِ ءِ
 شُتِ، ماں گَٹا ءِ کَارجا ہَے ءِ کَارِے لَگتِ اتِ۔ رَوجِ ءِ کَارجا ہِے کَاراں دَستِ گَٹِ، شَپِ
 ءِ ماں باڑِ ہِیِ ہوٹلِے ءِ وِتیِ زَندِمانِ ءِ مَنتَگیں رَوجاں گَوا زِیَنگِ ءِ اتِ، تَہِ یَکِرو چَے آئیِ
 پَیْسِ وِتیِ زَہْگِ (بَابلِ) ءِ پَدا جَنگِ ءِ مَاسِیِ زَر گُلِ ءِ لو گِ ءِ اتکِ۔ بَلِے مَاسِیِ زَر گُلِ ءِ
 زَہْگِ ءِ نَما سَگاں آتِرا زَر گُلِ ءِ بَابلِ ءِ تِیو گِیں کِسَہِ اُشْکنا نِینتِ اَنتِ، تَہِ آگَولِ اَرمانِیِ

نیں دل ۽ گشگ ۽ لگ ۽ ات: ”دریگتیں من ہما زوتاں واترہہ کرتین ات بلکیناں
 --- بلے اے ہم راستے کہ گش انت ”نبشتہ نہ بیت گزشتہ“ من چہ اد ۽ روگ ۽ پد
 آروس کرت، من لوٹ ات، کہ وتی لوگبانک ۽ زوراں یکرندے پد ۽ ہمینگو شمتے ہند ۽
 ڈیہہ ۽ کایاں۔ بلے ہما زوتاں من ماں جیڑ ہے ۽ مانگیشت آں، اچ من ناگہانی
 مردے کُشگ بُوت۔ ذراج کشیں زندانے ۽ پد، مرچی ہمیش انت کساس دہ روج
 بیت، کہ چہ زندان ۽ آجو بوتگ ۽ اتکاں ۽ اتک، کہ وتی زہگ ۽ واتر وتی ڈیہہ ۽
 براں۔ بلے شماگش ات، منی زہگ ---

آئی پہ وتی زہگ بابل ۽ پٹ ۽ پول ۽ بازیں ہند ۽ بیتگ گول ات انت
 بلے آرا وتی زہگ ۽ سوج ہیچ جاہ ۽ نہ رس ات۔ ۽ آرا پہ وتی دوزہیں لاپ ۽ والینگ ۽
 چوشیں کار ۽ کسب، کہ ماں کراچی ۽ دست کپت، وتی ڈیہہ ۽ ہند ۽ ہم دست نہ
 کپت۔ ہمیشکا آرا کساس پنج ۽ شش ماہ بوتگ ات کہ، آچندے سال ۽ پد
 یکرندے پد ماں کراچی ۽ گول زہگاں اتنگ ات۔ بلے اے رندی آئی چہ ساری ۽
 بیتگ ۽ کموگستادگہ میٹگے ۽ گونڈیں کمپانے پہ باڑہ زرتگ ات، گول وتی زہگاں وتی
 وہد ۽ پہ وشحالی گوازینگ ۽ ات، کہ اے وہداں بابل ہم وتی ورنائی ۽ سیمسراں سر
 بوتگ ات۔ وہدے مسقط ۽ فوج ۽ ”بھرتی“ والا ماں کراچی ۽ پہ ”بھرتی“ کنگ
 اتک، نہ بابل ہم وتی لہتیں ہمسروگانی ہواری ۽ ماں ”بھرتی“ ۽ گچین کنگ بُوت۔ آ
 ماں مسقط ۽ شت۔ وہد گول وتی تیزیں گاماں روان ات۔ ہے بیتگ ۽ کہ لیلو ۽
 کمپانے پہ باڑہ زرتگ ات، بابل ہم کمپانے بہا زرتگ ات۔ آئی مسقط ۽ روگ ۽
 موکلاں وتی ڈیہہ ۽ آگ جاڑی ات، کہ اے رندی نیں موکلاں آدلمانگ ات، کہ
 آروس بکنت ۽ وتی لوگبانک ۽ ہم مسقط ۽ ببارت۔ ہمیشکا آئی بُنگ سنگین ۽ (کہ آئی

ءہمسا ہگ ات) وتی گس ء لوٹائینت چیزے گلدار ملام دات ء گشت، کہ منامنی چند
ء قوم بزاں پنجابی یے ء زاماس بہ کنائین...“

ہے پیم ء بُلک سنگین تچک ء لیلو ء گور ء پہ بابل ء زاماسی ء شت۔ لیلو ء چار
ات، بابل مسقط والا یے پمیشکا آئی ء بُلک سنگین ء گشت بابل ء بہ گش من ترا
زاماس کناں، بلے منے دوداں تو سر پدے تانکہ جنک ء چند بچک ء پسند مہ کنت،
ما آترا پہ زور...“

اے دگہ روچ ء بُلک سنگین ء بابل وتی ہمراہی ء لیلو ء گس ء بُرت۔ لیلو ء
بابل ء گشت:

”بُلک سنگین ء گشتگ تو منے زبان ء مرد مے بلے تو منے زبان ء گالوار
ء نابلدے منی حیال ء کہ تو منے زبان ء مرد مے نہ...!!“

بابل وکہ وہدے وتی کسانئی ء کسہ گوں لیلو کرت انت تہ لیلو سر پد بوت۔ اے و
منی ہماز ہگ انت، کہ من ماسی زر گل ء داتگ ات۔

آئی پادگانی سُر مَب

اے رندی دو سال ءِ یازدہ ماہ ءِ پدو ہدے چہ دہئی ءِ وتی ویزا Cancel
 کنا نینت، وتی ڈیہہ ءِ اتکاں، گوں دل ءِ ہے سَو ڈگ کرت کہ دوہز ارلاری
 (Toyota) یے بہازوراں ءِ چوایے دگہ لاری والہانی وڑ ءِ ایران ءِ سیمسر
 (Barder) ءِ بارکشی کناں۔ ہے واہگ ءِ ریدگیں جزم گوں دل ءِ گرچ دات
 انت کہ اے روچاں اَنگت منی سیاد ءِ ہساہگ منی گندگ ءِ دز ہباتی ءِ رو ءِ آکنگ ءِ
 ات انت۔

یک روچے من وتی نا کوزہگ احمد ءِ گشت من نون و دہئی ءِ نہ رواں، من
 ہے سَو ڈگ کرتگ کہ تئی لاری ءِ پیس لاری یے بہازوراں ءِ شے وڑ ءِ ایران ءِ
 سیمسر ءِ کاروبار کناں۔ اشکنگ ءِ ماں اے کار ءِ سیت ءِ نپ آست، گڑ اتوچے گشتے
 باریں اے کار ءِ۔۔۔۔۔،

تہ آئی دَر اَینت:

”من دوٹی چہ سیمسر ءِ اتکاں۔ ماں اے کار ءِ سیت آست ءِ تاوان ہم، چہ
 وڑ ءِ ”گجراں“ رک ات تے؟ سیت ءِ نپ انت۔ اگاں گوں ”گجراں“ ڈیک وارت،
 جند ءِ جن انت۔۔۔ ءِ گوں دُزاں ڈیک وارت۔ تو و سر پدے کہ دُز گوں مال واہند ءِ
 چہ کنت؟ کارے و شتریں بلے ہے شومروچ کہ برے برے مردم ءِ بیڑ کار انت، مردم
 بے وار بیت۔ اگاں نہ برے برے تاں ماہے ماہے ءِ سیمسر پیچ بیت ءِ برے برے
 دُز ہم وتی بتا ءِ گر انت، چہ اے دگہ ججالاں گہتر انت بزاں ہے و ہداں پہ لاری والہاں

چیز کے جوڑ بیت۔۔۔،،

آئی گپ انگت برجہات کہ من دَر ائینت:

”گڑا پہ من انچیں مردے ء ”دوہزار لاری“ یے دَر گج کہ چیرے کے
کلدار ء دئیاں ء پشت کپتگیں قسط واری دئیاں کناں، تہ آئی اہو کرت ء چاہ ء گڈی
گلمب وارت۔ شرّیں ساعتے ء نند ء نیاد ء پد آپاد اتک ء شت۔

دومی روچ ء مئے ہسا ہگ نزار علی اتک، سلام ء دز ہباتی ء پد منی بچک ء
آز چاہ ء آپ وارینت کہ گپ گپ ء آئی ء دَر ائینت:

”من اُشکتگ تو ”دوہزار لاری“ یے بہا زورگ ء دِلما نگ ءے...؟

من ہم آئی چمائی تہا چاران ء گشت:

”جی اہو! من زری احمد ء گشت تو پہ من...!!!

تہ آئی ء دَر ائینت:

”دوشی منی گس ء مردماں من ء ہمے حال دات ء گشت اش تو وتی لاری ء
قسطاں و چوناہیگا ہمک ماہ دات نہ کنئے، گڑا لاری ء واجہ مہران ء پہ بہا پہ دئے، من
چار ات تہ زہگ راست گشتگ ء انت۔ پیشکا من تی ء اتکاں کہ منی لاری ء دولک ء
پنجاہ ہزار روپی قسط منی سر ء پشت کپتگ انت۔ لاری ء واہند ء منی لاری ماں وتی
ڈیہہ ایران ء بُرتگ ء داشنگ تاں کہ قسط یے دنیگ مہ بنت آ لاری ء منانہ دنت، نوں
پنجاہ ہزار منی کر ء آست۔ بلے دگہ دولک ء جیڑہ ء منا۔۔۔!!

آئی اے دُر ائیں گپ یک گین ء جت انت۔ من چارات تہ شرّیں
سوداے دولک کلدار یے دئیاں، اے روت لاری ء کاریت من لاری ء چہ ایشی پہ
بہا زوراں۔ لاری ء بُنی واہند ء پشت کپتگیں قسطاں ماہ پہ ماہ دئیاں کناں۔۔۔

پیمہ من آترادومردم ۽ دیمہ ۽ ہجے گپ ماں کا گدے ۽ نبشتہ ۽ امرا کنا نینت ۽ دولک روپی
 حساب کرت دات، اے دگہ روج ۽ آلاری ۽ آرگ ۽ ایران ۽ شت۔ منی چم راہچارات
 انت کہ آلاری ۽ کاریت، پنچی روج ۽ من سہیگ بوتال کہ آئی ۽ زہگ لڈ اتگ، کراچی ۽
 شنگ انت ۽ آئی چندا ایران ۽ شنگ ۽ لاری ۽ واہندہ ۽ آترالاری نہ داتگ، کہ آترادولک ۽
 پنجاہ ہزار روپی نہ بلکہیناں ہپت لک پرانت، کہ آئی لاری ۽ بنی واہندہ ۽ را پنجاہ ہزار
 کلدار داتگ۔ لاری تاں سے ماہ چلائینتگ ۽ کار بستگ من پہ آئی درگیجگ ۽ وتی
 کلدارانی گرگ ۽ کراچی ۽ شتاں، کراچی ۽ بازیں ہند ۽ میتگاں جُست ۽ پد کرت بلے آترا
 نہ دیست۔ دگہ چچو کلدار کہ منی کر ۽ آست ات، ایش ماں لاپ ۽ وڑالی ۽ کٹ ات
 انت۔ نوں چارات کہ دگہ راہ نیست، لاپ و لوٹیت، پمیشکا من حاجی دجان ۽ دوہزار
 لاری“ ۽ ڈلیور بوتال۔ کلینڈرے داشت کہ من ۽ تیل ۽ سُل ۽ اے دگہ بارانی لڈگ ۽
 ایرکنگ ۽ مدت پہ کنت۔ کلینڈر ۽ ماں ایران ۽ سمسر ۽ رَوگ ۽ آیک ۽ تاں سے رنداء
 گوں من ہماہداری کرت، بلے چارمی رندہ زاناں دم برتگ کہ نیاتگ، پمیشکا من
 تہنا ہورکیں سُل ماں لاری ۽ لڈ ات انت۔ دیم پہ سمسر ۽ شتاں، لاری چہ تیل ۽ بار کرت
 سر شپ ۽ و ہد ۽ دیم پہ وتی ڈیہہ ۽ واتر آیک ۽ دیست کہ دگ ۽ پھنات ۽ مردے
 اوشتاگ، گواچنی من و ٹرس اتاں۔ بلے و ہدے من آئی نڑیک ۽ اتکاں، دیست تہ
 ایشر اٹوپک ۽ دگہ ”اسلحہ“ گون نیست ایوک ۽ تہنا انت۔ بے وس پوریا گرے... من
 دل ۽ ہجے جیڑان ات آل، تہ آئی ۽ من ۽ دست دات (دست ۽ وسیلہ ۽ اوشتگ ۽ گشت)
 من لاری آئی کر ۽ داشت۔ آئی درائینت:

”واجہ منادیم ۽ برگوں...!!!“

من لاری ۽ درپچ کرت، نہ لاری ۽ سیٹ ۽ تہ ۽ بتی روک بوت۔ آئی وتی

راستیں پادسیٹ ۽ سوار بوہگ ۽ ایر کُرت تہ من ہے دیست کہ آئی ۽ پادگ سُر مَب
 انت۔ گڑامن سُر پد بوتان کہ اے انسانے نہ انت، پَہک ۽ کہ چنّے۔ منی جان ۽ پُٹ
 پاد اتک انت۔ بلے من توکل پہ خُدا کُرت ۽ لاری دیم پہ وتی منزل ۽ جُنزینان کُرت۔
 جاہے من لاری داشت، آتِرا گُشت:

”منی خیال ۽ کہ تئی نیمگ ۽ (لاری ۽) پُشت ۽ ٹائیر ۽ گوات کم انت کہ
 چو۔۔۔ زحمت (تکلیف) بے برو بچارے باریں۔۔۔ منی گپ سرجم نہ ات، تہ آ
 ایر اتک، من لاری ۽ راگیر ماں گیر ۽ تاجینان کُرت۔ آہمود ۽ پُشت کپت۔ دیم ۽
 اتکاں تہ دگہ مردے دگ ۽ پَہنات ۽ اوشتاگ من چہ ہمانی تُرس ۽ دگ ۽ دوئیں
 پَہناتاں چارات بلکیناں دگہ راہے ۽ لاری ۽ درکنگ ۽ موہ بہ رس ایت آئی نیمگ ۽
 نہ رواں۔ بلے چہ دگ ۽ ڈن دگہ بیچ رَوگ ۽ وڑ ۽ پیم نیست ات۔ پمیشکا من لاچار
 بوتان، ہمانی نیمگ ۽ شتاں۔ دیست منی ناکوز ہگ حمل انت ہپتگے ساری ماں ایران ۽
 سیمسر ۽ پوریا گری ۽ شتگ ات، سلام ۽ دژ ہباتی ۽ پد من سیٹ بیچ کُرت، آتک منی
 پَہنات ۽ نشت۔ آڈر، گجر ۽ پوریا گرانی بارہ ۽ گپ ۽ ات کہ من ماں آئی گپ ۽
 دَر اَینت:

”من اَنوں کلا کے ساری، ہمینگو آگیک ۽ اتان، تئی وڑ ۽ مردے دگ ۽
 پَہنات ۽ اوشتاگ ات۔ آئی منادست دات۔ من آتِرا سوار کُرت۔ بلے ماں لاری ۽
 سوار بوہگ ۽ وہد ۽ من دیست، آئی ۽ پادگ سُر مَب ات انت۔۔۔ منی گپ انگت نہ گٹ
 اتک ات، کہ ایشی وتی دوئیں پادگ چست کُرت انت، من ۽ پیشداشت ۽ گُشت ۽:
 ”آئی پادگان سُر مَب اے وڑین ات انت۔۔۔؟“

بہیل

اے گپ تال حدے ء راست انت کہ انسان پہ اُمیت زندگ انت ء اے
گپ ہم من چہ زانکاراں اشکتگ کہ انسان ء مورینک ء جوپہ چہ اے دگہ ساہداراں
گیشتر انت۔ انسان ء کر ء ہرچی گیش مال ء دولت بہ بیت، بلے انگت گشیت اے کم
انت، ایشاں گیشتر کنائیناں۔ ہے پیم ء مورینک ہم چو انسان ء چنت ء جم کنت،
وہدے کہ ایشی سال ء وراک یک برنج ء دانگے، بلے ہر روج بہ گند یک برنج ء دانگے
گر کنان ء دیم پہ وتی ہونڈ ء بَرگ ء انت ء انسان گشیت من چہ ڈرستیں ساہداراں اللہ
تعالیٰ ء کر ء شہر پداراں۔ ہمیشکا من۔۔۔

چوش کہ مارا ہسا گے آست ات آنا جوڑات، من وتی گس ء نشنگ اتاں تہ
آئی جنکلیں نما سکے اتک، منا گشت یے:

”منی پس گشیت بیامن ء گمک بکن گوں پیر ابا ء ڈاکٹر ء براں کہ سک نہ
ش انت۔۔۔“

آئی ہے گشت انت ء تچان ء وتی گس ء شت۔ من سواس پاداء کرت
انت اود ء شتاں، دیست تہ گوا چنی پیر مرد باز تکا نسری گنگ ء انت، آئی بچک ء
آ ترا گشت:

”ابا! مہراتگ ماترا ڈاکٹر ء بریں ترا بچ نہ بیت، دل ء ڈڈ کن حیر بیت۔
آئی زہگ وتی پس ء دگہ بازیں دلہڈی دیگ ء ات۔ بلے آئی پس ء
وہدے وتی دم پڑ کرت تہ پہ آسر دے گشت یے:

”گوک، گوک۔۔۔“

آئی زہگ ءِ گشت :

”گوک ءِ پس دُر امن کاہ ءِ کدیم کرتگ انت، تو آیانی پکر ءِ مہ کن دلجم بو،“

من آترا گشت :

”آنوں رواں ڈاکٹرے کاراں...“

من گس ءِ اتک ءِ وتی ”Alto“ لاری ءِ سوار بوتتاں تچک ءِ شتاں ڈاکٹر مراد
 آورت۔ آئی ناجوڑ چارات دوسوچن جت ءِ لہتیں گولی ءِ شربت ءِ نام کا گد ءِ سر ءِ نبشتہ
 کرت دات۔ ڈاکٹر ءِ آوان ءِ موکل کرت، من آترا و اتر آورت آئی گس ءِ سر کرت۔
 وت تچک ءِ گس ءِ اتکاں، پیشیم ءِ نماز ءِ پد یک رندے پدا آئی حال پرسی ءِ شتاں تہ
 دیست آچہ ساری بیگ ءِ گیش تلوسگ ءِ تکا نسری کنگ ءِ انت۔ بلے دمان دمان ءِ
 گوک ءِ نام ءِ انگت گرگ ءِ انت۔ من آئی زہگ ءِ را گشت :

”تئی پس گوک گوک گشتگ ءِ انت۔ بلکیناں ہمے گشتگ ءِ جہد ءِ انت
 گوک ءِ پہ کش حیرات بکن یا بروگوک ءِ بیار پیش ءِ بے دار۔ آئی زہگ ءِ گوک ءِ را
 آورت وتی پس ءِ را پیش داشت ءِ گشت :

”ابا! گوک ایش انت پہ کشاں، حیرات یے بکناں؟“

تہ آئی ءِ باز جہد ءِ پد وتی راستیں دست سُرینت ءِ دست ءِ اشارہ ءِ گشت :

انّا۔۔۔

آئی گوک پدا برت، بخاہ ءِ بست ءِ اتک۔ بلے آئی پس انگت گوک گوک
 گشتگ ءِ ات، تہ ہمے دمان ءِ منے بیتگ ءِ مسیت ءِ ملا ہم آئی حال پرسی ءِ اتک۔ مانا
 جوڑ ءِ کسہ گوں ملاءِ کرت انت، تہ ملاءِ گشت :

”گڑا ایشر اگوک ء بنجاه ء پہ برات۔ مادگہ ہمساہگ مردین آدمے توار
 کرت آورت، نون ماچار مردین آدمماں ناجوڑ ء نپاد ء کُنڈے کُنڈے گپت ناجوڑ ء را
 تلام کرت ء گوک ء بنجاه ء بُرت ایر کرت، تہ ناجوڑ ء یک رندے پدا جہد کرت وتی
 راستیں دست لرزینان ء واڑ ء مَنک ء (کہ گوک ہم گوں ہے مَنک ء بندوک ات)
 بُن ء ایر کرت۔

مُلا ء گُشت:

”مَنک ء بُن ء پہ کوچ ات...“

آئی زہگ ء مَنک ء بُن کوچ ات، کہ آئی چہ مَنک ء بُن ء سیاہیں پلاسٹک ء
 گونڈیں گرینچ یے کش ات۔ ناجوڑ ء وہدے پلاسٹک ء گرینچ دیست تہ وتی راستیں
 دست ء یکرندے پدا لرزینان ء گرینچ نیمگ ء شہار دیان بوت۔ آئی زہگ ء پلاسٹک ء
 دپ پچ کرت تہ پلاسٹک ء تہا کلد ارانی لہتیں بندل ودی بوت۔ نون آئی زہگ ء پہم
 ات کہ پس پرچہ گوک گوک گُشگ ء بوتگ۔ ہمیشکا آئی پلاسٹک ء دپ بست ء وتی
 ناجوڑیں پس ء سینگ ء سر ء ایر کرت، تہ ناجوڑ ء بلاہیں آہ سر یے کش ات ء وتی چم بند
 کرت انت کہ آئی دم ء روگ ء آیک ہم بند بوت۔

بڈگ

مرچی آئی او پاروتی گڈی سیمسران ات۔ پمیشکا آئی وتی دل ء ہے
 سوڈگ کُرت کہ مرچی اَلْم من ء گوں آئی (وتی دوستدار) ء دُچار کپگی
 انت۔ اگاں نہ مرچی انگت آئی گشت۔ کہ من دَزگٹاں یا ودِگہ مکر ء ہنرے کُرت
 گڑامن ہم مرچی ء پد نہ آتزازنگ جنان ء نہ پہ آئی ء موبائل ء کلدار (ایزی لوڈ)
 دیم دیاں۔“

اگاں تو زانئے کہ گوں من دیم پہ دیمی گپ ء تران ء لُج کنئے گڑا موبائل ء
 مدام پچی ء منا Missed Call دینے کہ گوں من گپ پہ جن۔۔۔ اگاں تو وت ء
 ایچومزن لیک ء گڑامن ء Missed Call مہ دینے۔ گوں من دُچار کپگی
 ء عہد ء کرار مہ کن، برے منا جہلگ ء مانشانی کر ء ء ڈگر یں گھور ء چیر ء آگ ء
 ودار پر مائے ء برے ماں جمل ء ڈگارانی مچکدگ ء دُچار کپگی ء ودار پر مائے
 ... ء وت نیائے۔۔۔

نوں دل منا انچوش سکلین دیگ ء ات کہ اے دلی دوستے نہ انت۔۔۔
 پلوریں دوستے۔۔۔ اے من ء ریپینگ ء انت پمیشکا نوں منا ہم پہ وت ء دُرپے
 چارگ لوٹ ایت۔۔۔“

آہے حیا لانی زر ء اوژناگ ات، کہ آئی موبائل ء توار ء آتزا پڈر ہینت۔
 آئی موبائل چہ کیتو ء کش ات، چارات، نہ آئی ہے دوستدار ء نمبرات کہ مرچی
 Missed Call ء بدل ء آئی موبائل ء توار یک پیم ء جاڑی داشنگ ات۔ پمیشکا

آئی وتی دِلگوش گوں موبائل ء کُرت۔ ساعتے ء گپ ء تران ء رند آئی (گوں وتی دوستدار) گلہ کنان ء دَر ائینت:

”ترا گپے گشاں، بلے دل ء مہ کن۔۔۔“

تہ آئی دوستدار ء کندان ء گشت:

”پہ گش وتی گپ ء۔ بلے انچیں گپے بہ بیت کہ منامہ تورین ایت“

تہ آئی ماں یک گین ء وتی گپ گونڈ گران ء گشت:

”آ گپ ایش انت کہ تو ہر وہد ء آ یک ء گرار کنئے۔ بلے وتی اہدانی سر ء

نہ اوشت ءے۔۔۔ ہمیشہ کانون من ہے سو ڈگ کُرتگ کہ تو باند ء سہب ء ساعت وہ

بج ء ماں نادر اہجہ ء گوں من دُچار بہ کپ۔ اگاں نہ پیش ء وڑ منا ودار پر مائے ء

وت نیائے؟ گڑ امرچی ء پد نہ منا Missed Call بہ دئے نہ من ترا۔۔۔“

تہ آئی دوستدار ء آئی گپ پُروشت ء گوں آئی ء محکمیں اہد ء کرار کنان ء زبان

دات ء گشت:

”تو پہ باندا ء دُچار کپگ ء باز شریں جا گہے ء نشان دات کہ نادر اہجہ

یک انچیں جا گہے۔۔۔ بلے دگہ گپے آست کہ مادا کیلے دومی ء چے پیم بجا بیاریں۔“

آئی وتی دوستدار ء گپانی پسنہ ء گونڈ گران ء کمٹواری ء دَر ائینت:

”منی بچار ہمیش انت کہ منی ریش ء بروت ساتگ انت ء من ء سیاہیں گد

گور ء انت۔ سہریں ”Alto“ لاری ء سوار باں کایاں۔۔۔“

بلے تو پہ گش باریں تو چونیں گد پر کنئے کائے۔۔۔؟

تہ آئی گشت:

”من زردیں سوٹے پر کناں کایاں۔۔۔“

اے دگہ روج ء سہب ء ساعت وہ بج ء آئی ء سیاہیں گد ء بدل ء اسپتیں گد

گورہ کُرت، سُہریں ”Alto“ لاری ۽ بدل ۽ اسپتیں ”Alto“ لاری یے ۽ سوار بُوت ۽
 وتی ریش ۽ بُروت نہ ساگ ات اُنت۔ آدیم پو ودار جاہ ۽ ربادگ بُوت۔ وہدے آودار
 جاہ ۽ سربُوت ۽ وتی لاری ۽ رابُرت ۽ لاریانی اوشت جاہ ۽ اوشتارینت۔ وت ماں لاری
 ۽ تہانشت ۽ اے دیم آدیم ۽ چارگ ۽ لگ ات کہ ہمہ ساعت ۽ آئی دیست تہ
 مٹی (Van) لاری یے گنجاتون بانکلینک والا ۽ کڑ ۽ اتک ۽ اوشتات، چہ لاری ۽
 (مزنیں) دروازگ ۽ زردگدی نیں جنین آدمے ایراتک ۽ گنجاتون ۽ کڑ ۽ شُت
 اوشتات ۽ ”مٹی“ لاری کموچہ آیاں گشتا، اوشتات۔

آہمہ ندرارگ ۽ چارگ ۽ ات کہ آئی موبائل ۽ توار ۽ آئی دلگوش گوں وت ۽
 کُرت۔ آئی وہدے وتی موبائل ۽ نمبر چارات تہ دیست یے اے منی دوستدار ۽ نمبر انت
 کہ من ۽ زنگ جنگ ۽ انت، تہ آئی چہ نمبر ۽ گرگ ۽ ساری زردگدی نیں جنین آدم ۽
 نیمگ ۽ چارات تی دیست یے کہ آئی وتی موبائل وتی گوش ۽ ایر کرتگ۔ کڑا آسر پد
 بُوت کہ منی دوستدار اُلم ۽ ہمیش انت۔

پیشکا آئی نمبر گپت سلام ۽ ذرہباتی ۽ پد آئی وتی دوستدار ۽ راگشت:
 ”من ہمیش انت کہ نُوں اچ وتی گس ۽ دراتنگاں دیم پو ودار جاہ ۽ رَوگ ۽
 آں۔۔۔“

ساعتے ۽ گپ ۽ تزان ۽ رند آیاں کیے دومی ۽ را اللہ حافظ کُرت ۽ آئی وتی
 لاری چالو کُرت، تچک ۽ گس ۽ اتک ۽ وتی دوستدار ۽ رازنگ جت ۽ گشت:
 ”پہ من ودار مہ کن۔۔۔ ۽ آندگ ۽ ہم جُہد کناں کہ مرچی ۽ پد گون تو دُچار
 کپک ۽ واہشت ۽ ہم مہ داراں۔ چہ ۽ کہ من اتکاں۔ تراء تئی ناشران ۽ دیست اُنت
 کہ آہ منی بیگو اہ کنگ ۽ زریان دیگ ۽ ساجوات اُنت۔

زوم

جو پاگ وتی گڈی سیمسران ات۔ چیزے دہکاناں وتی جو بان گوٹ کرتگ
ات انت ء چیزے انگت گوٹ کنگ ء ات۔

آدینگ ء روج ات۔ ماں در برجاہاں موکل ات۔ من وتی Air Gun چه
برونک ء چیر ء کش ات، شست، پنتا د دانگ تیر ء بگلجبول زرت انت دیم چه
کوچک ء مرگ ء شکار ء رابادگ بوتوں۔

نیم کلاک ء رند (ماں پندے) کوچک ء سر بوتوں۔ چه زردک (ڈروچک)
ء ابید شانتل، کپوت ء دگہ وڈ وڈیں مرگ سک بازات۔

من شکار کنان ء، تاں حاجی غلام قادر ء جو بانڈن ء سر بوتوں۔ جو بانڈن ء ہر
یک دہکانے گوں وتی بزگراں وتی وتی ہوشگانی گوٹ کنگ ء ڈرگٹ ات انت۔
بلے حاجی غلام قادر ء آئی بزگرمیا موسیٰ کلیڈ ء ساہگ ء نشنگ ات انت۔ من ہم تچک ء
ہمایانی نیمگ ء شتاں۔ سلام ء ڈرہباتی ء پد من تاس ء رازرت چه درہتگیں مشک ء
آپ ایررتک وارت۔ تہ حاجی غلام قادر منی کوچک ء بگلجبول ء زرت ء چار دانگ
زردک کش ات ء گشگ ء لگ ات:

”گہارزہگ من چار دانگ زردک پہ وتی نماسگ ء زوراں۔۔۔“
آئی ہے گپاں گشان ء بگلجبول ء منی دیم ء ایر کرت۔ من ہو گشت ء بگلجبول
چست کرت، میا موسیٰ ء نیمگ ء شہار دات ء آتر گشت:

”واجہ میا! بگلجبول ء رامرگ بازمان تو ہم پہ وت ء بزور۔۔۔ منی گپ

ہلاسنہ ات کہ میاء در انینت :

”من نہ زوراں کہ مرچی شپ ۽ گس ۽ نہ رواں مُرگ ۽ گوشت اداستد انت

حراب بنت۔۔۔“

گڑامن آترا جُست کُرت تو زاناں پرچہ گس ۽ نہ رَوے؟ تئی۔۔۔!!!

آئی منی گپ گڈ ات ۽ گشگ ۽ لگ ات :

”دان ماں جوہان ۽ زاگ انت من دان ۽ پانگ باں کہ من ۽ تُرس انت

بلکیناں دلوتے بنیت داناں زیا نے بہ دنت۔۔۔“

یکرندے پدا من جُست کُرت ۽ گشت، گڑ اتئی نان ۽ ورگاں کے کارایت؟

تہ آئی ۽ حاجی ۽ نیمگ ۽ چار ات ۽ گشت :

”ورگ پہ من وازدار ۽ زہگ کار انت۔۔۔“

ماہے گپ ۽ آتیں تہ زباد ۽ پنڈو (کہ ہر دو پیر ۽ عاجزات انت) حر ۽ سوار

تچک ۽ منے نیمگ ۽ آیک ۽ ات انت۔ آوہدے نزدیک ۽ اتک انت تہ ہر دو پہ

نُہر دگ ۽ تہا گوں ہمتواری ۽ گشگ ۽ لگ ات انت :

”میاجان! زوت کن مارا دم بکن مارا زوم ۽ وارنگ۔۔۔“

آنچو سربتگ ات انت۔ کہ دزہبات اش ہم نہ کُرت۔ زباد ۽ وتی کو پگ ۽

شال، میاء کر ۽ ایر کُرت ۽ وت ۽ پنڈو، میاء دیم ۽ نشت انت۔ میاء آیانال جُست کُرت :

”شمار ازانا دوینان ۽ زوم ۽ وارنگ کہ شما بیمار ۽ پیم ۽ نُہر دگ ۽ ات۔۔۔؟

تہ زباد ۽ وتی راستیں دست میاء نیمگ ۽ شہارت ۽ میاء را نشان دیان ۽

گشت یے :

”اٹوں مارا جُست مہ کن ۽ مارا دم بکن رند ۽ تراوتی کسہاں گشاں“

بلے پنڈ و دَمان دَمان ءِ مِیاءِ را گُشگ ءِ ات :

”مِیاجان! زُوت زُوت آسرا دَم کن کہ منی پادسک دَر دَءِ انت۔“

مِیاءِ دِلگوش گوں زبَادِءِ دَم کنگ ءِ ات تہ مِیاءِ انا گہ جہہ سِرِ ات ءِ پادا تک
اوشنات، ماہم ہسبکہ ءِ حیران بُو تیں کہ مِیاءِ چے بُو ت مِیاءِ؟ لپہر زگی گالوارے ءِ گُشگ ءِ
لگ ات۔

”منا چیزے ءِ پادِءِ ران ءِ یک دو تچ دات۔۔۔“

مِیاءِ پاد آئیگ ءِ مِیاءِ پادانی کَرِءِ زوراں بلا ہیں سیا ہیں زُومے وتی لٹک ءِ
چوٹ ءِ راست کنگ ءِ ات۔

تہ زبَادِءِ دَپ ءِ دَر اتک :

”اے ہے زُوم انت کہ من ءِ پنڈ و ءِ ڈنگ یے۔۔۔“

مِیاءِ وتی پہنات ءِ ایریں چمپیل ءِ زُرت زُوم ءِ راجت کُشت ءِ چہ آیاں
جُست کُرت :

”گُرا اود ءِ زُوم ادا چونی ءِ اتک ءِ من ءِ وارت۔۔۔“

تہ پنڈ و دَپ پُر کُرت کہ وتی سِر گُوست ءِ گپ ءِ بنگیج کناں۔ بلے زبَادِءِ
آسرا وارانہ دات ءِ گُشگ ءِ لگ ات :

”گپ چوش انت کہ من گوا لگ ءِ راجو ہانڈن ءِ دانانی کَرِءِ ایر کُرت کہ من
ءِ پنڈ و گوا لگ ءِ دان مان کنیں من دانان پہ یکمنی (کاسگ ءِ ڈولیں دَر پے کہ ماں
ایشی ءِ دان کیل کن انت) ءِ کیلان ءِ سپت ءِ تہا گیجان اتاں تہ منی دست ءِ لٹک
ترانگ ءِ لگ ات، من پادا اتکاں وتی اے دیم ءِ آدیم ءِ چارت کہ بلکیناں من ءِ لُو لکے
ءِ وارت کہ دیست کہ گوا چنی زُومے گوا لگ ءِ نیمگ ءِ دِر کُ انت۔ من پنڈ و ءِ گُشت

زُومِءَ پَہِ جَن کہ زُومِءَ مَن ءَ ڈَنگِ جَت ۔۔۔ پِنڈِ وِجُہدِ کُرت کہ زُومِءَ بہِ جَنت ۔ بِلے
 مَنے کُرتِءَ اَبیدِ مَنے پادِءِ سَواسِ ءَ دانِ ءَ پُڑِیں یِکَمَنی ءَ دِگہِ بَچِ چیزِ نِیستِ ات ، پَمیشِ کَا
 پِنڈِ وِچہِ مَن ساریِ زُومِءَ راکِلتِ دِیگِ ءَ جُہدِ کُرت ۔ بِلے زُومِ لگتِ دِیگِ نہِ بُوتِ ءُ چہ
 آئیِ پادِگِ ءَ بَرِگُوستِ ءُ زُومِءَ آسَراہِمِ ماںِ پادِءِ ڈَنگِ جَتِ ءُ دِیمِ پَہِ گُوالِگِ ءَ شُت ۔
 ماگُوالِگِ ءَ سَراہِمِ شالِ (آئیِ ءَ مِیاءِ کُرتِءَ اِیرِیں چادرِ ءَ نِیمِگِ ءَ دِستِ ٹالِ کُرتِ ءُ
 گُشتِ) چِستِ کُرتِ پَہِناتِ ءَ اِیرِ کُرتِ ماگُوالِگِ ءَ راکِطِیِ ءَ گِپتِ گُراںِ کُرتِ
 چہِ دانِاںِ گِستابُرتِ ۔ مادِوِیِنِیاںِ گُوالِگِ ءَ راکِپتِ چِنڈِ اتِ ءُ اےِ دِیمِ ءُ اَدِیمِ کُرتِ کہ
 زُومِ ماںِ گُوالِگِ ءَ لُچِٹِگِ ۔ بِلے زُومِ گِندِگِ نہِ بُوتِ ۔ مَنِ شالِ کُوپِگِ ءَ کُرتِ ، ماحرِ
 ءَ سَوارِ بُوتِیںِ تَچِکِ ءَ ہَمیشِ انتِ تِیِ گُورِ ءَ اَتِکِیںِ کہِ توِ ماِرا دَمِ کِننِے ، بِلے ماِرا اےِ سَمانِہ
 کِپتِگِ کہِ زُومِ چہِ گُوالِگِ ءَ سَراہِمِ کِپتِگِ ءُ شالِ ءَ لُچِٹِگِ ۔۔۔“

اے وڑھم بیت

دزیکتیں من وتی تپنگ ماں ہماریکاں کنڈ پہ کرتین ات۔ وت ۽ را دگہ ڈیہہ
 ۽ دمگے ۽ پہ کشتین ات... گندے اگاں من بزانتیں کہ منی آسر ۽ آکبت چوتہا بیت
 من وت ۽ پچبر سپاہیانی دست ۽ نہ دات۔ چوناہیگا اے دُرامنی چند ۽ وتی نابزانتی ۽
 ناسر پدی ۽ کردانت کہ وت ۽ دست ۽ ماں شو مان گرت۔ بلے من و بیرگ ۽ لیلونہ
 جت۔ آترانا دیستی منی تپنگ ۽ تیر لگ ات انت۔ خدوت انت کہ من مرچگیں
 پیشی ۽ آجو (بری) بہاں کہ سپاہیانی ہر روچیں لٹاں منی جان ۽ سل رستگ۔ یا اللہ کہ تو
 وت پہ من۔۔۔۔۔“

بزاں من ہے گپ ۽ حیلانی زر ۽ اوژناگ اتاں کہ دوسپاہی اتک، من ۽
 دست ۽ اش گپت ۽ آمیدگس ۽ بُرت ۽ یلہ اش دات۔ وہدے من حج ۽ دیم ۽ نشتگیں
 مزن سَرگ ۽ گوک لاپان ۽ دیست انت منی ہیدے شت ۽ ہیدے اتک۔ چی ۽ کہ
 چد ساری من وتی زندمان ۽ بیچ چوشیں جیڑہاں دُچار نہ کپتنگ اتاں، ہمیشکا منی پادچہ
 تُرس ۽ لَرزگ ۽ ات انت، ۽ وہدے منا جُست گرگ بُوت کہ تو پرچہ دہکان لیلو ۽
 زہگان ۽ چورہ گرت انت...؟ آئی گناہ چی ات... تو زاناں اے ملک ۽ قانود ۽ سہی ۽
 سر پدنے، کہ ہر کسے ۽ حونے گرت آماں پا ہو ۽ دزنجگ بیت ۽ آتر اپا۔۔۔!!!

واجہ! من سر پداں بلے منا گوں آئی بیچ ڈولیں دُژ منی یے نہ بوتگ من ہر
 وہد ۽ ماں آئی کُوچگ ۽ پہ مُرگ ۽ شکار ۽ شتگاں۔ وہدے من اے روچ ۽ شتاں کہ
 دیست آئی گوکانی بندجاہ ۽ سکت باز شانتل ۽ کپوت ۽ ایدگہ مُرگ دان چنگ ۽ ورگ ۽

ات آنت۔ بلا ہیں منا اے سما نیست ات، کہ دہکان لیلووتی گوکانی بند جاہ (بزیں
گہور) سا ہگ ءواب انت۔ و ہدے من ٹینگ پہ مرگاں آج دات چاراں تہ گہور ء
پشت ء کوکارے رُست۔ و ہدے من اوداشتاں، دیست تہ دہکان لیلو انت کہ کارتوس
ء چڑہاں آئی دیم جاٹگ بلے اے و ہدے آسرا ساہ مان ات کہ آسرا من بڈ ء کرت ء آئی
گس ء بُرت ء سر کرت بلے چہ ڈاکٹر ء آرگ ء ساری آئی ارواہ ء بال کرت۔ پمیشکا
من گشاں کہ آئی زہگاں دز وگ بستگ ء منا جیل کنانتنگ من آسرا بیرگ ء بیرگ
ٹینگ نہ جنگ... واجہ شاموت انساپ بکن ات پہ زانت ء بُود... منی دژ منی گوں آئی
نہ بوٹگ... منی گپ نہ کُتنگ ات، کہ حج ء منی پاہو دیگ ء حکم دات ء گشت۔
”ایشی ء ونگڑیں گپیاں گوش مہ دار ات ایشرا بہ بر ات ء پاہو ء بہ دزنج
ات۔ گوں اے گپ ء اشکنگ ء منا ایمان ء یلہ دات ء سپاہیاں منا گر کنان کرت۔
میدان ء پاہو ء دار ء گور ء بُرت ء منی دستانی سائل اش پیچ کرت آنت۔ منی دست
اش پشت ء بست آنت ء منی دیم ء رامنی سیاہیں گدے مانپوشت اش پاہو ء تناب
اش منی گٹ ء لوپ کرت۔ بلے دُنیا ء مردم ماں پاہو ء پٹ ء جُمدبگ ات آنت۔
و ہدے کہ سپاہی ء پاہو ء پٹ ء دو ”گھنٹی“ جت ء سیمی ”گھنٹی“ ء توار ء گوں ہو ر من بُر ء
کشگ بُوتاں۔

گوں ”گھنٹیانی“ توار ء پاہو ء بُر ء کشگ ء من چہ واب ء جہہ سمر اتاں۔
چاراں تہ منی ”گٹ ء تائیت ء منی گونڈیں زہگ زور زور ء کشگ ء انت ء الماری ء
سر ء ٹوہ نیں گھڑیاں انگت ”گھنٹی“ جنگ ء انت۔“

جِنّ ۽ چوربستی

مناسنگتے ۽ چہ دبئی ۽ ماں موبائل ۽ زنگ جت ۽ گشت:

”وتی پاسپورٹ ۽ جوڑ کنا نین نقلان یے زوت پہ من دیم دے، کہ منا چہ
 ارباب ۽ ویزا یے ۽ رسگ ۽ اُمیت است۔۔۔“
 من بازیں کارگسانی تنگ ۽ تاج ۽ پدوتی پاسپورٹ جوڑ کنا نینت۔ نقل پہ آئی
 دیم دات انت۔ ہپتھی روچ ۽ ویزا تک ۽ منادست کپت۔ من گل ۽ بال بوتان کہ نوں
 من دبئی ۽ رواں لہتیں و ہد ۽ کارکنان، چیرہ کے کلدارجم کنان، واتروتی ڈیہہ ۽ کایاں پہ
 وت ۽ راشن ۽ دکانے پچ کنان وتی زندمان ۽ آوکیں روچاں پہ وٹس حالی گوازیناں۔
 من گوں ہے ریدگیں جزم ۽ توکل پہ خد اُکرت دبئی ۽ شت ۽ سر بوتان۔ منی سنگت ۽ منا
 بُرت ماں باگیچھے ۽ سرکرت ۽ گشت یے:

”اے تئی کارجاہ انت۔ تئی پگار ہشت سد درہم انت ۽ تئی ورگ ۽ ہرج
 ارباب ۽ سر ۽ انت۔ باگیچہ ۽ دُراہیں کارانی بارہ ۽ منا سر پدے کُرت کہ باگیچہ ۽ تہا
 کساس پنجاہ بُن مچّ ات انت۔ باگیچہ گندگ ۽ نوک دَر آو رنگیں ڈگارے ات۔ ہمیشکا
 دگہ کشاریے مان نیست ات۔ منی سنگت ۽ مچّانی آپ بندگ ۽ آپ کشیں مشین ۽ چالو
 کنگ، پیپ ۽ والانی کار راہ بند رُمات انت ۽ گشت۔“

”تو ادے تاں شش ماہ کار بکن، و ہدے اے باگیچہ ۽ ساری ۽ مردم چہ وتی
 موکلاں واتر کیت گڑا من ترا ارباب ۽ گس ۽ پہ آزانیں کارے ۽ براں، اودا ترا پگار ہم
 گیشتر سیت۔۔۔“

ہے پیمنے آئی مناد لبڈی دات ۽ چندے واتر وتی کار ۽ شُت۔ من گوں باگیچہ
 ۽ کاراں مشکولی ۽ وتی و ہد ۽ گوازینگ ۽ اتاں، بلے لوگ ۽ مردمانی یات ۽ گیراں منا انچوش
 وتی امبازاں زرتگ ات کہ نون مناماں دئی ۽ دمانے اوں وش نہ بوہگ ۽ ات۔ و ہدے
 چم پہ و اب ۽ بند بوت انت، تہ من ہے مار ات کہ وتی ڈیہ ۽ وتی مردمانی تہا نشنگ ۽ گپ
 ۽ تزان کنگایاں۔ پمیشکا من وتی سنگت ۽ رامو بائل ۽ زنگ جت ۽ گشت:

”منانوں اداوش نہ بوہگ ۽ انت، اگاں بوت کنت، منی پاسپورٹ ۽ چہ
 ارباب ۽ پیچ گریہ من ڈیہ ۽ رواں ہموداساری ۽ پیمنے دگر ۽ لاری ۽ ڈیوری کناں وتی
 زہگانی لاپ ۽ والیناں...“
 تہ آئی گشت۔

ہے ”پہلی“ ۽ باگیچہ ۽ مردم ۽ موکل کٹ انت، آکیت گرا تو وتی ویزا ۽
 Cancel کن برو...“

من چارات تہ پیچ ماہ کہ گو سنگ، اے یکیں ماہ ہم گوزایت۔ پمیشکا من
 آترا گشت۔

”شتر، بلے چوش مہ بیت کہ منی رَوگ ۽ و ہد ۽ ارباب منی پاسپورٹ ۽ دیک
 ۽ جاہلی پہ کنت...“

تہ آئی مناد لبڈی دات ۽ گشت:

”آمنی کار انت تو دلم بے، ترا کہ اداوش نہ بیت الم نہ انت کہ ارباب ترا
 پہ وتی کار ۽ لاچار بکنت انا۔۔۔ پونشی جمعہ ۽ موکل انت من تی نیمگ ۽ کایاں چکرے
 جناں...“

من آتراوش اتک گشت، اے دگر شرب ۽ و ہد ۽ آیوک ۽ تہنا ”پیک اپ“
 لاری یے سوار اتک۔ سلام ۽ ڈر ہباتی ۽ پد آئی پلاسٹک ۽ گر نچ یے منی نیمگ ۽ شہارت۔

من پلاسٹک ۽ گرینچ دست گپت کہ آنان ۽ ورگ ات انت۔ چیل ۽ بُرت، نارشت گرم
کرت انت۔ من ۽ آئی ورگ وارت، تہ گپ گپ ۽ آئی ۽ درائینت:

”من اتوں ”مدام بازار“ ۽ ہما بزریر ریکانی ٹمپک ۽ چوٹی ۽ اتکاں دیست تہ
دگ ۽ پہنات ۽ مردے اوشتانگ، مناپہ آئی ۽ بڑگ بوت کہ بوت کنت پوریا گرے
چہ کار ۽ موکل یے کرتگ ۽ نون وتی گس ۽ رَوگ ۽ انت۔ پمیشکا من لاری آئی کرے
داشت، درپچ کرت آتک ماں سیٹ ۽ نشت۔ سیٹانی کانچ من ساری ۽ بند کرتگ ات
انت کہ موسم اوں کموسارت ات۔ من آراوش اتک کرت۔ بلے آئی ۽ منابے تبیں
وش اتک یے کرت ۽ بے توار بوت۔ من ہم دگہ ہچ نہ گشت، بلے آئی ماں سیٹ ۽
تندگ ۽ سلیں بوہے ۽ مناد م توس کرت پمیشکا من وتی نیمگ ۽ درے کانچ پچ کرت کہ
ہے بومتر بہ بیت۔ من دل ۽ گشت بے وس پوریا گرے ماں کار ۽ ہید یے کرتگ
، پمشکا۔۔۔، من ہے حیال کنان ۽ تاں ”مدام بازار“ ۽ نژیک ۽ سر بوتیں تہ آئی
درائینت:

”رکھو میں...“

من لاری داشت آئی لاری ۽ درپچ کرت تہ سیٹ ۽ ہٹی مدامی وڑ ۽ روک
بوت۔ ہے ساعت ۽ من دیست تہ آئی پادگ سُر مب انت۔ گڑا من سر پد بوتان کہ
اے پوریا گریں مردے نہ انت، بلکیناں ناہو دگیں جنے۔۔۔،

بابا بابا بابا۔۔۔

من ۽ آئی بزر تواری ۽ کندات، کہ آئی ۽ کندگ انگت منی کوکا ۽ گس ۽
جسکینگ ۽ ات انت کہ چہ ڈن ۽ بزر تواری ۽ کسے گشگ ۽ ات:

”ہسو ہسو میرا مذاق اڑاؤ، میں بھی تمہارا پیچھے چھوڑنے والا نہیں ہوں“

من دل ڈڈ کُرت چوربٹی زُرت لاگینت، دُنّءِ دَراتکاں کہ چاراں
 باریں گے انت؟ اے شپءِ تہاری ءِ ماں اے پٹءِ سرءِ منی گسءِ پُشتءِ۔۔۔
 منی سنگت ہم منی پُشتءِ آیان بوت۔ مادیسٹ تہ چوربٹی یے روک انت۔ من ہم
 وتی چوربٹی ءِ رُژنائی ہما چوربٹی ءِ نیمگ ءِ شہارات کہ بگنداں باریں گے انت؟ تہ
 کس گندگ نہ بوہگ ءِ ات۔ تہنا چوربٹی یے سے، چار ”فٹ“ ءِ بُرزی ءِ جہل ءِ بُرز
 بووان ءِ رَوان ات۔

گڑاچے بیت؟

برے دل ۽ گشت پیر آباء ۽ ذرائیں سرگوستاں نبشتہ بکن، برے دل ۽ گشت
 اے وڑیں سرگوست گوں مردم ۽ ہر وہد ۽ دُچار کپ آنت ۽ بُوت کنت اے وڑیں سر
 گوست ہیچ وانوک ۽ سیت ۽ پاندگے مہ دنت ۽ وانوک اے وڑیں سرگوست ۽
 وانگ ۽ وہز والی یے سر پد بہ بیت منا ۽ منی پیر آباء بد ۽ حبرے بہ گش ایت۔ گڑاشر نہ
 انت۔ پمیشکا من آئی سرگوست ۽ گپانی بار واجیڑان تاں آئی کر ۽ سر بوتوں، کہ آ ۽ منی
 مستریں براس وت ماں وت ۽ گپ ۽ ات آنت۔ من آیان ۽ سلام دات ۽ نشتاں، کہ
 پیر آباء وتی چادر کو پگ ۽ ات ۽ آرگ یے دست ۽ ات ۽ پہ کو چگ ۽ رَوگ ۽ سا جو
 ات۔ بلے انگت نشنگ ات۔ پمیشکا من آترا جُست کُرت:

”پیر آبا تو زانا کو چگ ۽ رَوے کہ تو چو سمر زونڈاں نشنگ ۽؟“

تہ آئی در آئینت:

”ہاں آبا کو چگ ۽ رواں، کہ دور وچ انت یک ناسر پدیں جنین آدمے ۽
 منی ڈگار ۽ نیام ۽ پہ وت ۽ کشکے جوڑ کرتگ۔ من دورنداں گشتگ تو ساری ۽ اگاں چہ
 ڈگار ۽ نیام ۽ شنگ ۽ اتنگ ۽ ساری ۽ ڈگار ۽ تھا کشار نہ بُوتگ۔ نوں من وتی
 ڈگار گلہ کشتگ ۽ گلہ نوک رُوم آنت تو ایشاں لگتھماں کننے اے نوک رستگیں گلہ اے
 پلکیں زمین ۽ پلانی تھا چیر تڑ آنت۔ ایشانی چیر تڑگ پہ من تاوان انت۔ اگاں ہر وہد ۽
 وتی جو د ۽ ناناں برے، گڑاچہ ڈگار ۽ اسپنڈ ۽ سر ۽ آنکو برو، بلے زری انگت ڈگار ۽ نیام ۽
 گلہاں لپاشان ۽ شتہ ۽ اتکے۔ ہمے کشک ۽ کہ آ منی ڈگار ۽ تھا ایر کپ ایت۔ ہمے جاہ ۽
 من لہتیں ڈنگر ہم ایر کرتگ، کہ آچہ اسپنڈ ۽ سر ۽ بہ روت ۽ بیت۔۔۔“

مرچی رَواں چاران یے، اگاں اَنگت ماسی ءِ منی کِشار لپاشنگ اَنت،
 گڑامن گوں آئی راہے رَواں۔ پیشی بلوچاں گشتگ :
 ”یک حطا، دو حطا، سہمی ءِ بگر پتا“۔

آئی بچکند ان ءِ آرگ وتی کالر ءِ اڑینت ءِ پاد اتک، دیم پہ ڈگار ءِ ر ہادگ
 بُوت۔ پیشیم ءِ رندو ہدے من چہ وتی کار جاہ ءِ موکل کُرت ءِ گس ءِ اتکاں، دیست تہ
 پیر ابا ہم چہ ڈگار ءِ اتک ءِ وتی گس ءِ سر بُوت۔ گوئڈیں ساعتے ءِ رند، نان ءِ ورگ
 آرگ بُوت اَنت۔ منا پیر ابا ءِ نان وارت۔ پہ گیگ نشتیں، تہ منا پیر ابا ءِ سہمی میں
 گپ گیر اتک، کہ آئی گشتگ ات :

”اگاں مرچی ماسی ءِ منی گلہ لگتہمال کُرتگ اَنت، من گوں آئی یے راہے
 رَواں گوں۔۔۔“

من ہے باروا جیرگ ءِ اتاں، تہ منی مستریں براس اتک سلام یے دات ءِ
 پیر ابا ءِ کڑ ءِ نشت۔ من بے تواری ءِ سر پُروشت، دیم گوں پیر ابا ءِ کُرت ءِ بچکند ان ءِ
 دَر ائینت :

”پیر ابا مروچی گڑا ماسی۔۔۔ منی گپ سر جم نہ ات کہ پیر ابا ءِ کوہ پُروشین
 کندگے جت ءِ دیم یے گوں من کُرت ءِ گشتگ ءِ لگت ات۔

”مرچی من ماسی ءِ را اَنچیں دَر و ننتے داتگ کہ اُمیت انت مرچی ءِ پد
 آ منی کار ءِ بیران نہ کنت۔۔۔“

من دپ پڑ کُرت کہ گپ ءِ دیم ءِ بَرگ ءِ ہاترا پیر ابا ءِ جُست کناں، تہ اَنچ
 من ساری براس ءِ آ نرا جُست کُرت ءِ گشت۔

”چوں باریں مرچی پد ماسی ءِ تئی کِشار لگتہمال کُرتگ اَنت...؟“
 آئی پہ گمر زانی بندگ ءِ وتی چادر تچک کنان ءِ دَر ائینت :

”سُہمی وہدے من چداں شتاں، کمو شاہوہ ڈگارء مانترہ اتاں۔ من ء شاہوہ
 شتریں ساعتے ء نشت گپ ء دیوان کُرت۔ من چارات تہ، شاہوہ ڈگار اں چڈ ہم باز
 انت۔ گڑاوتی پسانی واستہ آئی ڈگار اں نگلے چڈ رت ء چڈ اناں چادرء کُرت انت،
 تچک ء دیم پہوتی ڈگار اں شتاں۔ وہدے من وتی ڈگار اں سر بوتان۔ چارات تہ ماسی
 اتنگ ء چہ ڈگارء نیام ء وتی دور وچ ساری ء رند ء پداں گلہاں لپاشان ء شنگ ء واتر ہم
 وتی پد ء رنداں گران ء گلہاں لپاشان ء پیداک انت۔ من آئی ء کشک ء سرء اسپنڈ ء
 پشت ء نشتاں۔ وہدے آنڑیک ء اتک۔ من پادا تک اوشتا تاں۔ وہدے آئی منا
 دیست۔ آہبکہ ء حیران بُوت، گوں لپرز وکیں گالوار ء منا جوڑ ء در ہباتی ء کُرت۔ من ہم
 آرا بے تبیں جوڑ ء در ہباتی یے کُرت۔ بلے من پہ آئی انچوش زہر ء اتاں۔ دل ء
 گشت بروایشی ء جوڈ ء ڈگار ء نوک رستگیں گلہاں مالگ بہ دے۔ تانکہ ایش سر پد بہ
 بیت کہ تاوان چوگران انت۔ بلے زوت حیاں کنان ء من یکرندے انگت ماسی ء را
 سر پدی دیان ء گشت:

”ماسی من ترا پری گشت چہ اسپنڈ ء سرء بروء بیاء زری ہم ترا گشت گلہ نوک
 رُدگ ء انت تو ایشاناں۔۔۔ منی گپ ہلا س نہ ات، تہ آئی ء زہر ء زہر در ائینت:
 ”چے بیت پہ منی۔۔۔؟“

تہ من آئی نڑیک ء اتکاں، وتی دست پہ آئی گورانی دست جنگ ء
 شہار دات انت، تہ آیک دوگام ء پشت ء شت، ء زہر ء گشت ء لگ ات:
 ”ترا شرم نہ کنت گوں پیریں۔۔۔ تو۔۔۔؟“

پدا من ہم پزہر ء در ائینت:

”گڑا چے بیت؟“

نیم تو نیم من

مَنڈُکِ وتی مدامی نیں وڑے سُبَارِگِ ءِ رَنَدِ تِجِکِ ءِ لَشکُو ءِ دُکَانِ ءِ شُتِ کِ لَشکُو
ہم وتی دُکَانِ ءِ دِیَمِ ءِ گَرِ گِیْنِ ءِ سَا ہِگِ ءِ نَشْتِگِ ات ءِ اُڑ بُو (چیلک) رِیْسِگِ ءِ ات۔
سَلَامِ ءِ دِرِ ہِبا تِی ءِ رَنَدِ مَنڈُکِ ءِ دَرِ اَیْنِیْتِ:

”اَشکَنگِ ءِ دُو شِی مَآں شُر دِ تِی ءِ مِیْرِ سَلیْمَآں ءِ گِسِ جَنگِ (پُرو شِگِ) بُو تِگِ تُو
سَہِی ءِ۔۔۔؟ دُڑَاں سَکِ بَازِ مَآں بُر تِگِ ءِ دُڑَاں مِیْرِ سَلیْمَآں ءِ حَالِ اُوں
دَا تِگِ، بَزَاں کَا گَدِے نَبَشْتِہِ کَر تِگِ ءِ گِسِ ءِ دَرِ وَا زِگِ ءِ کُڑِی ءِ مَآں جِ تِگِ کِہِ مَآں کَا گَدِے
نَبَشْتِہِ بُو تِگِ، مَآ مِیْرِ دُو سَ تِیْنِ ءِ مَر دِ مَآیْنِ، اگَاں تَرَا ہِ مَتِ یِے اَسْتِ گُڑَا بِیَا“۔۔۔

لَشکُو آئی گپ سَر جَم بُو ہِگِ ءِ نَبِیْشِیْتِ ءِ گِشْگِ ءِ لَگِ ات:

”دُڑ کِ دِی حَالِ دَن تِ کِہِ مَن پِلَا نِی آں اے بَا بَا یِکِ پِنْدِ لے مَر چِی بَا نَدِے دُڑ
وتی سُو بَمَن دِ کَنگِ ءِ ہَا تَرَا اے پِی مِیْنِ پِنْدِ لِ سَا زَا نَتِ۔ دُو رُو چِ سَا رِی کِرَا چِی ءِ مَنِی جِنْدِ ءِ سَر
ءِ ہِمِے وُڑِی سَہِیے اَتِگِ۔ مَن وتی دُکَانِ ءِ وَا سَتِہِ مَآں ءِ بَنْدِگِ ءِ شُتِگِ اَتَاں۔ مَن چِہ
”لِی مَارِ کِیٹ“ ءِ بَسِ ءِ سُو اَر بُو تَاں دِی مِی پِہ ”ڈَا لِیَاں“ ءِ وتی مَر دِ مَآنی گُو رِ ءِ شَتَاں۔ وِہ دِے مَن
گِسِ ءِ سَر بُو تَاں دَسْتِ کِی سِگِ ءِ بُر تِ کِہِ مُو بَا تِلِ ءِ کَشَاں ڈِی ہِہِ ءِ وتی مَر دِ مَآں حَالِ
دِیَاں کِہِ مَن پِہ وُشِ ءِ سَلَا مَتِی ڈَا لِیَاں ءِ مَر دِ مَآنی گِسِ ءِ سَر بُو تَاں۔ بِلے ”حَا کِ مَآں کَا سَگِ
ءِ، کِہِ مُو بَا تِلِ ءِ جِنْدِ گَا رَا تِ۔ گُڑَا مَن زَا نَتِ کِہِ مُو بَا تِلِ دُڑَاں وتی اَر جَا نِ جِ تِگِ۔ زَرِ مَنِی
گُو رِ ءِ اَسْتِ اَتِ۔ اِی دِگِہِ رُو چِ ءِ مَن دِگِہِ مُو بَا تِلِ ءِ S_I_M یِے زُر تِ۔ مَن ”کَھُورِ بَا زَا رِ“ ءِ
دِ مَکَاں گُو اَزِ کِنَا نِ اَتَاں۔ دِی سَتِ تِہِ دُو مَر دِ مَگُوں کِیے دُو مِی ءِ مَر اَتِگِ اَن تِ بَزَاں دُژ مَآں

ورکائی ءِ یکے دومی رَامُشت ءِ لگت جَنگ ءِ اَنت۔ منا آیانی سرءِ بڑگ بُوت ءِ من پہ
آیانی گیشینگ ءِ شتاں۔ من میانجی ءِ دور کُرت ءِ آیاناں گیشینت۔ ہے دمان ءِ ہر یکے
پہ دیم شُت۔ من وتی راہ گپت تچک ءِ وتی سیٹھ ءِ دُکان ءِ (ہمیشی ءِ گورءِ ہر وہدءِ کہ من پہ
وتی دُکان ءِ واستہ سامان زُرَتگ) شتاں سلام ءِ دُر ہباتی ءِ رَند سیٹھ ءِ منا چاہ ءِ آپ
وارینت۔ من دَسْت ماں کیسگ ءِ بُرت کہ منا سیٹھ ءِ ساری ءِ وام دَیگی ات اَنت ءِ
دگہ لہتیں سامان ہم زورگی ات۔ تہ دَسْت چہ کیسگ ءِ آدم ءِ دَر اتک۔ چپیں دَسْت پہ
دومی کیسگ ءِ بُرت تہ موبائل گوں کیسگ ءِ گار ات۔ منی دیم ءِ تب گشت۔ اے
زَمستان ءِ سارتی ءِ منا ہیدے ءِ سٹ ات۔ من گلا سے آپ وارت ءِ سیٹھ ءِ راگشت واجہ
دُزاں منی دَسْت ءِ دیم سیاہ کرتگ اَنت۔۔۔ آمنی چہ اے نیم تو امیں گپ ءِ ہسکہ بُوت ءِ
گشگ ءِ لگ ات:

”چوں باریں۔۔۔؟ چے بُوتگ۔۔۔؟ تو و سلامت ے۔۔۔“

گڑا من وتی آروچ ءِ ءِ اے روچ ءِ سرگوست ءِ تیوگیں گپ گوں آئی جت
اَنت ءِ آپسوز کنان ءِ کراچی ءِ دُزانی بابت ءِ شیوار کنگ ءِ لگ ات، منی سرگ جہل ات
ءِ من آئی گپاں پہ دلگوشی ءِ گوشدارگ ءِ اتاں۔ سیٹھ ءِ رازاناں پہ من بڑگ بُوت آئی پہ منی
دُکان ءِ واستہ لہتیں پَر چون ءِ سامان بند کنائینت ءِ ”ٹرانسپورٹ“ ءِ دیم لے دات اَنت ءِ
منا پنچ ہزار کلدار لے ہم دات۔ کہ من زری ہمیش اِن ت چہ کراچی ءِ اتکاگاں۔ تو گشے دُز
حال دَنت کہ من میر پلانی ءِ مردماں۔۔۔ دُز ءِ دیم ءِ خد اوت بوشت ایت، یا دُز وتی
دَسْت ءِ وت بہ دار ایت۔ مندک ءِ لشکو ءِ سرگوست ءِ گپانی سرءِ ارمان بُوت ءِ کندات
لے ہم۔۔۔ ارمان لے اے واستہ بُوت لشکو آئی دوستیں سنگت ات۔ کندات لے اے
واستہ کہ چہ آئی سرگوست ءِ گپاں، دُز زری کنگ ءِ پندل ءِ رپکے آئی ذہن ءِ اتک آئی

وت ٻرا گون منک (کرگین ۽ میا نچی ۽ متگیں دار) ۽ تیکہ دات ۽ گشگ ۽ لگ ات :

”اگا من تو دادل مر ۽ چیزے کدار ہے پیمیں چالے ۽ سر ۽ بہ کشیں ۽

بوریں تی حیال ۽ چون انت --؟،

لشکوگون حیرانی ۽ جست کرت :

”آچونیں چالے کہ تو دادل مر ۽ --؟“

مندک ۽ وتی کمر زانی جنان ۽ شا کار گے جت، گشگ ۽ لگ ات :

”دادل مر ۽ گور ۽ زر ۽ مال ۽ ساری ۽ مچ بوتگ نوں و گیشتر -- کہ آئی ۽

دوئیں زہگ چہ دی ۽ اتلگ انت ... تو چوش بکن انوں اچ من ساری دادل مر ۽ چڳانی

دز ہباتی ۽ برو، من ساعتے ۽ رند کایاں۔ ودے من اودا اتکاں۔ تو گپ گپ ۽ دادل مر ۽

لہتیں تہل ۽ تڑپیش جبر بگش۔ آ بے حیوا و ہج نہ گشیت تہ من آئی بدل ۽ چست باں ترا

دژمان ۽ بد ۽ جبرانی بدل ۽ گشاں ۽ ترا یک ۽ دوشہمات ہم جنان --۔ منی ۽ تی نقلی

دژمنی --۔ تو ماں گیا بان ۽ باگی ببو ۽ دو سے رند ۽ شپ ۽ بیا دادل مر ۽ گس ۽ سر ۽ تیر

گواری بہ کن۔ من گون سے، چار سنگت ۽ ہمک شپ بہ دادل مر ۽ نگہبانی ۽ آئی چار

دیوالی ۽ کش ۽ پہناتاں گاٹ دیاں ۽ ہمک ماہ چہ آئی بیست، سی ہزر کدار کشاں نیم تو

نیم من“۔

نوکیں دَوْرِے نوکیں دُوْر

اے گپّ ۽ ہر کس شیوار ۽ سر پدانت کہ امروز یک چکّاس جاہے۔ بزاں انسان وتی اے چار روچی زندمان ۽ گوں وڑ وڑیں جاورا لاں دُچار کپیت۔ ہے جاورا لانی لہتیں سر گوست ۽ چمد یستیں گپّ چہ انسان ۽ بے حیاں ۽ شمو شگ بنت۔ بے لہتیں تاں زندمان ۽ گڈی ساعت ۽ ہمگر نچ ۽ ہمراہ بنت، ۽ برے برے انسان گوں انجیں جاورا لاں دُچار کپیت کہ آیانی شنگ ۽ تالان کنگ دل ۽ دماغ ۽ گرانیں بار ۽ کموسکتتر ہم کننت ۽ ہے گپّ ۽ تزان پہ دومی ۽ سیت ۽ پاندگ ہم بنت۔ چوش کہ ادا من وتی سر گوست ۽ گپانی درشان کنگ ۽ ساری وتی سنگت ۽ تروز ہگ ۽ سر گوست ۽ گپاں درشان کناں کہ چہ آئی سر گوست ۽ گپاں منا، ۽ تراوانوک ۽ راشیوار ۽ سوگہ بوہگ ۽ گوڈین ۽ شتریں درونے دست کپیت۔ منی سنگت ۽ تروز ہگ ۽ سر گوست ۽ گپّ چوش انت کہ آئی تروز ہگ ۽ گشتگ۔

”وہدے من مغرب ۽ وہد ۽ چہ وتی کار جاہ ۽ (وتی پر پٹ ۽ سر ۽) دیم پہ وتی گس ۽ آیک ۽ بوتگاں تہ کور ۽ تہادود پونکہ والا مردم یک پر پٹے ۽ سوار چہ منی پہنات ۽ کشک ۽ آیک ۽ بوتگ انت۔ من چہ ترس ۽ کشک یل داتگ پہ دیم وتی پر پٹ ۽ گام تیز تر کر تگ انت۔ بے آہم منی دُمب ۽ کپتنگ انت۔ من چہ آیاں باز دُور شنگ اتاں کہ منی پر پٹ ۽ چین سستگ، من اوشتا تگاں۔ آیاں منا گواز بینگ وتی راہ ۽ شنگ انت، من وتی پر پٹ ۽ چین ۽ گیشنگ ۽ بوتگاں تہ منی دیمی نیمگ ۽ دگہ دو مردم یک پر پٹے ۽ سوار منی کر ۽ اتگ ۽ اوشتا تگ انت۔ مناجست اش کر تگ کہ:

تئی پر پٹ حراب انت؟

من آیانا گشتگ، جی واجه منی پر پٹ ء چین سستگ ء ماں گونڈیں گڑاڈی
ء پَس اتگ۔ مناپانہ ء پچکشاں ہم گون نیست۔۔۔

تہ منی گپ ہلاس نہ بوتگ کہ ماں آیاں چہ کیے دومی ء راگشتگ:

”تو اے سنگت ء کر ء نہ مند من گس ء رواں پانہاں زوراں زوت کایاں۔،

آپانہانی آرگ ء شتگ ء سنگت چہ من کموگستا شتگ۔ برے برے من کہ

آترا گپے جُست کرتگ تہ آئی منی جُستانی پَسہ ماں بان ء انا ء داتگ انت۔

گونڈیں ساعتے ء رند آئی ء سنگت ء پانہ ء نوکیں چینے ہم آورتہ گوں۔ آدوینیاں

مناو پر پٹ ء کارانی دست جنگ ء ہم نیشنگ۔ من چو واجہ ء آیانی کر ء نشتگاں۔

آیاں منی پر پٹ وت شتر کرتگ ء چہ آیاں کیے منی پر پٹ ء سوار بوتگ ء دومی وتی

پر پٹ ء سوار بوتگ۔ پر پٹ اش چالو کرتگ انت ء کیے ء وتا سے چہ وتی لانک ء در

کرتگ ء وتاس ء دپ ء گوں من کرتگ ء گشتگ۔

”جبردار کہ تو پر پٹ ء نام گپت۔ مازانا تئی پَس ء گلام ایں کہ تئی پر پٹ ء

شتر کنیں ء ترادیں۔ وتی جان ء کش۔ شتر بوت کہ تئی تاجیننگ ء دُمب ء کپنگ ء وهد ء

ماترا تیر نہ جنگ۔ اگاں زندگ بوہگ لوٹے وتی راہ ء گر ء برو، ہج مہ گش۔۔۔“

دُزاں اے وڑ ء منی پر پٹ چہ من بُرت ء من وتی دپ ء چٹان ء وتی گس ء

اتکگاں۔

منی تروز ہگ ء وتی سر جمیں کسہ یک گین ء گوں من کرت۔

مدامی وڑ ء مرچی کہ من وتی پر پٹ برانڈہ ء تہاجیک جت۔ مغرب ء نماز ء پد

کمپان ء دروازگ کڑی کرت ء ماں گس ء اتک ء اسٹوپ ء کر ء نشتاں کہ گور بیج ء

تُرند، تُرند کشتگ ء زمستان ء سارتی ء تیوگیں بیتگ ء راوتی امبازاں زرتنگ ات۔

وہدے گور بام، نماز، پادانتکاں دست، دیم شششت چہ گس، د راتکاں۔
 چارت تہ پر پٹ گندگ نہ بیت۔ لہتیں گام دیم، شتاں پر پٹ، پدان دیست تہ پر پٹ
 ء راکٹے، مہارکنان، چہ کمپان، د روازگ، د رگزگ، د روازگ چہ ڈنی نیمگ،
 کڑی انت۔ من وتی مردماناں موبائل، وسیلہ، حال دات کہ دوشی، اے وڑ منی پر پٹ
 دُزگ بوتگ۔ ماچار مردم پر پٹ، پٹ، پول، د راتکیں۔ جُست، پدکنان، بازار،
 نژیک، ”دش“، کڑ، سر بوتیں، تہ پٹھان بازخان وتی داش، پہنات، اوشتاگ، ما
 گوں آئی وتی پر پٹ، بیگو، ہی، بارہ، گپ، اتیں، تہ دومردم Honda پر پٹ، سوار
 ات انت چہ ماکو گشتا، اوشتا، انت، پٹھان، راتوار، اش کُرت۔ پٹھان، ہمایانی
 کڑ، شت، کموکیں گپ، تزان، رند، پٹھان، آیانی نیام، پر پٹ، سوار بوت، آدیوال،
 کُند، مانترات، انت۔ ما، نگت، اوشتاگ، یک، دومی، شور، بنا کنگ، اتیں کہ ما
 پہ پر پٹ، پٹ، پول، یک، یک، بنیں، تہ پٹھان، اتک، منے کڑ، اوشتا، ماں
 گلو تکی، گالوار، گشگ، لگ، ات:

دُزاں منالٹ، ات۔ منی Mobile، پانزدہ ہزار کلدار، گیش منی کیسگاں
 آست، ات۔ ہمیشاں کہ منا توار کُرت من آیانی کڑ، شتاں۔ آیاں منا پاتراپ، بیہہار
 دیان، پشت، مردم چہ پر پٹ، ایراتک، تاس منی سینگ، داشت، گشت، یے۔
 ”پہ ہاموشی، پر پٹ، سوار بے یاتئی سینگ، تیرے بہ جنناں؟
 من چہ ترس، ہیج نہ گشت، آیانی پر پٹ، سوار بوتان۔ آیاں منا آدیوال،
 پشت، بُرت، منی Mobile، کلدار۔۔۔“

مَن ہم چہ ”آئی“ ءِ کم نہ آں۔۔۔“

رَجَبِ وِہدے ہَمک سُهَب دیم پِہ وِتی دُکان ءِ رِہادِگ بُوَت، تہ آئی اَلْم ءِ وِتی تُرُو (مَاس ءِ گُہار) ءِ گَس ءِ سِرے جَت کہ آئی ءِ تُرُو ءِ وِتی گُہار زِہگ ءِ رَا ڈُبکی شیرے (Milk pake) لہڑدات ءِ وارینت آتِرا وِتی گُہار زِہگ (رَجَبِ) وِتی زِہگانی پیم ءِ دُوست ات۔ آئی ہر وِہد ءِ وِتی زِہگانی دیم ءِ رَجَبِ ءِ تُو سِیپ کُرت۔ آئی سے جَنک ءِ شش سِر ءِ نِیم سِرِیں بچک ات انت۔ آئی وِتی مِستریں جَنک گوں رَجَبِ ءِ مِستریں بَر اس ءِ سُو رِدا تگ ات، ءِ کِستریں جَنک ءِ رَا آئی دُ سِکینچ ءِ وِتی بچک ءِ نام گِپت (دِشِتا ر) کُرتگ ات، ءِ آئی ءِ نِیا مِتا کی نِیں جَنک نِشِتا گ ات۔ بزاں سا نِگ ءِ سُو رِنا داتگ ات، کہ پِہ رَنگ ءِ دانگ ءِ وِتی دَر وِروت ات۔ گُرا یِک رُو پِے رَجَبِ وِتی مَاس ءِ رَا گُشت۔

”تُو تُرُو نِیگ ءِ بَر وِ آئی نِشِتا گِیں (نِیا مِتا کی نِیں) جَنک ءِ پِہ مَن سا نِگ بِلوٹ۔ آمنا باز دُوست بیت۔۔۔“

تہ اے دِگہ رُوچ ءِ آئی مَاس اتک ءِ وِتی گُہار ءِ رَا گُشت یے۔

”مَنی مِستریں بچک رَا شِما زُرت سا نِگ ءِ سِر بَر کُرت۔ مَن باز وِش بُو تاں۔ نُوں مَن لوٹاں کہ رَجَبِ ءِ ہم پِہ وِتی نِیا مِتا کی نِیں جَنک ءِ پِہ زُورا ت۔۔۔“

تہ آئی ءِ گُہار ءِ گُشت:

”رَجَبِ مَنا ہم دُوست بیت مَن لوٹاں کہ رَجَبِ ءِ وِتی زاما س بکناں۔ بِلے تُو وِت سِر پِدے۔ کہ زِہگانی مِستِرا آیانی پِس انت۔ وِہدے آچہ مِسقط ءِ

کیت منا گول انت۔ رجب ءِ پہ وتی جنک ءِ زوراں، بزاں زاماس کنائیناں۔
 رجب ءِ بگش تئی تروءِ گشتہ ہے ماہ ءِ تئی نا کوچہ مسقط ءِ پیداک انت۔ منا گول انت
 ترا زاماس کناں ءِ تئی آروس ءِ حرج ءِ درچاں ہم گول تو گمک کناں۔۔۔ بگو۔۔۔
 دلجم بُو۔۔۔“

رجب پیش ءِ روچے ءِ تہا لیکرندے سہب ءِ سر ءِ وتی تروءِ گس ءِ روءِ آ
 کرت۔ بلے نوں آسہب ءِ بیگاہ بزاں روچے ءِ تہا دورنداں وتی تروءِ گس ءِ اتک ءِ
 شت۔ آئی تروءِ آترا بازگور ءِ خیال کرت۔ ءِ رجب ہم وہدے بیگاہ ءِ دیم پہ وتی گس ءِ
 اتک۔ تہ آلم ءِ آئی وڑ وڑیں نیبگ ءِ دگہ بازیں ورگی سامان گپت ءِ آورت، وتی تروءِ
 گس ءِ سر کرت انت۔ ہے پیم ءِ وہد گول وتی تیزیں گاماں روان ات۔ عصا
 (رجب ءِ تروءِ جود) ءِ ہم مرچی سے، چار روج بوتگ ات کہ چہ مسقط ءِ وتی گس ءِ سر
 بوتگ ات ءِ عصا ءِ مستریں گہار (کہ کو ہڈ گار ءِ سانگ ءِ سُور داتگ ات) ہم پہ وتی
 براس ءِ چارگ ءِ اتگ ات۔ بیگاہ ءِ وہدات گس ءِ مردم وتی کاراں دزگٹ ات
 انت۔ عصا گول وتی گہار ءِ بزاں دو پہ دو ءِ گس ءِ پیشگاہ ءِ نشنگ ات انت۔ وت
 ماں وت ءِ گپ ءِ ات انت۔ تہ گپ گپ ءِ آئی گہار ءِ در امینت۔

”شکنوں عصا جان! دو، سے روج ءِ پد، منی بچک منی رند ءِ کیت، ماوتی
 ڈیہہ ءِ رویں۔ بلے منا گول تو گپے آست۔۔۔“

تہ عصا ءِ وتی گہار ءِ نیمگ ءِ چارات ءِ گشت:

”وتی گپ ءِ بگش۔۔۔“

آئی گہار ءِ کمٹواری ءِ گشت:

”من اے گشگ لٹاں، کہ تو منی بچک ءِ پہ وتی نشنگیں جنک ءِ زاماس

بکن۔۔۔“

عصاء و تى چم چست كرت آنت، وتى گهارء راجارت ء گشگ ء لك ات :

من تى بچك ء هما شرط ء كه ”آپه منى جنك ء منى كمپان ء گس ء به بنديت ء

هميد ابه بنديت“ زاماس كناں ---

ته آنى گهارء وتى براس ء شرت ء بنجنت من ات آنت، اے دگه رويج ء

وهدے رجب ء ثروء گوں وتى جودء رجب ء زاماس كنگ ء بابت ء گپ جت۔ ته

عصاء وتى لوگبانك ء سرء برانز گپت ء گشت يے :

نبا، كننء اگاں تو مرچى ء پد وتى گهارز هگ ء نام گوں من گپت ---

آنى گوں ترندىں گالوارے ء وتى لوگبانك ء سر پد كناں ء گشت :

”من وتى جنك په وتى مستريں گهارء بچك ء داتگ۔ آيك ء دورويج ء

پد وتى بچك ء سورء چن ء لانچ ء هم كنت ء سورء چرند آنى بچك هميدء منى كمپان ء تهبا

گسے بنديت ء بنديت۔ بلکيناں تو ياتى گهارز هگ په لوٹ ات، كه ما ايشاناں سندء

سيل (سون ء تلاک) كناين ایں ء جنك ء گوں وتى گهارز هگ ء آروس دنياں۔

گڑاچه هماروچاں ديم آنگو تو منى ماس ء گهارے ---

لهتیں رويج ء رند عصاء ء گهار گوں وتى مردماں وتى براس ء گس ء اتک۔ وتى

نچ ء آروس دودء ربيدگ ء ردهء جت ء هلاس كرت، ء چارمى رويج ء آياں سالونك ء بانور

ء مستريں گهارء پچى ء واترماں وتى ڈيهه كوهدگار ء اتک انت۔ لهتیں رويج ء

رند سالونك ء بانورء سالونك ء دسکينچ يکرنده پد اديم په بانورء ڈيهه ء شت آنت۔

بلے عصاء ء لوگبانك چه اے اشتاپى نيس سانگ ء سورء گوں وتى جودء دپ ء وش، دل

ء تهمل ات۔ دو ماه ء رند وهدے عصاء ء موکل هلاس بوت آنت، په وتى نان ء پدا بزاں

مسقط ء شت۔

رَجَب چارِ اَت کہ منائُروءِ زاماس و نہ کُرت، تہ آوتی نا کو (پس ۽ براس) ۽
 جنک ۽ زاماس بُوت ۽ ہما زوتاں سُورے ہم کُرت۔ رَجَب ۽ ترو (ماس ۽ گہار) سر پد
 ات کہ رَجَب گوں من دِگراں انت۔ پمیشکا آوت یکروچے آئی گس ۽ شت ۽ آترا
 گُشت یے:

من باز جہد کُرت کہ عصاء ترا زاماس بہ کنت۔ بلے آئی منایک انجیں
 سو گندے دات کہ من بچ گُشت نہ کُرت۔ پمیشکا من گوں وتی دل ۽ ہمے سوڑگ کُرتگ
 کہ تو ۽ رَجَب وتی ہما پیش ۽ داب ۽ منی گس ۽ رو، ۽ آ بکن من ہم وتی کُرتگیں کول ۽ نہ
 بچتگ آں۔ اگاں آئی (عصاء) ۽ منایٹر گپتگ من ہم چہ آئی کم نیاں۔۔۔“

رَجَب یکرندے پدا وتی ترو ۽ گس ۽ رو، ۽ آ بندات کُرت۔ و ہد جنزان ات،
 روچ، ماں ماہ ۽، ماہ ماں سال، ۽ بدل بُوان ات انت۔ آئی جنک زہگ ۽ ڈراہ
 بُوت آئی زہگ بچکے ات۔ و ہدے رَجَب دیست تہ منی ترو زہگ ۽ زہگ پہ رنگ ۽
 دانگ پہ وتی پس ۽ شنگ، تہ آئی گوں وتی ترو ۽ دِگراں درشان کُرت ۽ گُشت:

”باید انت زہگ وتی ماس ۽ رنگ ۽ بوتین ات یا۔۔۔“

تہ آیاں (ترو ۽ گہار زہگاں) باز و ہد ۽ ہمے بابت ۽ جیڑات ۽ گپ جت۔ ہمے
 پیم ۽ و ہد ہم گوں وتی اشتاپیں گا ماں روان ات۔ سالے ۽ پد و ہدے آئی جنک پدا زہگ
 ۽ ڈراہ بُوت، تہ ایش ہم بچکے ات، ۽ لہتیں روچ ساری رَجَب ۽ لو گبانک ہم زہگ ۽
 کپتگ ات۔ کہ آئی زہگ ہم بچکے ات۔ رَجَب مدام وتی ترو ۽ را گُشت۔

”منی بچک پہ رنگ ۽ شکل ۽ منی چند انت۔ بلے تئی نما سگ نہ پہ وتی پس ۽
 شنگ نہ پہ ماس ۽ شنگ ۽ نیکہ۔۔۔ من نوں ہمے سر پد بوگ ۽ آں کہ تئی کول انگت
 نیم بندگ انت۔۔۔ تہ آئی ترو ۽ وتی گہار زہگ ۽ را دِجی دات ۽ گُشت۔

منی گول نیم بُندگ نہ انت۔ باندء نہ پوشی منی زاماس پہ کارء حاطرء وتی
 نا کو عصاء ہمراہی ء مسقط ء رَوگ ء اَنت۔ نُوں من چاراں باریں من وتی گولاں
 بختگ آں یا عصاء۔۔۔۔۔“

وہدیم ء جُنزان ات۔ رجب گل ء بال ات۔ روچے دورنداں بزاں ہمک
 سہب ء بیگاہ آوتی تروء گس ء اتک ء شت۔ ماں کمپان ء آئی تروء بادشاہی ات۔ ہمیشکا
 رجب چو بادشاہ ء شنک ء ات۔ آتراچ ء مُت پر نیست ات۔

سالے ء شش ماہ ء رند عصاء وتی زاماس ء پچھی ء چہ مسقط ء واتر وتی
 ڈیہہ ء اتک۔

تہ آئی (عصاء ء) گہارزہگ ء لوگبانک بزاں عصاء ء جنک ء رانچ روچ
 بوتگ ات کہ زہگ ء دُراہ بُوتگ ات ء آئی اے زہگ ہم بچکے ات بلے رنگ ء
 دانگ ء آ رجب ء سمر ء میہ ات۔

تُرُس

مُلا دوستین ء منی گونڈیں زہگ ادیب ء دم کُرت ، یک تائیتے ہم نبشتہ
کُرت دات ء گُشگ ء لگ ات۔

”تئی گونڈ وُترسگ۔۔۔ اے تائیت ء بزور پوش ء تہا بکن ء گونڈ وء گور ء
پہ دے۔۔۔“

مُلا گپ گپ ء گُشگ ء لگت۔

”وہد ء زمانگاں دلدارنا میں میاے بوتگ۔ آترا پہ نادرا ہے ء دم کنگ ء
بُرتگ اش۔ گڑامیاء راشپ کپتگ۔

نادراہ ء مردماں میا ء راگشتگ تئی لوگ اداچہ گمیں دُور انت ، شپ بے
وہد انت ، ء تہار انت ہم۔۔۔ شپ ء بہ جل ، باند ء وتی لوگ ء برو۔۔۔“

بلے میا جاہل بوتگ ، پادا تلگ ء دیم پہ وتی ہلک ء ربادگ بوتگ۔
وہدے آراہ ء نیم ء اتلگ دیستگ یے تہ گونڈیں زہگے چہ ڈگریں کھور ء
سولانی تہا د راتلگ ء گُشگ ء لگ اتگ۔

”منا بر گوں۔۔۔ من کایاں گوں۔۔۔ منا بر گوں۔۔۔“

گُوکار کنان دیم پہ میا ء آیان بوتگ۔ میا ء وہدے ایشرا پہ چوشی ء دیستگ ،
دست جہل کُرتگ پہ لاکوٹے ہاک ء زورگ ء کہ دم اش کنناں ء جین ء نیمگ ء شانک
اش دیاں ، تہ آئی ء ساری ء میا ء دُمسبل کپتگ ء گُشگ ء منا بر گوں۔۔۔ من کایاں
گوں۔۔۔“

میاۓ چار اِتگ کہ منی دَم گنگ ۽ ساری ایشی ۽ منا کپتگ باریں منی چے
 حال بیت، آہے ٹرس ۽ گڑ منج ۽ تچک ۽ لگت ایت، تہہ دمان ۽ آئی دَسْت چہ میاۓ
 ڈمبل ۽ گیشنگ انت۔ میا جاہے پہ تگ، جاہے پہ تیز گامی ۽ تچک ۽ وتی گس ۽ سمر
 بوتگ۔ بلے آئی زوت زوت ۽ وتی لو گبانک چہ واب ۽ پاد کرتگ ۽ گشتگ۔

”برو! نالے گرم کن ۽ بیار مناتیر تیج بکن، کہ منا و ہلی ڈگریں کھور ۽ جن ۽

بیڑ آورتگ، من بے وڑاں۔۔۔“

آدوئیں تاں دیر نندا انت ۽ ہمے گپ ۽ بار وا گڑ منج کن انت، تہ آسانی زہگ ۽
 نماسگ (کہ ہمے یکیں گس ۽ پیش گاہ ۽ واب بنت) ہم چہ واب ۽ بَسْت کننت، ۽
 آسانی کڑ ۽ کانت۔ میا کہ ایشاں گندا ایت، گوں لہر زوکیں توار ۽ وتی تیوگیں سر گوست
 ۽ گپاں گوں ایشاں جنت۔

ایشاں چہ یکے دَر ائین ایت:

”ابا! اے جنے نہ بوتگ۔ اے منے ہمسا ہگ دلشاد ۽ ہما و ابوین زہگ
 بوتگ، کہ دیگر ۽ وہد ۽ منے بیتگ ۽ لہتیں گونڈ و دار ۽ چننگ ۽ شتگ انت، تہ اے گون
 کپتہ ۽ شتہ۔ وہدے اے دگہ زہگ چہ جنگل ۽ واتر بوتگ انت تہ اے گون نہ بوتگ۔
 گڑ اسر شپ ۽ تاں دیر ۽ آئی پس ۽ ماس ۽ مادگہ باز مردم وتی لالین ۽ چور ہتی روک
 کرت انت ۽ وہلی کور ۽ جنگل ۽ شیبانی تہا پہ آئی شوہاز ۽ دَر کپتیں، بلے ما آترانہ
 دیست، واتر بوتیں۔۔۔“

ہمے پیم ۽ میا وتی ہمے نماسگ ۽ دلشاد ۽ گس ۽ دیم دنت گشیت:

”برو! دلشاد ۽ گش! دوشی منی پیرک ۽ آزر ات کرتگ تی زہگ و ش ۽ ڈراہ
 انت وہلی کور ۽ ڈگریں کھور ۽ کش ۽ پھنات ۽ سولانی تہا انت۔ بلے آتر اے وڑمہ
 گش کہ منی پیرک ۽ تی زہگ ۽ راد یستگ ۽ آئی پھمتگ جنے۔۔۔“

آئی نماسگ پہ ”فجر“ نماز دَسْتِ دِیْمِ شُو دِیْتِ وَتِی پِیْرِکِ ءِ گِپَانِی رِدِ ءِ تِجْکِ
 ءِ دِلْشَادِ ءِ گِسِ ءِ رَوْتِ۔ بِلِے آگِنْدِیْتِ، تِه دِلْشَادِ مَآلِ مَسِیْتِ ءِ پُتْرَآیْتِ، کِه نِمَازِ ءِ جِمَاعَتِ
 هِم بِنَدَاتِ اِنْتِ۔ پِمِیْشْکَا آئی سِر بُو هِکِ ءِ سَارِی دِلْشَادِ نِمَازِ ءِ گِیْپِیْتِ۔ نِمَازِ ءِ پِدِ آوْتِی
 پِیْرِکِ ءِ کَلُو هَاں دِلْشَادِ دَنْتِ، کِه آیَانِی هِم رَہِی ءِ دِگِ لِهْتِیْسِ مَرُومِ وَہِی ءِ کُورِ ءِ ڈُگْرِیْسِ کِه وِرِے
 سُولَانِی تِهَادِ رِجِجِ اِنْتِ (آمَآں سُولِے ءِ بُنِ ءِ وَابِ بَیْتِ) وَآتِرِ دِیْمِ پِه وَتِی مِیْنِگِ ءِ نِیْمِگِ ءِ
 آیْگِ ءِ بِنْتِ، تِه مِیَا ءِ کِمِپَآنِ ءِ گِرِ یُوْگِ ءِ زَارِ ءِ تَوَارِ اِنْتِ۔ اے وَہِ دِے اُو دَآسِرِ بِنْتِ گِنْدِ
 اِنْتِ، کِه مِیَا ءِ زِہْگِ ءِ نِمَآسْگَآں آتْرَآچِپِ ءِ چَا گِرِ دُکْرِ تِگِ، گِرِ یُوْگِ ءِ اِنْتِ چِی ءِ کِه مِیَا ءِ
 کُوڈُو یِسِ دُنِیَا یِلِہ دَا تِگِ اِتِ۔

مَنْ وَہِ دِے مَلَا دُو سْتِیْنِ ءِ گِپِ اُشْکُتِ اِنْتِ تِه مَنْ دِلَاوَرِ بَنْگَالِی ءِ یَاتِ ءِ
 کِپِیْتَاں کِه مَنْ اے وَہِ دَاں مَآں شَارْجِه ”مَدَامِ فِیْلِی دَاوَر“ ءِ بَا گِیْچِے ءِ کَارِ ءِ آتَاں۔ رَوِجِ ءِ
 مَآہِرِ یِکِے وَتِی وَتِی کَارَاں دَزْگِٹِ اَتِیْسِ۔ شِپِ کِه بُوْتِ، مَآبَلُوْجِ، سِنْدِہِی، بَنْگَالِی کَسَآسِ
 بَیْسِیْتِ، سِی مَرُومِ ءِ وَتِی ہِرِ وَہِ دِے وَڑِے مَحِی الدِیْنِ مَلِیْبَارِی ءِ دُکَانَ ءِ دِیْمِ ءِ نِشْتِ، دِیَوَانَ ءِ
 مَجْلِسِ کُرْتِ۔

اے شِپِ ءِ ہِم مَنے دِیَوَانَ بَرْجَاہَاتِ، تِه گِپِ گِپِ ءِ سَخِیْدِ اَدْرَ اِنْتِ:
 ”بَدِو مَہِیْرِے بَا گِیْچِے ءِ تِهَا یِکِ اَنْچِیْسِ جِنے اَسْتِ کِه شِپِ ءِ تِهِنَانِی ءِ مَرُومِ آئی
 بَا گِیْچِے ءِ شُتِ نِه کِنْتِ۔۔۔“ آئی گِپِ ہِلَآسِ نِه اَتِ، کِه دِلَاوَرِ بَنْگَالِی ءِ دَرِ اِنْتِ۔
 ”ہِرِ کَسِ گَشِیْتِ جِنِ مَرُومِ ءِ تْرَسِیْنِ اِیْتِ بِلِے مَنَآچِے جِنِ ءِ بَیْجِ نِه تْرَسِ اِیْتِ“
 بَیْنِیْتِ بِنْدِے گُوں۔ سَخِیْدِ اَدْشُتِ۔
 تِه دِلَاوَرِ دِیْمِ گُوں سَخِیْدِ اَدِے کُرْتِ ءِ شُتِ:

”مَنْ اُنِی اے شِپِ ءِ تِهَارِی ءِ رَوَاں چِه مَہِیْرِے بَا گِیْچِے ءِ مِچَاں ہِرِ مَآگِ
 کَارَاں۔۔۔“

(گو اچنی دلاور سکلئیں تڑسو کے ات) سخید آدہم آئی گپ پُروشت ء گشت۔

”من گوں تو بعینت بنداں۔۔۔“

آئی وتی دَسْت ء گمہمہ (گلمیخ) ء ہتھوڑی دلاور ء نیمگ ء شہار دات انت
(کہ آئی چہ دُکان ء بہا زرتگ ات انت ء آ آنگت وتی کار جاہ ء نہ شتگ ات) ء
گشت یے:

”اے آسن ء دزاجیں گمہمہ ء ہتھوڑی ء بوزور، مہیر ء باگیچہ ء ہما بزیں جڑانی
کڑے بر و گمہمہ ء زمین ء دُڈ ہگیں جاہ ء بجن (بزاں گمہمہ ء ہتھوڑی ء گون ء زور ء بجن ء
میک بکن) ء واتر بیا۔۔۔“

گزارند ء ماہتیں مَر دُم رویں چارن یے، اگاں تو گمہمہ ہمو داجتگ من ترا
سدر ہم دیاں۔۔۔“

بنگالی پادatk ء وتی کندورہ ء حاکان یے چنڈات ء گمہمہ ء ہتھوڑی زرت
انت۔ شچک ء دیم پہ مہیر ء باگیچہ ء شت۔ ماتاں دیر ء نشت ء پہ آئی ودار کُرت۔ بلے
آواتر نیاتک۔ گڑاما ہمے پم ات کہ ایشی مارا رپیپنت۔۔۔ آباریں وتی کار جاہ ء
شت، وپت۔۔۔ ماہر کیے وتی وتی باگیچہ ء کار جاہاں شتیں۔

اے دگہ روچ ء سہب ء منا سخید آد حال دات (کہ آئی باگیچہ اچ منی
باگیچہ ء باز نژیک ات) دلاور مہیر ء باگیچہ ء تہا وپات کُرتگ۔ من آپ ء مشین بند
کُرت ء زوت زوت ء مہیر ء باگیچہ ء شتاں چاراں تہ راست انت۔ دلاور ء لاش
سپاہیانی ”ایمبولینس“ لاری ء تہا ایرانت ء لاری پہ روگ ء جاڑی ات۔

من چہ دلاور ء ہمکار روشن جُست کُرت کہ دلاور ء چے بوتگ۔۔۔؟ ایشرا
کے جتگ۔۔۔؟ تہ آئی گشت۔

”دوشی دلاور گوں سخیداد ہے باگیچہ ء تہ ء آگ ء بنینت بستگ۔ دلاور
دوشی شپ ء اتلگ پہ نشانی گلہے ماں زمین ء جتگ۔ گلہہ ء جتگ ء وہد ء آئی نہ
دیستگ، یزاں آتراسمانہ بوتگ کہ گلہہ ء آئی ء کندوراه ء دیبی دُمبل ء راگپتہ گوں۔
آئی ء گلہہ ماں زمین ء جتگ، پہ رُوک ء پادا تلگ بلے دُمبل گوں گلہہ ء اڑوک
بوتگ۔ آئی ہے پہمتگ کہ مناجن ء داشتگ۔ آئی نہ زانتگ کہ منی دُمبل گوں گلہہ ء
جَنوک انت۔ پمیشکا آدلترک بوتگ۔۔۔“

گنوکانی سروک

آزرا گوں گنوکاں باز دوستی آست ات۔ آئی ء ہمک عید گنوک جُمک،
گنوک اقبال، گنوک رستم ء واستہ نوکیں گد ء چنپیل بہا گپت ء آیان دات۔ جی ء کہ اے
گنوک، ابید چہ اے دُکان ء دگہ کسے ء دُکان ء نہ شنگ ات انت ء دگہ چہ کس ء کلدار
اش ہم نہ لوٹ ات۔ اگاں ایشان ء (گنوکاں ء) کلدار بہ داتین ات، ہم پہ کلدار ء
زورگ ء بیچ پیم ء سا جو نہ ات انت۔

اے ستیں گنوک ہمک سہب بازار ء اتک انت ء سُبَارگ ء و ہد ء واتر
وتی گس ء شت انت۔

یکرو چے من گوں وتی سنگتے ء حیات چاہ والا ء ہوٹل ء نشنگ اتیں، تہ ملّا
رفیق ستیں گنوکانی ہمراہی ء اتک ء ہوٹل ء کرسیانی سر ء شت انت۔

ہوٹل والا ء آیان چاہ دیم ء دات۔ آیاں چاہ وارت۔ پاداتک ء شت انت۔
بلے ملّا رفیق انگت نشنگ ات۔ ہمیشکا من آزرا در دوار ء پیم ء جُست کرت:

”واجہ! منی خیال ء ترا اے گنوکاں جنجال کُرتگ۔۔۔؟“

تہ آئی منی گپ پُروشت ء دَرّ ائینت:

”نانانا۔۔۔ ایشاں مہ گش اے اللہ ء ولی انت۔ ایشاں مہ گش۔۔۔ اے منا

سک دوست انت۔۔۔“

آئی وتی گپ دَرّاج کُشان ء دَرّ ائینت:

”ماں مسقط ء مناسنگتے آست ات، مادونیں پوج ء ایتیں، روج ء مئے
کارجاہ (ڈیوٹی) جتا جتا ات انت، بلے شپ ء واب ء مادونیں یک کوٹی یے ء تہا
وتی وتی کٹ (تہت) ء سر ء وپنگ ایتیں۔

یک شپے من چہ واب ء سما کرت چار ات تہ آئی کٹ حالی ات۔ من دل ء
گشت بلکیناں لانکبو جے ء شنگ۔۔۔!

ہے پیم ء دومی شپ ء وہدے من چہ واب ء سما کرت، چار ات تہ آوتی کٹ
ء سر ء نہ انت، منی خیال ء کہ من تاں دہ، دواز دہ شپ ء آئی کٹ ہے پیم ء حالی دیست،
بلے واتری ء آیک ء من آتر اند دیست، کہ آکجام وہد ء کیت ء وپسیت۔ بلے گور بام ء
نماز ء وہد ء گوں من ہور پاد کیت، دست ء دیم شودیت نماز وانیت ء برے برے نماز
جاہ ء سر ء نندیت عبادت ہم کنت۔

آ کو مٹا تب ء مردے ات ء کم جبرے ات۔ تانکہ من گپے بنگیج نہ کرت تہ
آئی ہیج نہ گشت۔

ہے پیم ء آئی ہمک شپ ء پاپ سے بیگو اہ بوگ ء مناو ہمے داتگ ات۔
گڑا یک شپے من وتی چمانی واب حرام کرت ء گندلانی سر ء واب ء دز شم ء
دیم پردات ء تچک بوتوں۔ تہ یک وہدے من گنداں کساس شپ ء دو بہر گو سنگ
ات ”آ“ چہ وتی کٹ ء سر ء پاد اتک ء ڈن ء در اتک، جنگل ء نیمگ ء ر ہادگ بوت۔
شپ ماہکان ات۔ من ہم بے تواری ء سُبک ء گام جنان ء وت ء چہ آئی ء کمو
گستاداراں کرت، تانکہ آمنامہ گندایت، آدمیم ء روان ء من آئی پشت ء روان بوتوں۔
آیک پٹ ء میدا نے ء اتک ء اوشتات۔

من وت ء بزیں دز چکے ء پشت ء اندیم کرت ء آتر اچار ات، تہ ہے دمان

ءپہ آئی کرسی یے آرگ بوت، آکرسی ءسمرء نشت۔ ووٹ ءپیم ء مردمانی قطار لگت
ات۔ وہدے قطار ء اوشتا تکیں مردم یک یک ء آیان ء چہ آئی چیزے دست گران ء
واتر روان بوت انت۔ وہدے قطار ء مردم ہلاس بوت انت۔ من زانت کہ ”آ“ نون
واتر بیت۔ پمیشکا من چہ آئی ء ساری واتر اتکاں وتی کٹ ء سمرء وپتاں۔

منادل ء نہ مرینت ایدگہ روج ء من آتر اجست کرت:

”توشپ ء نیم ء پادکائے کجا روئے۔۔۔؟“

تہ آئی اول ونہ من ات گشت۔

”من شب ء ہیج جاہ ء نہ رواں وتی کٹ ء سمرء وپتگاں۔۔۔“

ہتہماں من آتر اتنگ کرت ء گشت۔

”دوشی من تئی چار و بوتگاں۔۔۔ تو اے وڑاے وڑاے شنگ ئے۔۔۔ ماں

میدانے ءپہ تو کرسی یے آرگ بوتگ۔ تو کرسی ء سمرء نشتگ ئے۔ بازیں مردے قطار ء

اوشتا تک ات ء ایک یک ء تئی گور ء آیان بوتگ انت۔۔۔ تو آیان ء کا گد ء پیہیں

چیزے نبشتہ کنان ء دیان کرتگ۔۔۔ من وتی گپ گونڈ گران ء جم چست کرت انت ء

آئی ء چمانی تہا چارگ ء لگ اتاں۔

تہ آئی وتی جم درگڈینت انت ء منی چمانی تہا چارگ ء لگ ات۔

منا چہ آئی ء چماں ترس گندگ اتک۔ جی ء کہ آ کامل ء ثابتیں مردے نہ

ات۔ پمیشکا من وتی گپ سرجم نہ کرت ء چہ پشلی ء وتی سر جہل کرت ء بے توار

بوتاں۔ تہ گونڈیں ساعتے ء رند آگشگ ء لگ ات۔

”اول ایش کہ تو منی پشت ء میا تکین ئے۔۔۔ نون کہ تو منی اے راز ء سمر پد

بوتگ ئے، گڑا جہد بہ کن منی اے راز ء پاشک مہ کن۔۔۔ من ترا گشاں اے مردم کہ

تو پہ من اوشنگ ۽ دیسنگ انت اے تیوگ ۽ گنوگ انت۔۔۔ ایشانی سروک اللہ تعالیٰ
 ۽ منا کرتگ۔ من ہمک شپ ایشانی کاراں (ڈیوٹیاں) کا گد ۽ سمر ۽ نبشتہ کنناں
 دتیاں۔۔۔ اے وتی وتی کارجاہاں روا انت۔۔۔“

چہ ہماروچ ۽ دیم اینگو۔۔۔ تا نکہ من ۽ رفیق چہ فوج ۽ PENSION بوتناں،
 ”آسرا“ پدانہ دیست گجاشٹ۔۔۔!“

”شوم ۽ ڪِشار مدام بے دان انت“

جُستان ھمڪ ماہ کہ وتی پگار گپت، گڑا پگار ۽ نیم مُلا سیدان ۽ دات، کہ مُلا سیدان چہ ھما سَر ۽ جُستان ۽ سمر پد کُرتگ ۽ گُشتگ ات کہ عَصا ۽ تانیت ھمڪ ماہ نوک کنگ لوٹ انت۔ اگاں نہ عَصا گون زہگاں یک ماہے ۽ تہا ”سحر“ کنگ مہ بیت، گڑا آئی روزی ۽ برکت ۽ تہا کُمی نہ نیت۔ تو آئی ھمسروئی ۽ رد ۽ اوشتات نہ کن ۽۔ تو حا کرو پے ۽۔ عَصا دہئی والا یے۔۔۔ تو تاں ھے وڑ مہ کنتے تو آئی ھم درور بُوت نہ کنتے۔۔۔“

ھے پیم ۽ جُستان چہ مُلا سیدان ۽ کڑ ۽ ھمڪ ماہ ۽ عَصا ۽ آئی زہگانی ”سحر ۽ ساحری“ ۽ تانیت نوک کنان کُرت انت۔

وہد گون وتی گاماں دیم ۽ زور جنان ات۔ عَصا ھمڪ موکلاں کہ وتی ڈیہہ ۽ اتک۔ آتر اَلْم ۽ ناڈراہی ۽ گور جت۔ برے آئی درد کُرت، برے پاڊگاں لے درد کُرت۔ آتاں وتی ڈیہہ ۽ گس ۽ ات، ھرچی کہ ڈاکٹری علاج کنائینت تہ ٻچ ٻہ ٻچ۔۔۔ وہدے آوتر کہ دہئی ۽ شت، گڑا اودا ابید علاج کنائینگ ۽ ھم جوڑ ۽ وُش بُوت۔

وہد دیم ۽ کنزان ات۔ عَصا وہدے چہ دہئی ۽ آچ وتی کار ۽ Pension بُوت وتی حقداری ۽ مزر گپت انت وتی ڈیہہ ۽ اتک۔ تہ آئی ھما ناڈراہی پدا بندات بُوت انت۔ یکر وچے آوتی پُر پٹ ۽ سوار بُوت، دیم ٻہ ڈاکٹر فیصل ۽ Clinic ۽ رھاڊگ بُوت، بلکیناں منی ناڈراہی ۽ علاج ۽ سمر پد بہ بیت یاد کہ شور ۽ سوج یے بہ دنت۔ آہے حیاں ۽ گڑ منج ۽ ات کہ ڈاکٹر فیصل ۽ Clinic ۽ سمر بُوت۔ آئی ۽ دیست کہ ڈاکٹر فیصل ۽ کڑ ۽ منی کسان

ہم گنگلیں سنگت ء دربر جاہ ء ہم تنبک سیدان نشنگ۔ سلام ء در ہباتی ء پد عصا ء وتی
 نادر ابی ء گپ گوں ڈاکٹر فیصل جت آنت۔ ڈاکٹر ء آترا کا گدے ء سمر ء لہتیں شربت ء
 گولی ء نام نبشتہ کُرت دات۔ عصا ء آیاناں خدا حافظ کُرت، وتی گس ء اتک۔ دومی روج
 ء سیدان جُست ء پد، پٹ ء پول کنان ء عصا ء گس ء اتک۔ عصا ء ودے سیدان ء
 دیست، آگل ء بال بُوت۔ سلام ء در ہباتی ء پد آوتا ک ء اتک ء نشت آنت۔ چاہ ء
 چلیم بُوت۔ آوتی کسانی ء دربر جاہ ء ہم تنبکی ء گپاں گوں کیے دومی ء گشگ ء ات
 آنت۔ تہ گپ گپ ء سیدان ء در آئینت:

”مزنیں مُد تے ء رند من تو ڈیک وارتگ بلے من چہ تو یک چیزے ء
 پہلی ء لوٹاں کہ آچ من مزنیں ردی یے بوتگ، ء من اُمیت انت تو منا پہل ہم
 کنتے۔۔۔“

آئی اے گپانی اشکنگ ء عصا ہبکہ ء حیران بُوت ء پہ حیرانی آترا جُست
 کُرت ء گُشت۔

”چے۔۔۔ چے گپے۔ چے ردی یے ء پہلی۔۔۔ من سمر پد بوگ ء نیاں۔
 سیدان وتی دیم مُلو ر مُلو ر کنان ء پہ ارمان ء گشگ ء لگ ات:

”منا اے واستہ بہ بکش، کہ من ایچو و ہدے اے سمر پد نہ بوتگاں، کہ جُستان منی
 کڑے ترا ”سحر“ کنائینگ ء بوتگ۔ و ہدے کہ من دوشی جُستان ء ”فون“ کُرت ء منج
 گران ء جُست کُرت کہ عصا کدیں چہ دہی ء کیت ء عصا تئی چی انت۔۔۔؟

تہ آئی ء منا گُشت عصا منی ہمز اما س انت ء منی ہمسا ہگ انت ہم۔ گرانوں
 من سمر پد بُوتاں کہ پہک آمردم ء راجُستان آچ من ”سحر“ کنائینگ ء بوتگ، آ منی
 گہنیں سنگت تو ء عصا۔۔۔

حالانکہ چہ ساری من نہ زانتگ کہ تو ءِ جُستآن ہم زاماس ات۔۔۔!!!
عصاوتی حیرانی ءِ سَر پُروشت، کنداں کندان ءِ گُشت۔

”ہاں جُستآن منی ہم زاماس انت۔ بلے منائے گمان نہ بُوتگ کہ جُستآن
گوں من چوشیں نمک حرامی کنت۔ من ہر وہد ءِ کہ چہ دہئی ءِ ڈہہ ءِ ایتگاں، پہ جُستآن
چہ ہمودا جتا شتر شتریں گد، سینٹ ءِ دگہ بازیں ہورت ءِ پُروشین سامان گپتہ آرتہ
گوں۔۔۔“

سیدان عصا ءِ گپ پُروشت، وتی راستیں دست آئی کو پگ ءِ سَر ءِ ایر کُرت
آزرا باوری دیان ءِ گُشت:

”تو ءِ عصانوں لچم بو، اول ءِ جُستآن ءِ پہ تئی ”سحر“ کنائینگ ءِ وتی ہمک ماہ
ءِ نیم پگار مناد اتگ۔ بلے نوں پنچ شش ماہ بیت، کہ آئی بچک ہم دہئی ءِ فوج ءِ
”بھرتی“ بُوتگ۔ نوں آئی کڑ ءِ کلدار بازانت۔ اگاں آنوں پہ تئی ”سحر“ کنائینگ ءِ
بیت۔ من آرا انچا نیں کا گد سیاہ کناں دتیاں، ءِ چہ ساری نیگ ءِ گیشتر کلدار ہم
گراں۔ بلے جُستآن اے گپ ءِ سہی ءِ سَر پدمہ بیت کہ من تو یکے دومی ءِ بچا کاریں۔۔۔!!
مُلا سیدان آرا دجھی دیان ءِ وتی چادر بڈ ءِ کُرت پہ پادا یک ءِ رَوگ ءِ ساجو
بوت، تہ عصا آرا پہ سبارگ ءِ نان ءِ کت ات۔ بلے مُلا سیدان اِشتاپ ات۔
پہیشکا عصا گُشت:

”شتر انت تو کہ اِشتاپ ءِ سبارگ ءِ گوں من نہ نندے، گڑا کمو پہ جل
من گس ءِ رواں اَنوں کایاں۔۔۔!!

عصا گس ءِ شُت۔ دو جوڑہ گد، دو سینٹ، یک کبلے ءِ دگہ بازیں ہورت ءِ
پُروشین سامان آورت، مُلا سیدان ءِ دات انت۔ مُلا سیدان کبل، سینٹ ءِ اے دگہ

سامان وتی چادرء گرنج دات انت، پریٹ ء پشت ء بست انت۔ عصا موکل یے
کرت۔ گل کنان ء وتی گس ء شت۔

وہد گوں وتی تیزیں گاماں دیم ء روان ات۔ عصا ء ملاً سیدان ء سنتی گوں یکت
دومی ء محکم تر بووان ات۔ نوں اے وہداں جستان ء دبئی والا زہگ ء رانچ سال بوتگ
ات، کہ دبئی ء رو ء آکنگ ء ات۔ وہدے آوتی آولی موکلاں وتی ڈیہہ ء اتنگ ات، گڑا
آئی وتی پیس ء گس ء چوڑگ ء پوت ء چار سیمنٹ ء برانڈہ والابان ء بنیات ایر کنائینت
انت۔ ہے پیم ء آوتی ہمک موکلاں کہ وتی ڈیہہ ء اتک، تہ آئی وتی گسانی ناسرجمی
دیست ماں دل ء باز کہنتیگ ء ارمانی بوت، کہ من ہمک وتی ہمک ماہ ء پگار ء پے پیس ء
راہ دیاں کہ تو منی گسانی کار ء سرجم کنائین بلے۔۔۔ آئی ء مدام ہے بارہ ء جیڑ
ات۔ بلے وتی پیس ء رانچ نہ گشت یے۔ ہے پیم ء تاں اے وہدی پنچ سال ء انگت آئی
گسانی کار سرجم نہ ات انت، ء ہے پنچیں سالانی تہا ملاً ء چہ وتی آولی آروس ء رند دگہ
سے آروس ہم کرتگ ات، ء پوت ء دو تبتک ء براہدار، پراہ ء شاہگانیں ماڈی یے ہم
بندائینتگ ات۔

شہمات ۽ ڪلانوڪلو چڪل دات

ديريگيں ڳپي ڪه منانگت يات انت۔ مئے آواران ۽ ڪش ۽ پهنا ۽ هلك ۽
 ميتگاں مردم زيات پهوالى زندگوارينگ ۽ آت انت۔ انچيں مردم آست آت كه آياں
 بجلى ۽ بجلى ۽ ڪار ڪردگياني باروا ۽ بچ سرپدى نيست آت، چوڪه آياں ”دش، ٺى وى، وى سى
 آر، سى ڏى“ ۽ دگه بازيں انچيں چيز آست آت انت كه ايشانى گندگ وڏوريں ڳپي
 ات نام اش هم نه اشكتگ آت انت۔ نوں وگس گس ۽ بجلى ۽ آسرائى ۽ سبب ۽ دگه
 بازيں آسرائى آست انت۔ بله اے وهداں كه لالند ”ٺى، وى ۽ وى سى آر“ آورتگ
 آت انت۔ بجلى ۽ نام ۽ نشان نيست آت۔ پميشڪا آنى وتى ”ٺى وى، جنزير“ ۽ سرءُ ۽ ٺڪسى
 چلائينت كه ٺڪسى پنچ ڪلدار آت۔ روج ۽ روج ۽ تامر چاروڪيں مردم گيش بووان آت
 انت۔ پميشڪا آنى ”ٺى وى“ چولوگ ۽ ڪش ات ۽ دلوش ۽ دڪان ۽ ديما برت ۽ چلائينت كه
 دڪان ۽ ديم ۽ پٽ پراه ۽ شاهگان ات۔ اے روج ۽ يك نوڪيں مردم مئے همراهى ۽
 گون ات كه چدسارى آنى تامر بچ نه چارتگ آت۔ بزاں آنى اولى رندا ت كه آتا مرءُ
 روڪ، روڪ ۽ چارگ ۽ ات۔ وهدے تا مرڪٽ ات۔ ماڏرا پادا تكيں ۽ هر يڪه گون
 دومى ۽ ”بامرد، باجن“ ۽ باروا گٺ جنان ۽ ديم ۽ پوتى گساں روگ ۽ اتين۔ ماوهدے راه ۽
 نيم ۽ بزاں پرهنگ ۽ ڪورءُ تهها تكيں هيم مردم كه آوتى زندمان ۽ اولى رندءُ تا مرءُ چارگ
 ۽ اتلگ آت، آنى ۽ گون سادگيں گالوارے ۽ دڙائينت:

”چونين وڻين ناچ۔۔۔ چونين وڻ ۽ براهداريں گد اش گورءُ ات ۽ چونين
 وڻين عطر اش جتگ كه تنه وهدى عطرانى بومنا لچ اتگ انت۔ آنى دگه بازيں انچيں
 بے سريں گٺ جت كه اے دگه بچڪاں آنى گپاني سرءُ ٺهڪ دات ۽ ڪند ات ۽ آترا

کلاگ اش گپت۔ ہے پیمء ماہمنک شب شتیں تا مرچارات ء واتریء با مرد، باجن،
 ء تا مرء اے دگہ مرء جنگانى بابت ء گپ جنان بوت، اتکلیں۔ یک شپے ماروگ ء اتیں
 تہ جمبرء گرو کے جت ء تزند، تزند ء ہور رچک ء لگ ات۔ شب تہارات۔ یکے مارا
 اے بزیں کل ء کاشانی تہ ء ناہارانی ترس، دومی مارا ہورء بے وار کرتگ ات۔ پمیشکا پہ
 تگ مایکے دومی ء گوازینگ ء اتیں کہ ماں ہمیشی ء دوناہارگوں ماڈ چارکپت انت۔ ما
 پوتی رکینگ ء کوکارکنان ء چہ یکے دومی ء ودگ، ودگ بوتیں۔ گوئڈیں ساعتے ء رند
 و ہدے ما کورء آدم ء یک، یک ء اتک ء ٹچ بوتیں۔ چارات تہ منے ہمراہ گبول گون نہ
 انت۔ ماوتی ہمراہ گبول ء بابت ء گپ ء اتیں تہ دو مردم چہ گلانی تہا دراتک ء منے
 تڑیک ء اتک انت (کہ آیان ء یک، یک گونی بد ء ات) ء آزر، زورء منے سرء
 کندگ ء ات انت۔ و ہدے ما آیانی کندگ ء سبب جست کرت تہ کندگ، کندگ ء
 تہا گشگ ء ات انت:

”اے ما بوتلیں کہ گونی وتی بد ء سرء ایر کرتگ ء ناہارء داب ء شمنے ڈمب ء
 کپتگ ء شمارا تاچینتگ۔ شما بہمتگ کہ ناہار انت۔۔۔۔۔“
 ماہم آیانی کندگانی ردا کنران ء تا مرء چارگ ء شتیں۔ ماچہ بازیں کندگ ء
 ٹہرکاں وتی گاریں ہمراہ شموشت۔ ما تا مرچارات واترگس ء اتکلیں۔ اے دگہ روچ ء سہی
 بوتناں کہ منے ہمراہ گبول کور ء کشک ء پہنات ء آپ ء جہلمیں گڈمب ء کپتگ ء
 مرگ۔ گبول ء مردمان آدوئیں مردمانی سرء دگہ ”کیس“ نہ کرت۔ منے ہلک ء کماش ء
 گبول ء خون چہ آمدمان گپت ء گبول ء مردمان ء دات۔
 تاں لہتیں و ہدے ما تا مرء چارگ ء نہ شتیں۔ یکروچے لالند منا بازار ء گٹ
 کرت ء گشت:

”شما قاسم آباد ء مردم مرچاں پرچا تا مرء چارگ ء نیایگ ء ات۔۔۔؟“

من گشت مئے پیریں مردماں مارا تامرء چارگ ء کڈن کرتگ۔ پمیشکا
مانیا یگ ء ایں۔

”بلے انشپی بیات کہ بازوئیں تامرے چلائیناں۔“

گڑامن جُست کرت کہ زانا بیگاہ ء کجام تامرء چلائینے؟

آئی ء وتی چیری لُنٹ دپ ء کرت ء چمان ء کمار کُرت ء گشگ ء لگ ات۔

”تامرء نام انت ”بغاوت“ بازوئیں تامرے۔ چدء ساری من اے پیمیں

تامر باز کم چار اتگ۔۔۔

”آ“ تامرء بابت ء دگہ بازیں گپ جنگ ء ات۔ من آئی گپ ء نیام ء وتی

گپ سر برء کرت ء گشت شمر انت، گڑا ان شاء اللہ شپ ء ہمے تامرء چارگ ء کائیں۔

وہدے شپ بوت ما تامرء چارگ ء شتیں۔ مانشتگ ء تامرء چارگ ء اتیں۔ تہ

تامر ”بغاوت“ واکی بازوئیں تامرے۔ بلے منی دیم ء یک کلانکلو ”ٹوپ“ والا بزرزیں

مرد کے اتک ء نشت کہ آئی دزاجیں گردن ء بلائیں کلانکلو ء چہ منی نیمگ ء تامرء دیم اندیم

کرت۔ من وتی پہنات ء نشتگیں سنگت ء رامان گوش ء ہلوت کرت ء گشت اے مزن

پشتیں مالگ گردن ء منی دیم ء راو گپت۔ من ایشراچوں بہ گشاں تو چداں پاد، آسراوت ء

راوزانگ نیست۔ منی گپ ہلاس نہ ات کہ منی سنگت ء گشت:

”من وشدل ء گشاں آوت ایشی ء دوا ء زانت۔۔۔“

تہ آئی وشدل ء توار کرت۔ وشدل اتک۔ منی سنگت ء آسرا ہلوت ء گشت:

”تو اے بزرزیں مردک ء اچ مئے دیم ء پاد بہ کنائیں من ترادہ کلدار دنیاں۔

وشدل پادا تک مردک ء پُشتی نیمگ ء اوشات گوں زور ء آئی کلانکلو ء راشہماتے جت

آئی کلانکلو چکل گپت ء وشدل آسرا بہ مسکرا گشگ ء لگ ات۔

”تو اڑے ادا نشتگ نے من ترا آنکو پٹ ء لوٹ کنگایاں۔۔۔“

وہدے آئی وتی پیم سہر ترینت انت ء وشدل ء چارگ ء لگ ات۔ وشدل
 گوں ہجالتیں گالوارے ء آترا گشگ ء لگ ات:
 ”منا پہ بکش۔۔۔ منا ماپ بکن منی سنگت میران ء انجیں کلانکلوے سرے
 انت۔ من پہمتگ تو میران ے پمیشکا۔۔۔

مردک ء ہیچ نہ گشت ء پاد اتک شت۔ وتی کلانکلوے راجت سرے کرت ء ہمودا
 نشت۔ وشدل اتک وتی دہ کلد ارگپت انت ء مارا گمتواری ء گشگ ء لگ ات۔
 ”بہر کس منابیسٹ کلد اردنت من یکندے پدے مردک ء کلانکلوے شہماتے
 جنال۔۔۔

منی سنگت ء گشت بروہ جن ے من ترا بیست کلد اردنیاں۔ وشدل وت ء
 گیشیناں کرت تچک ء پدے ہما مردک ء پشتی نیمگ ء اوشتات۔ گوں زور ء مردک ء
 کلانکلوے راشہماتے جت ء پدے ہر آترا گشگ ء لگ ات:
 ”تواڑے ادا نشنگ ے من اودا یک بیچارگے ء کلانکلوے راشہماتے جتگ
 من پہمتگ کہ توئے۔۔۔ آو حانوادہ نیں مردے ات۔ منا ہیچ ے نہ گشت۔ اگاں نہ
 مرچی منا آئی کشتگ ات۔۔۔، مردک ء چک ترینت ء چو حانوادہ نیں گالواری ء گشگ
 ء لگ ات:

”من باہما مردماں کہ تو منا۔۔۔“

و شدل وت ء راپشل، پشل کرت ء گشگ ء لگ ات:

”تو و اودا نشنگ ات ے گڑ ادا کدی اتک، نشت ے۔“

مردک ء وتی کلانکلو چت سرے کرت ء وشدل ء وتی اے بیست کلد اراؤں
 گپت ء تامرے چارگ ء لگ ات۔

ششپکی

آتر اوتی ہند ء گجام کار جاہ (محکمہ) ء ”انٹرویو“ یے ء حال ء گپت آئی اَلْم ء وتی
 ”دستاویز اتانی“ نقل ء دستبندی یے (درخواستے) نبشتہ کُرت ء ”جمع“ کُرت انت ء
 ”انٹرویو“، یے دات۔ بلے زاناں آئی بحت ء طالع ء بے سوبی نبشتہ ات ہمیشکا آئی ہر
 وہد ء وتی بحت مُرجت۔ بلے توکل ریدگ ات ہمیشکا اے رندی بزاں پہ سوجکاری ء
 واستہ وتی کا گدے ”جمع“ کُرتگ ات انت، کہ آوہدے ”انٹرویو“ ء روج ء ماں مزن
 در بر جاہ ء مزنیں دروازگ ء پُترت، دیست یے تہ ”چکاس ہال“ ء چپ ء چا گرد ء مردم مور
 ء ندگ انت۔ آئی دیست تہ منی پیم ء ہر کس ء وتی وتی کا گد (اصل دستاویزات) دست
 ء انت ء گوں یکے دومی ء ”انٹرویو“ ء بابت ء گپ ء انت۔ آوتی پچار وکیں سنگتانی کُرت ء
 اتک۔ آیاناں سلام ء دُر ہباتی ء کُرت ء نشت۔ یک رندے پدا ”انٹرویو“ ء گپانی چست
 ء ایر بندات بُوت، تہ گپ گپ ء آئی دُر اینیت:

”من ہم بازیں کار جاہانی ”انٹرویواں“ بہر زرتگ۔ بلے نون من سر پداں کہ
 نوکری پہ حُشکیں ”انٹرویو“ ء دیگ ء نہ رسیت، ہمیشکا من گشاں کہ اگاں کسے کُرت ء ”سپارش
 علی۔ یا ”رشوت“ علی بزاں قاسدا عظم محمد علی“ آست، گرانو کُرتی آتر رسیت۔ اگاں نہ پہ
 حُشکیں ”انٹرویو“ دیگ ء ودار ء پُتر ء نندگ ء پُجھی جوڑ نہ بیت۔

آئی دپ پُر کُرت کہ من دگہ گپے بنگیج کناں۔ بلے چہر اسی بچار آتر اوارنہ
 دات ء گشگ ء لگ ات۔

”تو راست گشتگ ءے منی ہم مستریں براس ءتی وڈ ءے بازیں ”انٹرویو
 ال“وت ء ہوار کرت۔ بلے ہیچ پہ ہیچ۔ گڈی ء آلاچار بوت، منے ہمسانگ میر مزار ء
 گور ء شت، گشت یے:

”واجہ منا چیز کے کلدار پہ وام ء بدل پہ دے من وتی ”پاسپورٹ“ ء
 کشاں۔ اداتریں کار ء روزگار نہ رس ایت۔ من دلمانگ آل دہی ء برواں۔۔۔،
 تہ مزار آرا گشت ایت:

”تو دہی ء روتے چے کننے۔۔۔؟ تو بیامنی گس ء دیم ء ماں گونڈیں باگیچہ ء
 کار بکن من تراپگار دینیاں ء ہر روج تئی دست حرچی ء ہم ترادینیاں، منی براس ء چار ات تہ
 راست گشیت اگاں من دہی ء برواں، ہے دہکانی کار کناں، گڑا پرچہ میر ء باگیچہ ء بزرگر
 نہ ہاں؟ منا پگار رس ایت ء چیز کے چہ باگیچہ ء نیبگاں ہم پہ من جوڑ بیت۔ روج ء
 کار کناں شپ ء وتی گس ء کایاں۔۔۔،

ہے پیم ء آمیر ء بزرگ بیت کہ میر ء ماں وتی باگیچہ ء ابید چہ بند گوبی ء دگہ سبزی
 کم کشت کشاری کرت کہ آئی ہر و ہد ء وتی گوبیانان ماں وتی لاری ء کرت ء کراچی ء پہ بہا
 ء بُرت آنت۔ منایات انت اے دوران ء من دربر جاہ ء چارمی تنبک ء وانگ ء
 اتاں۔ یک روچے بیگاہ ء و ہد ء منا پس ء گشت:

”میر مزار ء باگیچہ ء برو، تئی براس ہمودا کار ء انت بگش یے پس ء گشتگ بیگاہ
 ء کائے گڑا پسانی واستہ کاہ بیارگوں۔ من ہو کرت ء تچک ء میر مزار ء باگیچہ ء شتاں۔ براس
 ء راپس ء کلوه دات آنت، ء براس ء گشت تو برو من کاہاں کاراں گوں۔ و ہدے من واتر
 بوتان چہ جوتل ء تہادیم پہ باگیچہ ء دروازگ ء نیمگ ء رَوگ ء اتاں من دیست کہ گمو گمو
 آرت ماں گونڈیں پلاسٹکاں بستگ ء ہر یک بند گوبی ء گرگ ء ایر آنت۔ من چہ باگیچہ ء
 دراتکاں، تچک ء گس ء اتکاں۔ براس و ہدے چہ باگیچہ ء گس ء اتک۔ گڑا من جُست

کرت، لالا شامو گمو آرت ماں پلاسٹکاں کرتگ، ہریک بند گوبی، گرگ، ایر کرتگ
 انت زانا اے۔۔۔؟ منی گپ سرجم نہ ات، کہ آئی منی دپ داشت، منا کمٹواری،
 گشگ، لگ ات:

”اے گپ، گوں کس، مہ جن اے دہ کلداراں پہ زور، ہمک سہب من
 تی در بر جاہ دست حرچی، ترادیاں۔۔۔“

من پرے جبر، گل بوتان۔ ہمے پیم، وہد، پاس دیم، روان ات انت۔ یک
 روچے من براس، راگشت تی، ہمتبک دلدار، منا کلوه دات، گشت، یے وتی براس،
 بگش سوجکاری، لہتیں، ”پوسٹ“ اتلگ اگاں وتی کا گداں ”جمع“ کنتے بیاباند، رویں من تو
 وتی کا گداں ”جمع“ کنیں۔ وہدے من آئی ہے کلوه دات انت، تہ آابید مہتلی، گشگ،
 لگ ات:

”دلدار، بگش مناسر کار، نو کری پکار نہ انت، اگاں تراسر کار، ”پوسٹ“ بہا زورگی
 انت بگش یے منی براس، گشتک بیا ترار، دیاں چہ سر کار، نو کری یے بہا زور۔
 ”انٹرویو“، دیگ، نو کری نہ رسیت۔ مپت، وتی وہد، زوال مہ کن۔۔۔“
 آئی دیم، پہ دیم، استاد، نشتک ات آئی کندات، گشت۔

”گو، چنی تی، ہما گپ راست انت۔ دوسال ساری اے آرت، بہا من،
 منی پس، ہم کرتگ۔ من زوت ہے کار، ”کوسٹ گارڈ“، گرائینگ بوتان۔ بلے منی
 سیٹھ تکلترائیں مردے ات۔ ہمیشکا آئی منا زوت ”کوسٹ گارڈ“، بندی جاہ آجو
 کنا نینت لہتیں روج، رند من سہی بوتان ہے ”کوسٹ گارڈ“، یک ایرانی جنین
 آدمے گرگ بوتگ۔ ایشرا یک گونڈیں مٹگیں چلے بڈ، بوتگ، کہ آئی ہے چک،
 لاپ ہورک کرتگ، ہیروین مان کرتگ۔ اے ماسی، اولی رند نہ انت، کہ اے

پیپاری کنگ ء انت ایشراسک دیر انت، کہ ہے کاروبار ء تھا بوتگ۔ ساری ء اے
ز انگ نہ بوتگ۔۔۔“

اُستاد ٹٹو ء گپ ہلا س نہ ات، کہ مولد ادء آ ترا جست کرت ء گشت یے:
”تو چونی ء زاناں اے کار ء تھا گرگ بوتگ ء۔۔۔؟ تہ آئی ء بچکند
ات ء گشگ ء لگ ات:

”وہدے من ”میٹرک“ ء چگا س پاس کرت تہ منی پس ء منا گشت۔
”توبر و کوٹہ ء بوان ائی منی کر ء ز ر آست، تی حرج ء درج ء ترا دیاں۔
بلے من جاہل بوتان نہ ونت۔ چی ء کہ منا وانگ ء حاصلی حُب نیست
ات۔ ہمیشکا پس ء منا چہ گس ء کلینت۔ من اُستاد بدل ء لاری ء کلینڈر بوتان۔ لہتیں
وہد ء زند من لاری ء چلانینگ در بُرت۔ بزاں ڈ لیور جوڑ بوتان۔ یکروچے من گوں سیٹھ
دلدار ء دُچار کپتاں (ہمیشی کر ء منی پس ہم ہے پوڈر ء کاروبار ء پیپاری ء پیم ء بزاں دبی
ء رو ء آ کرت) گشت یے:

تو ”کارگو“ لاری ء چلانینگ و زان ءے بیامنی لاری ء بڑور، کراچی ء لوڈ بر
ء بیار۔ ترا ہمک ماہ پگار دیاں ء تی دست حرچی ء ہم ترا دیاں۔۔۔،
من گشت شر تر انت۔ دومی روج ء من سیٹھ دلدار ء لاری ء رازرت ء
کلینڈرے داشت۔ لاری پیماز ء لوڈ کرت ء دیم پہ کراچی ء شتیں۔ وہدے ما ”کوسٹ
گارڈ“ ء چین ء سر بوتیں مادیست، سپاہی ء کچکے گون انت۔ کچک لاریانی چپ ء چاگرد ء
ء سر ء بوچنان ء منے نیمگ ء اتک۔ کچک ء راجہ منے نیمگ ء ابیدچہ پیماز ء بو ء دگر بیج
چیز ء بو ء نہ گپت۔ ہمیشکا سپاہیاں مارا موکل دات۔ ما کراچی ء شتیں۔ واتر وتی ڈیہہ ء
اتکیں۔ گڑا دومی چکر ء من (سیٹھ ء گشتن ء ردا) لاری ء یک ٹائیرے پیچ کرت ء

حالیگیں ٹائیر تہا انجوش ”ہیروین“ لگاشت گوائے بویے زانگ بہ بیت۔ لاری چہ
 پیازے لوڈ کُرت دیم پہ کراچی ء شتیں۔ وہدے ما ”کوسٹ گارڈ“ ء سر بُوتیں، تہ سپاہیانی
 ہما کچک تچک ء مئے لاری ء نیمگ ء (ہے ٹائیر کہ من ہیروین تہا لگاشتگ ات) اتک
 بُوچنگ ء لگ ات۔ سپاہیانی مستر ء مارا ہکل ء نہر دات ء گشت۔

”جلدی جلدی یہ ٹائیر کھولو“

ما آئی پرمان ء رِد ء رُوت رُوت ء ٹائیر پیچ کُرت گواتاناں کش ات، ٹائیر ء
 ٹوپ جتا جتا ایر کُرت ات بلے کچک انگت ٹائیر ء ٹوپ ء بُوچنگ ء ات۔ آیانی مستر ء
 دیست تہ ٹائیر ء پچی مان نیست۔ آئی وتی کاپی ء تہا مئے نام ء لاری ء نام ء نمبر نبشتہ کُرت
 ات ء مارا گشت۔

”اپنے گاڑی کا ٹائیر تبدیل کریں تم لوگ جاؤ اب“

ما رُوت رُوت ء دوئی ٹائیر مان کُرت ء دیم پہ کراچی ء شتیں۔

ہے پیم ء من تاں سے چکر ء لاری ء ہے ٹائیر تہا کمو ”ہیروین“ مُشت ء
 کراچی ء شتیں ”کوسٹ گارڈ“ ء سپاہیانی کچک ء ہر رند ء لاری ء ہے ٹائیر پیچ کنا نینت ء آ
 وت حیران ات ات کہ مئے کچک ہر رند ء ہے لاری ء ہے یکیں ٹائیر بُوچنت۔ چاری
 رند ء من لاری ء ہے ٹائیر راجہ ہیروین ء پُر کُرت۔ لاری چہ پیازے لوڈ کنا نینت ء دیم پہ
 کراچی ء شتیں۔ وہدے ما ”کوسٹ گارڈ“ ء سر بُوتیں۔ تہ ہما کچک وتی مدا میگیں وڑ ء
 اتک۔ مئے لاری ء ہے ٹائیر یے بُوچت ء (آیانی آپسر ہم ہما پیسر یگین ات) وہدے
 آئی مارا دیست بچکند ات ء گشت یے۔

”یہ کتے نے تمہارے گاڑی کے پھیے ٹائیر پر حسد کیا ہے میں تو جانتا ہوں

اس میں کچھ نہیں ہے تم لوگ جاسکتے ہو“

مالگے چت۔ لاری گیر ماں گیر کُرت۔ تچک ء کراچی ء شنتیں۔ پنجمی چکڑ ء
 وہدے مالاری پیماز ء لوڈ کنائنٹ ء لاری ء ہما ٹائیر پیسریگین ء پیم ء ہیروین مان
 کُرت ء دیم پہ کراچی ء رہادگ بُو تیں وہدے ما ”کوسٹ گارڈ“ ء سُر بُو تیں، تہ تچک چو
 وتی مدامیگیں وڑ ء اتک لاری ء ہما ٹائیر ء بوچت، ء ہما اسپر ہم دیم پہ ما پیدا ک
 ات، بلے آئی وتی دیم مجیننگ ات۔ گشنے زانا ما آترا بد ء جبر گشتنگ ات۔ گول رسگ
 ء لاری ء نمبر یے چارات انت ء مارا زہر کانی ء گشت یے۔

”گاڑی کا یہ ٹائیر کھولو۔“

من آئی دست گپت انت ء آترا گشت:

”Sir! میں آپ کا چائے پانی دوںگا آپ مہربانی کریں ہم لوگوں کو
 چھوڑیں، ہمیں پانچ بجے منڈی میں پہنچنا ہے...“
 تہ آئی وتی چم سہر ترینت انت ء گشگ ء لگ ات:

”میں تم لوگوں کو کیسے چھوڑ دوں، تمہارے گاڑی کا نمبر کسی نے ہمارے
 بڑے صاحب کو دیا۔ فون کے ذریعے بتایا ہے کہ تم لوگ دو نمبر کا کام کرتے ہو اور
 اُس نے یہ بھی کہا ہے کہ تمہارا باپ دوستین بڑا Businessman ہے۔ وہ یہاں
 پاکستان سے دبئی ہیروین لے جاتا ہے، اور دبئی سے سینٹ، کمبل وغیرہ لاتا ہے، اور یہ
 بھی آپ کو معلوم ہونا چاہیے کہ ایک گھنٹہ پہلے تمہارا باپ بھی (کراچی) ایئر پورٹ
 میں ہیروین کے کیس میں ہمارے بڑے صاحب نے پکڑ وایا ہے، اور اُس کے خوش
 قسمتی ہے اُس سے کوئی چیز برآمد نہیں ہوا ہے لیکن اُس سے تفتیش جاری ہے۔۔۔“

آئی اے گپانی اشکنگ ء منی سرگ ترگ ء لگ ات۔ من ہمنچو سر پد
 بوتاں کہ من آچ وتی بلا دء زمین ء کپتاں۔ وہدے من سُد کُرت چارات، تہ تختے ء سُر ء
 وپنگاں ء تھکڑی اش منی دستاں جتنگ انت ء چار سپاہی منی کڑ ء نشنگ ات۔

وہدے من وتی کلینڈر لاریء بابت ء آیان ء جُست کُرت تہ یک سپاہی
یے ء پَسہ گردینت ء گُشت:

”تمہارا گاڑی وہ کمرے کے پیچھے میں نے کھڑا کیا ہے اور کلینر بھی وہی
کمرے میں بند ہے۔“

ماہمے گپ ء ایتیں کہ کلینڈر سپاہی یے ء ہمراہی ء اتک۔ کلینڈر ء منا گُشت:
”اُستاد! وت ء پریشان مہ کن، من گوں سیٹھ دلدار ء موبائل ء گپ جتگ ء وتی
حال احوال داتگ انت۔ آکرچی ء انت اُنی کسیت انت۔ چچی ء کہ من آترا یک
کلا کے ساری موبائل ء حال داتگ۔ آئی گُشت من کا یاں شمار ء تئی پَس ء پیچ گراں۔
وہدے من وت پَس ء موبائل ء زنگ جت تہ گُشت۔

”ہو، من گرگ بوتگاں۔ بلے مناداد اش داتگ ء یلہ اش کُرتگ۔،،
سیٹھ ء اُودا منی پَس ء راجہ آیاں پیچ گپت، کساس دوگلاک ء رند گوں پَس ء
”پراڈو“ لاری ء سمر ء منے گور ء سمر بُوت۔ سلام ء ڈرہباتی ء پداپسر ء آترا دست ء گپت
یک پہناتے ء شت انت۔ گوئیس ساعتے ء رند آواتر بُوت انت۔ آپسر ء وتی سپاہیان
”حکم“ دات ء گُشت:

”اسکی ہتھکڑیاں کھول دو اور انکو جانے دو“

سیٹھ ء منا گُشت پیازاں بہ بر منڈی ء لائین ء لاری ء بہ زور تچک ء گیرج ء بیار۔،،
من ہو کُرت ء وتی کلینڈر ء چٹی ء لاری زرت دیم پہ کراچی رہادگ بُوتیں۔
پَس گوں سیٹھ ء لاری ء سوار بُوت۔ آہم اُچ ماساری دیم پہ کراچی ء رہادگ بُوت انت۔
مادُرائیں راہ ء پَس ء ہمے گپ ء بارہ ء گپ جت، برے دل ء جیڑات کہ آئی گُشت
من ماں ائیر پورٹ ء گرگ بوتگاں۔ بلے مناداد اش داتگ ء یلہ اش کُرتگ۔ اُلبت

من ہے گپ اشکتگ کہ ”مجرم“ ء لٹ جن انت ء دگہ وڑوڑیں ایزادینت۔ بلے ننیکہ
 ”مجرم“ ء داد ء ٹیکی دینت ء آجوکننت۔ اوداما اشٹاپ اتیں، کہ پس ء راہے گپ ء بابت
 ء جُست بہ کپتین ات۔ ماہے گپ ء حیالانی تہا اتیں۔ منڈی ء سر بُوتیں۔ لاری ء لوڈ
 لائنت ء مچک ء گیرج ء شُتیں۔ تہ پس ء سیٹھ دلد آر نشٹگ انت۔ سلام ء دز ہباتی ء پد من
 پس ء راجُست کرت:

”کہ ابا تو وتی حالاں بہ دے باریں تراماں ”اُئیر پورٹ“ ء سپاہیاں چونی
 ء کپتنگ ء پدایلہ اش داتگ، کہ تو گشت منا۔۔۔؟
 تہ سیٹھ دلد آر کندگ کندگ ء تہا گشگ ء لگ ات:

”تئی پس کید ویے اگاں گرگ بُوتگ، بلے وت ء راوت آجو ء ہم کنا نینتگ ء
 داد ء ٹیکی لے ہم رستگ۔ آشہات کہ گرگ بہ ات ابیدر ء آجو کنا نینتگ نہ بہ ات۔ تو وتی
 پس ء راجُست بکن ء اسپتیں پاگ کہ تر اساری ء سر ء بوتگ۔ تئی آپاگ کج انت؟ من
 چار ات تہ راست انت۔ پس ء پیش ء اسپتیں پاگ سر ء بستگ۔ پلے مرچی ایرانی
 سیاہیں دز مالے سر ء انت، گڑا من جُست کرت ابا! تئی اسپتیں پاگ۔۔۔؟
 منی گپ سر جم نہ ات کہ آئی دَر ائنت:

”اے دُراہما اسپتیں پاگ ء گرامات انت کہ اے بلاہیں ”مجرم“ ء چہ
 ابید من اُنگت آجو کنگ بوتگاں۔۔۔“

من پس ء گپ نہ پہم ات، ہمیشکا من یک رندے پدا پس ء راجُست
 کرت، تہ آئی شا کار گے جت ء گشگ ء لگ ات:

”منی چُک من و ہدے ”اُئیر پورٹ“ ء سر بُوتاں، ہدا کہ یک ”کمپیوٹر مشینے“
 آست ساماناں ”چیک“ کنت ء دومی نیمگ ء دگہ یک ”کمپیوٹر مشینے“ کہ مردمانی

”چیک“ کنگ ء منڈنگ۔ من ہر چکر ء کہ ہے ”کمپیوٹر مشین“ ء دروازگ ء گوستگاں۔ ہے مشین ء توار کُرتگ ء آئی سُہریں لیٹ روک بُوتگ ہما ساعت ء سپاہیاں مناپٹ اتگ۔ بلے اچ من آیاں بیچ چیز نہ دیستگ۔ حالانکہ منی ہمراہی ء دگہ بازیں مردم چہ ہے ”کمپیوٹر مشین“ ء دروازگ ء گوستگ انت۔ بلے آیانی باری ء بیچ توار یے نہ کُرتگ۔ اے رندی وہدے من چہ ”کمپیوٹر مشین“ ء دروازگ ء گوستگاں تہ ”کمپیوٹر مشین“ ء وتی توار بندات کُرت۔ دگہ لہتیں مردم کہ منی پُشت ء گون ات انت۔ آگوست انت تہ مشین ء توار نہ کُرت، ء نیکہ سُہریں لیٹ یے روک بُوت۔ ہمیشکا منا سپاہیاں پٹ ات، یکے ء گُشت:

”تم ہر وقت یہ مشین کے دروازے سے گزرتے ہو مشین آواز کرتا ہے۔ آؤ میں تمہیں صاحب کے پاس لے چلتا ہوں۔“

ماوہدے اوداٹتیں، سپاہی ء منی شکایت کُرت ء گُشت یے۔

”Sir! یہ چچا ایک Businessman ہے، مہینے میں تقریباً چار پانچ چکر سے زیادہ دہی آتا جاتا ہے لیکن ہر چکر میں جب یہ مشین کے دروازے سے گزرتا ہے تو مشین آواز کرتا ہے۔ جبکہ دوسرے لوگوں کیلئے آواز نہیں کرتا۔۔۔“

تہ آئی آفیسر ء آترا چار ات گُشت:

”تم نے اچھی طرح اسکا جامہ تلاشی لیا ہے؟“

آئی درائینت۔

”جی ہاں! sir! میں نے اسکا پگڑی کا بھی تلاشی لیا ہے۔ لیکن اسی سے کچھ

بھی برآمد نہیں ہوا ہے۔“

آفیسر ء وتی دیم گوں من کُرت ء گُشتگ ء لگ ات:

”چچا آپکے بارے میں ہمیں information بھی ملے ہیں۔ ہمارے
 ”چیکنگ مشین“ کی رپورٹ کے مطابق اور میرے سارے اسٹاف بھی آپ پر شک
 کر رہے ہیں کہ آپ کے پاس دو نمبر کا سامان ہے۔۔۔“

بلے آیانی آفیسر پٹھانے ات، پمیشکا آگپ گپ ء زہر گپت ء وتی
 دست ماں ریشاں بُرت ء گشگ ء لگت ات۔

”مجھے اپنی داڑھیوں کی قسم جب تک آپ نے سچ نہیں بولا ہے۔ میں آپکو
 نہیں چھوڑوں گا۔ اگر آپ نے سچ بولا مجھے اپنی باپ کی قسم میں آپکو انعام دیکر
 باعزت چھوڑوں گا۔ لیکن دبی جانے نہیں دوں گا۔ please آپکو اپنی بلوچیت کی قسم
 جھوٹ نہیں بولو۔“

منا نہ آئی ریشانی دست جنگ ء سوگند ء ہاترا گپت ننیکہ آئی پس ء سوگند ء
 ورگ ء ہاترا گپت و ہدے آئی منی بلوچیت ء نام گپت۔ منی زہر گپت ء جہ جت من دل ء
 گشت ہرچی پہ من خد ء آورتگ ہرچی بیت بلے بیت۔ من وتی پاک چہ سرگ ء دور
 کرت ء آئی ٹیبیل ء سر ء ایر کرت ء گشت:

ہرچ گراماتے، کہ است دُرا اے پاک ء تہا انت۔۔۔،
 آئی گشت:

”پگڑی فرش پر بچھاؤ۔“

من چہ ٹیبیل ء سر ء پاک زرت ء پہنات ء اوشتاتاں (کہ پاک سک باز
 مزن ات) استو، استوتالان کرت۔ اسپر ء چارات ء گشت۔

”اس میں تو کچھ نظر نہیں آرہی ہے۔ آپ بتائیں اس میں کیا ہے۔۔۔؟
 من گشت واجہ گونڈیں پلاسٹکے بیارات۔ پلاسٹک آرگ بوت۔ من اسپر ء

راگشت واجہ بیائز یکہ (چیہ کہ آبلوچی زبانہ سمر پد بوت، بلے بلوچیہ گپ جت
یے نہ کرت بلے من اردوزبانہ سمر پد باں گپ جت ہم کناں۔ بلے پزانن من اردوہ
گپ نہ جت) بیا۔

آتک من چادرہ یک لمبے زرت گوں دوئیں دستاں لتارت۔ تہ ہیروین چو
آرتہ پیمہ ہورت، ہورتہ پلاسٹکہ سمرہ رچان بوت انت۔ آپسرہ ہبکہ بوت
ماں حیرانیہ گشتک لگت ات:

”تم نے اس کو کیسے اپنے پگڑی میں لگایا ہے؟“

من گشت، پاگہ رامن ششتنگہ گنرک کرتگہ پدا تنگ، تنک
ہیرویناناں پاگہ سمرہ درنز اتگ انتہ ہما ساعتہ پاگہ من سمرہ بستگ۔

لُج

مرچی منی موکل ۽ روج ات، بلوچی وانگی یے چہ ”الماری“ ۽ کش ات، گس ۽ دیم ۽ پیتاپ ۽ نشتاں، کہ موسم اوں سارت ات۔ وانگی ۽ دپ پنچ نہ کرتگ ات، تہ منی گوئڈیں زہگ اتک، منی پہنات ۽ نشت، گوں لاڈکیں گالوارے ۽ گشگ ۽ لگ ات:

”ابا مرچی Receiver ۽ بیار گوں، ماشپ ۽ فلم چاریں۔۔۔“

من آترا Receiver ۽ آرگ ۽ سد کی دات۔ ساعتے ۽ رند بازار ۽ تچک ۽ مستری ۽ دکان ۽ شتاں۔ سلام ۽ درہباتی ۽ پد، منا آئی گشت:

”تئی Receiver نہ سہتگ، Computer والا یے ۽ کڑ ۽ بہ برے ترا Software کنت دنت یے۔۔۔“

ماہے گڑ منج ۽ آتیں، تہ مستری ۽ پِس اتک، سلام ۽ درہباتی ۽ پد ما کرسیانی سر ۽ نشتیں، تہ آئی زہگ ۽ پیالگے پیالگے چاہ منے دیم ۽ ایر کُرت، ماوتی دپاں چہ سلیمانی چاہاں تامدار کنگ ۽ آتیں، تہ گپ گپ ۽ آئی ۽ منی دلگوش گوں وت ۽ کُرت ۽ گوں وٹیں درشاند بے ۽ وتی دو شعر دِپگال کُرت۔ وہدے منا پہ شعر ۽ وانگ ۽ گشت یے، تہ من گشت۔

”بہ بکش منا شعر گوں نہ انت ۽ منا شعریات ہم نہ انت، اے وہدی من آزمانکے بنگیچ کُرتگ، کہ آزمانک۔۔۔ منی گپ سرجم نہ ات، تہ آئی دَر ائینت۔

”شما اے آزمانک ۽ چوں نبشتہ کن ات، کہ آترا آزمانک گشگ بیت۔“

من آئی ء گپ ء مول ء مراد ء سر پد بوتوں، ہمیشہ کا من آئرا گشت۔

”تو اگاں آزما ننگ نشتہ کنگ ء بار و اسر پد بوگ لوٹے، گڑا بیامرچی منی
ہمراہ بو، من اے Receiver ء پے Software کنائینگ ء براں، تو گوں کس ء
Receiver ء بار و اگپ مہ جن۔۔۔“

ہے پیم ء آ منی ہمراہ بو۔ و ہدے من ہما دکان ء شتاں کہ ہے
Receiver چہ آئی دکان ء بہا زرتگ ات، سلام ء دُر ہباتی ء پد من آئرا گشت:
”واجہ من اے Receiver لہتیں روچ ساری شے کڑ ء بہا زرتگ۔
دو، سے روچ انت، کہ چنگ ء نہ انت۔ بچارے باریں حرابی یے چی انت؟ کہ
۔۔۔ من انگت Receiver ء حرابی ء بار و اگپ ء اتاں، تہ آئی وتی چالوئیں
Receiver ء ویر پیچ کرت ء منی Receiver ء جت ء گشت یے۔

”اے Software کنگ لوٹیت، ء ابید چہ کراچی ء کوٹہ ء ادا اے کار ء
کس نہ کنت۔ اینچو ججالی ء گہتر ہمیشہ انت اے نوکیں Model ء (آئی ہے گپاں
گشان ء نوکیں Receiver یے منی دیم ء ایر کرت ء گشت) Receiver ء
بڑور کہ اے باز کا میا ہیں Receiver۔۔۔“

آنگت وتی Receiver ء توسیپ ء ات، تہ منی دپ ء دراتک۔
”آروچی تو کہ اے Receiver منادات ء گشت: ”چہ ایشی ء شتر تریں
Receiver ترا ہیج جاہ ء نہ رسیت۔ نوں کہ اے، من کپان ء وتی Receiver
زرت۔ چہ آئی دکان ء دراتکیں۔ منی ہمراہ ء گشت۔

”بروایں، منی سنگتے آست، کم ء گیش ایشی کارانی بار و اسر پدی دارایت،
باریں آمارا پے شور ء صلاح دنت۔۔۔“

ماہے بارواگپ جنان ء تاں آئی دکان ء سر بوتیں، تہ ایشی مارادروت ء
درہباتی ء پد کرسیانی سر ء نندگ ء گشت، چاء لوٹا نینت۔ گپ گپ ء گشت یے۔

”شماوتی حالاں بد نیت باریں مرچی شمارا انجام گوات ء۔۔۔ چہ آئی گپ ء
سرجم بوہگ ء ساری منی ہمراہ ء برزتواریں کندگے جت ء گشت:

”مہر ء Receiver ء مارا تئی گور ء آورتگ۔ بچار باریں ایشی
ناجوڑی جی انت، کہ مہر گشیت نہ چل ایت۔۔۔“

آئی Receiver دست گپت ء گوں وتی چالوئیں TV ء وئیراں گر ء دار
کرت، چالو ء بٹن جت۔ بلے آئی عکس پیش نہ داشت، پمیشکا آئی ء بٹان ء پچ کرت،
کورڈور کرت۔ کمو پیشکانڈگ ء پد گشت یے۔

”ایشی سر ء کمو کارکنگ لوٹیت بلے مرچی من دست گٹاں، سامانان یے چہ
کش دکان ء بہا زوراں شتر یے کناں باند ء بہ برات یے۔ بلے وتی نام ء سر ء نبشتہ بکن
ات، منی کر ء اے وڑیں دگہ باز انت۔ ادل بدل مہ بیت۔۔۔“

من آئی گپ ء رید ء آئی سر ء وتی نام ء موبائل نمبر نبشتہ کرت ء آئی ٹیبیل ء سر ء
ایر کرت ما آترا موکل کرت، شنتیں۔ ایدگہ روچ ء ساعت یازدہ بج ء مناسنگت
عبدالغفار ماں موبائل ء گشت۔

”Receiver یے مستری پلانی پہ Software کنا نینگ ء منی کر ء ء
آورتگ، کہ ایشی سر ء تئی نام ء موبائل نمبر نبشتہ انت۔۔۔“

گڑا من گشت: ”ہو اے Receiver منی انت، کہ من ذی مستری ء
گور ء پہ شترکنگ ء برتگ۔۔۔“ تہ آئی گشت۔

”تئی مستری ء اے Receiver ذی منی گور ء آورت ء گشت۔

”من ایشی واہندء را گشتگ، ایشی لہتیں سامان حراب انت دگہ سامان
یے مان کنناں شر بیت۔ بلے ایشی دگہ ہج چیز حراب نہ انت ایوک ء Software
کنگ لوٹیت تو Software یے بکن من واہندء ہزاری یے گراں پنچ سدتی، پنچ
سدمنی۔۔۔“

من وتی ہما سنگت ء را (کہ گشت یے شما اے آزمانک ء چوں نبشتہ کن ات)
ماں موبائل ء گشت:

”واجہ تو کجائے؟“ تہ آئی ء گشت۔

”من وتی زہگ ء دکان ء نشتگاں۔“

من آترا گشت اگاں تو دستگٹ نہ ئے، گڑا عبدالغفار ء دکان ء بیا ترا
آزمانک نبشتہ کنگ ء راہبنداں رُما آں۔۔۔“

